

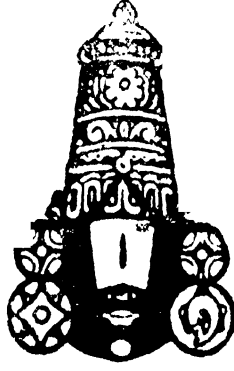
TIGHT BINDING BOOK

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY
TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198376

UNIVERSAL
LIBRARY

ಸಪ್ತಗಿರಿಗಳ ಒಡೆಯ

ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಚರಣಕಮಲಗಳಿಗೆ
ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸನುಸಿರಿಸಿದ್ದೇನೆ.

“ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಮಗ ಕಲೆಕ್ಕರ್ ಆಗ್ತಾನಾ?” ರಾಜಶೇಖರ್ ಗಸಗುಪ್ಪಿ ನಕ್ಕರು. ಕೋಪದಿಂದ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಅವರ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಎಷ್ಟು ಹೀನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದ್ದಾನೆ ಈ ದಿನ. ಒಂದು ದಿನ ಇವನನ್ನು ಗದರಿಸಿ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಗುರು ಆ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಅಲ್ಲವಾ? ಇವನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅವು ಬೀಳದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಆ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಅಲ್ಲವಾ? ಅವಳ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಕರಕರ ಎಂದಿತು. ತಂದೆಯವರು ಓದಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಹೋಗು ಎಂದಾಗ, “ರಾಜ, ನಾ ಓದಿಸ್ತೀನಿ ಬಿಡು” ಎಂದು ಅಭಯವಿತ್ತು ಓದಿಸಿದ ಅವರನ್ನು ಇಂದು ‘ಕಂಡಕ್ಕರ್’ ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಹೀನಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ !

ಅವಳ ರೋಷಯುಕ್ತವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು. ಕೋಪ ದಿಂದ ಎದ್ದು ರಾಜಶೇಖರನನ್ನೊಮ್ಮೆ ದುರುದುರನೆ ನೋಡಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ವಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಬೇಕೆಂಬ ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆ, ಆಸೆ ಕುಸಿದುಹೋಗಿದ್ದ ರಿಂದ ನಿಸ್ಸಹಾಯನಾಗಿ, ದೀನನಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನೇ ನಿರಾಸೆಗೊಂಡ ವಾಸು ಥಟಕ್ಕನೆ ಏನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಂತೆ ಎದ್ದು ಮಧುಮತಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಂಚ ದೆಡೆಗೆ ನಡೆದ.

“ಅಮ್ಮಾ ! ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ ?” ತಟ್ಟು ಕರೆದ ವಾಸು.

ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ, ಊದಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಮಗನನ್ನು ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ “ಯಾಕಪ್ಪಾ ವಾಸು, ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆನಾಡಲಿಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಮರು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಅವಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡುತ್ತಾ, “ನಿದ್ರೆ ಬರಿಲ್ಲಮ್ಮ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಏನೋ ಸಂಕೋಚವಡುತ್ತಾ ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ, “ಅಮ್ಮಾ! ಅಪ್ಪ ಬಸ್ ಕೂಡರ್ವರ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದರಾ?” ಎಂದ.

ಮಧುಮತಿ ಬೆಚ್ಚಿ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ಏನಮ್ಮಾ! ಹೇಳೋದಿಲ್ಲಾ?” ಅವನ ಧ್ವನಿ ದೀನವಾಗಿತ್ತು.

ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, “ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಳವೇ ಇರೋದು, ಮನೆನಾಚೋ ಅಂಥಾದ್ದು ಏನಿದೆ ವಾಸು? ಹೌದು!” ಎಂದಳು ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ.

“ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರಮ್ಮಾ ಈಗ?” ಕಾತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ವಾಸು!” ಅವಳ ಧ್ವನಿ ನಡುಗಿತು.

ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳು ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಮೌನವಾವರಿಸಿತು.

“ಗಾರ್ಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ವಯಸ್ಸು ಸಾಲದು. ನನಗೇನೋ ಓಪ್ಪೇಕು ಅಂತ ಮನಸ್ಸು, ದುಡ್ಡಿಲ್ಲ. ಓದಿಸೋವ್ರೂ ಇಲ್ಲ. ಏನ್ಮಾಡೋದಮ್ಮಾ?” ದುಃಖದಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಗಂಟಲು ಹೊತ್ತುಹೋದಂತಿತ್ತು.

ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ, ಐದು ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಏನೋ ನಿಶ್ಚಯವಿಸಿದಂತೆ ಎದ್ದುಕೂತು “ಛೆ! ಛೆ! ಅಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಿಯಾ? ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ತನ್ನಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸೀರೆಯ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸುತ್ತಾ “ಚಾರ್ಜಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಚಿಕ್ಕ ಮಾವನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗು, ಏನು ಮಾಡುವುದು ಅಂತ ಕೇಳು.” ಮಧುಮತಿ ಕರುಣಾಪೂರಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದಳು.

“ಏನೋ ಬಂದೆ ? ಪಾಸ್ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆಯಂತೆ ? ಎಷ್ಟು ನಂಬರ್ ತೆಗೆ ದಿದ್ದೀ ? ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ ?” ಆದರದಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಭುಜ ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಏನೂರು ನಂಬರ್ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆ. ಅಮ್ಮನಿನ್ನ ಸಲಹೆ ಕೇಳು ಅಂದ್ಲು” ಬರುತ್ತಿದ್ದ ದುಃಖವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಾ, ಅಡ್ಡಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ವೆರಿಗುಡ್ ! ಇನ್ನೇನು ಬುದ್ಧಿವಂತ ನೀನು !”

“ಸ್ಯಾಲರ್ಷಿಪ್ ಕೊಡ್ತಾರಂತೆ” ಆಸೆಯಿಂದ ಅವರ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಸರಿ ಬಿಡು, ಆಮೇಲೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ವಾಸು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ, ನೋಡಿದ್ಯಾ ?” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೂಗಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಅನ್ಯಮನಸ್ಕತೆಯಿಂದ ಸ್ನಾನ, ಊಟ ಆಯಿತೆನ್ನಿಸಿದ ವಾಸು. ಮುಂದೇನು ಎಂದು ತೋಚದ ಆ ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸು ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಆತುವ ಲತೆಯಂತೆ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಲಿದ್ದ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರನೇಕರ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. ಅಸೆಲ್ಲಾ ಅವೃಷ್ಟವಂತರು, ತಾನೋ ? ತಂದೆ ಹಣ ಇಲ್ಲದೆ ಇತರರ ಹಂಗಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುವ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ. ಅವನ ಹೃದಯ ಹಿಂಡಿದಂತಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು.

“ಯಾರನ್ನಾ ಆ ಹುಡುಗ ?” ಸಣ್ಣ ಧ್ವನಿ ಆ ಸಕ್ಕದ ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಸಿ, ಸರಸರನೆ ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಂಡು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಬರುವ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಕಿವಿಗಳನ್ನು ನಿಮಿರಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಮರುಹೋಗಿದ್ದೀಯಾ ? ಅತ್ತಿ ಮಗ ವಾಸು,” ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜವಾಬು.

“ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕ್ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ?” ಪುನಃ ಅದೇ ಸಣ್ಣ ಮೃದುವಾದ ಧ್ವನಿ.

“ತಪ್ಪು, ಹಾಗೆ ಕೇಳಬಾರ್ರು. ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತೆ. ಯಾಕೆ, ಬರಬಾರ್ರು ? ಅವರ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟ ವಾಸು.

ರಾತ್ರಿ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ವಾಲಗಿದ ನಂತರ ವಾಸುವನ್ನು ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಕರೆದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು “ನಿನ್ನ ರಿಸಲ್ವಾ ಬಂದಮೇಲೆ ಅಮ್ಮ, ಅಜ್ಜಿ ಏನಂದ್ರು ? ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ಏನ್ ಹೇಳಿದ್ರು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ನಗು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತಕ್ಷಣವೇ ವಿಷಾದದ ರೇಖೆಗಳು ಮುತ್ತಿ ವಾಸು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.

ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಭುಜ ನೇವರಿಸುತ್ತಾ ಹಾಸ್ಯದಿಂದ “ಏನೋ, ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ಮಗಳನ್ನ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತಾ ನೇನೋ-ಓದಿಸ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಲ್ಲವಾ ?” ಎಂದರು ಕಿರುನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ.

“ಜಿನ್ನಾಗಿದೆ ಹಾಸ್ಯ, ಆ ಹುಡುಗ ಎಷ್ಟು ಚಿನ್ನನಾದನೋ, ಗಮನಿಸಿದಿರಾ ? ಓದಿಸ್ಬೇಕೇ ವಿನಃ ಯಾರಿಗಿಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕು ?” ಗದರಿಸುವಂತೆ ಅಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. “ಅಮ್ಮ ಏನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅಜ್ಜಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರ್ಪು ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಮಾವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ರು. ‘ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಮಗ ಕರೆಕ್ಟರ್ ಆಗ್ತಾನಾ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಹೇಳನ ಮಾಡಿದ್ರು. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದೋದಕ್ಕೆ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಮಗನಿಗೆ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಲಿ, ಅಂಥವರು ಒಬ್ಬ ಆಫೀಸರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನ ಕೊಡದೆ.... ನನಗೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ? ಅಂತಹ ಷರತ್ತುಗಳಿಗೆ ನಾನೇ ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನ ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾರಿ ಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ ಮಾವ ! ಹಾಗೆ ಓದೋದೂ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.” ಅವನ ಧ್ವನಿ ರೋಷದಿಂದ ನಡುಗಿತು.

“ಅಬ್ಬ ! ಪರವಾಗಿಲ್ಲಲ್ಲ ! ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ ಅಂದ್ರೊಂಡೆ. ಕಾಲೇಜ್ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಆಗ್ಲೇ ಬಂದ್ವಿಟ್ಟಿದೆ ಯಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾತ್ಸಲ್ಯಪೂರಿತ ನಗೆ ನಕ್ಕು, ಕರುಣೆಯಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ನೋಡಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಅವರ ನಗು, ಹಾಸ್ಯ ವಾಸುವಿನ ಕೋಮಲ ಹೃದಯವನ್ನು ಗಾಯ ಪಡಿಸಿತೇನೋ. ಥಟಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತ.

“ಬಾ, ಕೂತ್ಕೊ. ನಿನ್ನ ಮಾವ ಅಲ್ವಾ ! ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡದೆ ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಹೇಳು ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಪುನಃ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಮೌನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾಳಿದ ಮೇಲೆ “ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಅಫೀಸರೇ, ಆದ್ರೆ ಈ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋದೇ ಕಷ್ಟ. ನಿನ್ನಂಥ ಚುರುಕು ಹುಡುಗ ಹಣ ಕಾಸಿಲ್ಲದೆ ಈ ಸ್ಕೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಗೆ ಓದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಲ್ಲೋ ಗುಮಾಸ್ತಿಯಾಗೋ, ಎಲ್ಲೋ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಾಗೋ ಜೀವನ ನಡೆಸೋದೊಂದ್ರೆ ನೋಡ್ತಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವಸತಿ ಊಟ ತಿಂಡಿ ವಗೈರೆ ನಾನು ನೋಡ್ಕೊತೀನಿ, ಸ್ಕೂಲ್ ಫೀಸ್ ಮಾತ್ರ ದೊಡ್ಡ ಮಾನ ಕೊಡ್ತಾನೇನೋ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕೇಳು ಅನ್ನು. ಏನು ? ಏನಂತಿ” ಎಂದರು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ಏನೋ ಮಾತನಾಡಲು ಹೋದಂತೆ ವಾಸುವಿನ ತುಟಿಗಳು ಅಲ್ಲಾಡಿದವು. ಆದರೆ ಮಾತು ಹೊರಬರದೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು.

“ಏನು ? ಹಾಗ್ಯಾಡು—ನಾಳೇನೇ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸ್ಕೊಂಡು ಬಾ. ಆಮೇಲೆ ಸೀಟು ಸಿಗೋದು ಕಷ್ಟ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಒಪ್ಪೊಂದ್ರೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟಿಗೆ ಅಪ್ಲೈ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ವಾಸುವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ ಗೊತ್ತೆ ಮಾವ, ನಿನಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಪುನಃ ಕಿರುನಗೆ ನಕ್ಕು, “ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಸಲ ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಿಲಾಪ್ ಹೋಟೆಲ್ ಹತ್ರ ಸಿಕ್ಕಿ ಅವರೆ ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತು ಹಿಡಿದರು ಅವರ ಗುರ್ತು ನನಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬಸ್ ನಲ್ಲಿ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರೊಂದಿಗೋ ಸೇರಿ ಬಿಸಿನೆಸ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನ್ನ ಲೆದರ್ ಬ್ಯಾಗ್ ತಗೊಂಡ್ಬಾ. ನಾನು ಕೇಳದೇ ಇದ್ದು ಅವರೇ ಅಡ್ರೆಸ್ ಕೊಟ್ಟು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಕೂತರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಗದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಅಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ಈಗ್ಯಾಕೋ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಆಡ್ರೆಸ್ ?” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ನಗ ತ್ತಾ.

“ಬೇಡ, ಹುಡುಕಬೇಡ, ಮಾವ. ಇಂದಿನವರೆಗೂ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅನ್ನೋವ್ರು

ಒಬ್ಬ ಇದ್ದಾರೆ ಅಂತೇ ನೀವ್ಯಾರೂ ನನಗೆ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ್ಲೋ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತುಹೋದ್ರಲ್ಲಾ, ಹಣೆಗೆ ಕುಕ್ಕು ಯಾಕಿಟ್ಟೊಂಡೆ ಅಂತ ಒಂದು ದಿನ ನಮ್ಮಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳಿದೆ ಸಾಯೋಪಾಗೆ ಹೊಡೆದ್ಲಾ. ಹೋಗ್ಲಿ ಇಂಥ ಜಾಗವಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರಾ? ಅಪ್ಪ ಅನ್ನೋ ಪದ ಉಚ್ಚರಿಸಬೇಡ ಅಂತ ಹೊಡೆದ್ಲಾ. ಮುಗಿತು, ಪುನಃ ಈವತ್ತೇ ತಿಳೋಬೇಕು ಅಂತ ಅನಿಸಿದ್ದು.”

ಅವನ ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಮುಂದೆ ಮಾತು ಹೊರಡದೆ ಮೌನದಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.

“ಇದೋ, ಅಡ್ರೆಸ್ ಇಲ್ಲಿದೆ ನೋಡು.”

ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಆತುರದಿಂದ ಕಸಿದು ಕೊಂಡ. “ಮಹಾ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ. ನಾವು ಯಾವತ್ತೋ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀವಿ. ಆ ಮನುಷ್ಯ ಒಬ್ಬ ಹೃದಯವಿಹೀನ. ಈಗ ಆ ಮಾತೇಕೆ? ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಟ್ರೈನಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತಾನಾ ಅಂತ ವಿಚಾರಿಸ್ಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬಂದ್ಬಿಡು” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲ ರಾವ್.

ಅಡ್ರೆಸ್ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಜೋಬಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ತನಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ ವಾಸು.

ಏನೋ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋಚಿತು. ಹೃದಯ ಡವ ಡವ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಮೈ ಕಂಪಿಸಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿತು. ಬಹಳ ದಿನಗಳ ನಂತರ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಂಡ. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜು, ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಹಣ, ಮನೆ ಇತ್ಯಾದಿ.

* * * *

ಸಂಜೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಬಿಸಿಲಿನ ಝಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವ ಜನ, ಕಾರುಗಳು, ರಿಕ್ಷಾಗಳು ಇವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತು ಮೆಯಿನ್ ರೋಡ್.

ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಆತುರದಿಂದ, ಆಸೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿ ಅಂಗಡಿಯ ಮುಂದೂ

ನಿಂತು, ಆ ಬೋರ್ಡ್‌ನ್ನು ಓದಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹದಿನಾರರ ಹರೆಯದ ಸುಂದರಾಂಗ ವಾಸು.

‘ವಿಜಯ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್’ ಬೋರ್ಡ್ ನೋಡಿದ ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮೆರೆದವು. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಅಂಗಡಿ ಹೊಕ್ಕು ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಚೆದುರಿದವು. ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಯಾರನ್ನು ಏನೆಂದು ಕೇಳೋದು ? ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಯಾರು ? ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಅವರೇ ಇಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಗುರ್ತಿಸ್ತಾರೆ ? ಅವರು ಹೇಗಿದ್ದಾರೋ ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಯೋಚಿಸಿದ ವಾಸುವಿನ ಎದೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಭಯದಿಂದ ಪುನಃ ಊರಿಗೆ ವಾಪಸ್ ಹೋಗಲು ಛಾರ್ಜಿಗೆ ದುಡ್ಡಿದೆಯೇ ಎಂದು ಜೇಬನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಂಡ, ಕಪ್ ಕಾಫಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಹಣ ಇತ್ತು. ಅವನ ಕಾಲ ಕೆಳಗಿನ ಭೂಮಿ ನಡುಗಿದಂತಾಯಿತು ಈಗ ತಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ?

“ಏನೇಕು ನಿನಗೆ ?” ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದಂತೆ ಕೇಳಿದರು.

“ಅವರು.... ಅವರು.... ಈ ಅಂಗಡೀಲಿ.... ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್” ಎಂದು ತಡವರಿಸಿದ.

“ಓ ! ಈವತ್ತು ಅವರು ಪುನಃ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ನೋಡಿ ಆ ರಸ್ತೆ ಕೊನೆವರೆಗೂ ಹೋಗಿ ಬಲಗಡೆ ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ಹೋದ್ರೇಲೆ ಒಂದು ಆಲದ ಮರ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿದರೆ ಎದುರಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತೆ. ೪೪ನೇ ನಂಬರ್ ಮನೆ. ಅವರ ಹೆಸರಿನ ಬೋರ್ಡ್ ಇದೆ.” ಸರಸರನೆ ಹೇಳಿದ ಸೇಲ್ಸಮನ್.

ಸೇಲ್ಸಮನ್ ಹೇಳಿದ ಗುರುತಿನ ಮೇಲೆ ಮನೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ ವಾಸು. ಚಿಕ್ಕ ಗೇಟನ್ನು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದ. ಎರಡೂ ಕಡೆಯೂ ಕ್ರೋಟಿನ್ಸ್, ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳೂ ನಾಲ್ಕು ಮೆಟ್ಟಲುಗಳನ್ನೂ ಹತ್ತಿ ಬೀದಿಯ ವಾಂಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತ ವಾಸುವಿನ ಎದೆ ಡವ ಡವ ಎಂದಿತು.

ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಳ್ಳಿ ಒಳಗೆ ನೋಡಿದ.

ಕೇರಮ್ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾಲ್ವರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಂದೇ ಸಲ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು,

“ವಿಜಯ ಪ್ಯಾಲೆಸ್ - ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮನೆ ಇದೇನಾ? ಅವರಿದ್ದಾರಾ?” ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಅಂದವಾಗಿ, ಧೃಡಕಾಯನಾಗಿ ಗುಂಗುರು ಗುಂಗುರು ಕ್ರಾಸಿದ್ದ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು ಮಿಕ್ಕ ಮೂರು ಜನ.

“ಆಂ, ನಾನೆಷ್ಟು ಪ್ರಸಾದರಾವ್..... ಬಾ, ಕೂತ್ಕೋ. ಏನೇಕು? ಯಾರು ನೀನು?” ಎಂದರು ಆತ ಕಿರುನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ.

“ನಾನಾ?.....ನಾನಾರಿ!” ಎಂದ ವಾಸು ಅವರ ಕಡೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ, ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಆಂ.....ನೀನೇ!!” ಎಂದರಾತ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕು, ಬೋರಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕಾಯಿನ್ಸ್ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಚಂದಾ ಕೇಳೋದಕ್ಕೆನಪ್ಪಾ?”

“ಇವರು ಒಬ್ಬಂಟಿಗರು ಅಂತ ನಿನಗ್ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು?”

“ಅವನಿಗೆ ಸ್ಕೂಲು ಫೀಸ್ ಬೇಕಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ ಆಪ್ತೆ. ಪಾಪ, ಇನ್ನೇನೂ ಕೇಳಲಾರ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನ ಹಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕು ಒಬ್ಬಾತ. ಆತ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿ ಎಂಬಂತೆ ಇನ್ನಿಬ್ಬರೂ ನಕ್ಕರು.

“ಪುನಃ ಬರ್ರೀನಿ ಸಾರ್, ನಿಮ್ಮತ್ರ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕು” ರಭಸದಿಂದ, ರೋಷದಿಂದ ಬಂದವು ಆ ಮಾತು ವಾಸುವಿನ ಬಾಯಿಂದ.

ಪುನಃ ಎಲ್ಲರೂ ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕರು.

“ಹಾಗೇ ಮಾಡು, ಸಂಜೆ ಆರು ಗಂಟೆ ಮೇಲೆ ಬಾ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂಡುತ್ತಾ.

“ಬರ್ರೀನಿ ಸಾರ್” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ರಸ್ತೆಗಳಿಂದ ವಾಸು. ಅಲದ ಮರದ ನೆರಳು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟಿತು.

*

*

*

*

“ನಿಮ್ಮಣ್ಣು ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟೋದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಾರೆ ಅಂತೀರಾ?” ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದ ಗೋಪಾಲರಾಯರ ಕೈಗೆ ಕಾಫಿ ಲೋಟ ಕೊಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಏನೋ ನೋಡೋಣ” ಎಂದರು.

“ಪಾಪ, ನನಗೆ ಆ ಹುಡುಗನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಏನ್ಯಾಡೋಣ ! ನೀನೇ ನೋಡಿದೀಯಲ್ಲಾ, ನಾ ತರೋ ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ತಾರೀಖು ಆಗೋ ವೇಳೆಗೆ ಹೇಗೆ ಕರಗಿಹೋಗುತ್ತೆ ಅಂತ. ನಿನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿರೋ ಹಣ ಏನಾದ್ರೂ ಜೊತೆ ಮಾಡಿ ಓದಿಸ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರೆ ನಂದೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರ ಇಲ್ಲ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಟೀಡಿಸುತ್ತಾ.

“ಏನು ? ನಾನು ಭಯಪಡ್ತೀನೀ ಅಂತಲ್ಲಾ ಈ ಮಾತು ? ಮಹಾ, ಈವತ್ತೆಲ್ಲಾ ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಆದ್ರೆ ಸಾಕು ಅವನ ಗ್ರಾಜು ಯೇಷನ್ ಮುಗಿಯೋದಕ್ಕೆ. ನಿಮ್ಮಣ್ಣ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಂದ್ರೆ ನಾನು ಓದಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸವಾಲ್ ಮಾಡುವಂತೆ.

“ಗಾಳ ಹಾಕ್ತಿದೀಯೇನೋ, ನಿನ್ನ ಮುದ್ದು ಮಗಳಿಗೋಸ್ಕರ. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಜ್ಞಾಪಕ ಇದೆ ತಾನೆ ?” ನಕ್ಕರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಊಂ, ಮಹಾ ನಿಮ್ಮ ಸೋದರಳಿಯನಂಥಾವನು ಸಿಗ್ತಾನಾ ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ! ಎಲ್ಲಾ ಅಪಾರ್ಥವೇ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದು” ಎಂದು ಕೋಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ಏಳಲು ಹೋದಳು.

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಕೋಪ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಡ, ಪ್ಲೀಸ್ ! ಅವನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಅವನನ್ನು ಹೇಗಾದ್ರೂ ಗ್ರಾಜುಯೇಟ್ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅಂತ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೇನು !” ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಕ್ಕಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

* * * *

ಸಂಜೆಗತ್ತಲಾವರಿಸಿತ್ತು. ಪಕ್ಷಿಗಳು ಆಲದ ಮರವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಚಿಲಿ ಪಿಲಿ, ಚಿಲಿಪಿಲಿ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು.

ಚಿಕ್ಕ ಗೇಟಿನ ಕಡೆ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನ ಹೈದಯ ಡವ್ ಡವ್ ಎಂದು ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಳ್ಳಿದ. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿನ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ದೀಪ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು.

ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಯಿಟ್ಟ ಹುಡುಗ, “ಸಾರ್, ಇದ್ದೀರಾ ?” ಎಂದು ದೀನನಾಗಿ ಕೇಳಿದ,

“ಓ ! ನೀನಾ !” ಸುಂದರವಾದ ಮುಖದ ತುಂಬ ನಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಅದೇ ನಗೆಯೊಂದಿಗೆ, ತಲೆ ಬಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ, “ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಅಂದ್ಯಲ್ಲಾ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಆಂ....ಹೌದು ಸಾರ್.....ನಾನು ಸ್ಕೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ ದ್ದೀನಿ” ಎಂದು ವಾಸು ಗೊಣಗಿದ.

“ಕೆಲಸ ಏನಾದ್ರೂ ಕೊಡಿಸ್ಬೇಕಾ?” ನಕ್ಕರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ತನಗಾಗಿದ್ದ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ.

“ಅಲ್ಲಾ ಸಾರ್” ಪುನಃ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಓದೋದಕ್ಕೇನಾದ್ರೂ ಸಹಾಯ ಬೇಕೊಂತಲ್ಲ ?”

ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿ ಪುನಃ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಹತ್ತು ಮನೆಲಿ ಬೇಡಿ ಓದು ಸಾಗಿಸಬೇಕಾದ ಹುಡುಗ ಹೀಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಪಟ್ಟಿ ಹೇಗಪ್ಪಾ ! ಇದೋ, ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಐದು ರೂಪಾಯಿನ ನೋಟನ್ನು ವಾಸುವಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿನ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಬೇಡ, ತಗೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ವಾಸುವಿನ ಧ್ವನಿ ನಡುಗಿತು ದುಃಖದಿಂದ.

“ಆದ್ರೆ ಯಾಕೆ ಬಂದದ್ದು ? ಹೊರಡು !” ಬೇಸರದಿಂದ ನುಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಮಗನಾ? ದ್ದರೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಹೋಗು ಅಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದ್ರಾ ಸಾರ್ !” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ನೋವು, ನಿಷ್ಕರ.

“ಮಗನಾದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಸಂಕೋಚಪಡ್ತಾನೇನೋ ! ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ಕೋತಾನೆ ! ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಐದು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಆವರಿಸಿತು. ಕೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶತಸುಖ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್, “ನೋಡು ಮಗು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮಾತಾಡ್ತೆ ದುಡ್ಡು ತಗೊಂಡು ಹೋಗು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ನೋಡಿ ಕಳವಳಗೊಂಡರು

ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಬೊಟ್ಟು ಬೊಟ್ಟಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

“ಇದೇನೋ ? ಯಾರು ನೀನು ? ಬೇಕಾದ್ರೆ ಇನ್ನೂ ೫ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ, ತಗೊಂಡ್ಕೊಂಡು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಅತ್ತಾರಾ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಇನ್ನೊಂದು ಐದು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟನ್ನು ಟೀಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಬೇಡ, ಬೇಡ ಸಾರ್. ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊಸಲು ದಾಟಲು ಹೋದ ವಾಸುವಿನ ಕೈಯನ್ನು ಧಟಕ್ಕನೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಆ ಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಮಾಧುರ್ಯ, ವ್ಯಕ್ತವಾಗದ ಏನೋ ಮನುಷ್ಯ, ಸುಸ್ತಾದ ಆ ಎಳೆಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಕರುಣೆ. “ಪಾಪ, ಬಹಳ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಕಾಣ್ತಿದ್ದಿ. ಊಟ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಲವಂತ ದಿಂದ ಕೂಡಿಸಿದರು ವಾಸುವನ್ನು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ವಾಸುವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮನಸ್ಸು ಏನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಕಳಕ್ ಎಂದಿತು. ‘ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ಇದೇ ವಯಸ್ಸಾಗಿರಬಹುದು ಅವನಿಗೇನು ? ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ಹಾಯಾಗಿರಬೇಕು. ಹಣಸಂತರ ಮೊಮ್ಮಗ’ ಎಂದುಕೊಂಡು ನೀಳವಾದ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, ನಿಶ್ಯಬ್ದವನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತಾ, “ನಿನಗೆ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇದ್ದಾರಾ ಮಗು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಇದ್ದಾರೆಂಬಂತೆ ತಲೆ ಆಡಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಅಂದ್ರೆ ಬಡವರಾ ?” ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲ ವೆಂಬಂತೆ ವಾಸು ತಲೆ ಆಡಿಸಿದಾಗ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ “ಅಂದ್ರೆ ಜಗಳ ಆಡ್ಕೊಂಡು ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅಯ್ಯಯೋ, ಅಂತಹವನಲ್ಲ ನಾನು” ಎಂದ ನಗುತ್ತಾ.

“ನನ್ನ ಹತ್ರ ಹೋಗಿ ಕೇಳೂಂತ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನೀನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ ?” ಖಂಡಿಸಿ ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರ ಹೋಗೂಂತ ಯಾರೂ ಕಳಿಸಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ಬಂದೆ” ಎಂದು ಒಡನೆಯೇ ಜವಾಬು ಕೊಟ್ಟ ವಾಸು.

ಅರ್ಥವಾಗದಂತೆ ನಕ್ಕು, 'ಅದೇ ಯಾತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬಂದೆ?' ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಏನು ಹೇಳಲೂ ತೋಚದೆ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ಪುನಃ ಕೂತ ವಾಸು ವಿನೆಡೆ ಬೇಸರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ "ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀನು ಯಾರು?" ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

"ನಾನಾ.....ನಾನಾ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವರ ಮುಖ ನೋಡಿ, "ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಓದಿಸ್ತೀರಿ ಅಂತ... ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಫೀಸ್ ಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ವನ್ನಾದರೂ ಕೊಡ್ತೀರೇನೋಂತ... ಕೇಳೋದಕ್ಕೆ ಬಂದೆ....." ಎಂದು ಒಂದೊಂದು ಪದವನ್ನೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

ಈ ಬಾರಿ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತರಾದರು. ಕೆಲ ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ "ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ... ಓದಿಸಬೇಕೊಂದ್ರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನ ಬಡವರಿದ್ದಾರೆ. ಏನೋ ಚಂದಾ ಕೇಳಿದವರಿಗೆ ಹತ್ತೋ ಇಪ್ಪತ್ತೋ ಕೊಡ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ಅಲ್ಲಾ ಇದೇನು? ನನ್ನ ಆಡ್ರೆಸ್ ನಿನಗ್ಯಾರು ಹೇಳಿದರು?" ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್ ಅಸಹನೆಯಿಂದ.

"ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮಾವ."

ಷಾಕ್ ಹೊಡೆದಂತೆ ನೋಡಿದರು ವಾಸುವಿನೆಡೆ ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳು. ನಂತರ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು "ಅವರ ಹೆಸರು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಸಾವಧಾನದಿಂದ.

"ಕೆ. ಗೋಪಾಲರಾವ್. ನಮ್ಮ ತಾತ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ತಹಶೀಲ್ ದಾರ್ ಆಗಿದ್ದರಂತೆ."

ಈ ಬಾರಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜಲಿಸಿಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ವಾಸು ವಿನ ಕೈಯನ್ನು ಆತುರದಿಂದ ನೋಡಿದ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒಲಗೈ ಮೇಲಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಹುಟ್ಟು ಮುಚ್ಚೆಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದವು. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಆಗಲವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಅವನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಹೋಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಆಪಾ ಯತೆಯಿಂದ ಮನುಸ್ಸು ಭಾರವಾಗಿ, ಹೃದಯ ಕರಗಿದಾಗ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡಿ, "ನೀನು ನೀನು ಮಧು ಮಗನಾ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಅಳವಾದ ಭಾವಿಯಿಂದ ಬಂದಂತಿತ್ತು ಆ ಧ್ವನಿ.

ರೋಷದಿಂದ ತಲೆ ಎತ್ತಿ "ಆಲ್ಲಾ ಸಾಲ್, ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್ ಮಗ ನಾನು" ಎಂದ ವಾಸು, ಅವನ ಧ್ವನಿ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿತ್ತು.

ಹಿಡಿಸಲಾರದ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯಿತು. ರೋಷದಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ಅವರನ್ನು ಕದಲಿಸಿತು. ಧೃಢ ಕಾಯಕನಾಗಿ, ಬೆಳ್ಳಗೆ ಸುಂದರನಾಗಿರುವ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಮಗ. ಅವನ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಅವನ ಕೆನ್ನೆ, ಅಂದವಾದ ಕ್ರಾಪ್, ಅಗಲವಾದ ಮುಖ ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ಮುದ್ದಿನ ಮಳೆಗರೆಯಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು.... ಆದರೆ, ಒಂದನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ತುಟಿಗಳು ಸಣ್ಣದಾಗಿ ನಕ್ಕವು. ಕಾರಣ? ಇಂತಹ ಅನುಭೂತಿಯನ್ನು ಅವನಿಂದ ಪಡೆಯುವ ವಯಸ್ಸು ದಾಟಿ ಹೋಗಿದೆ. ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಯೌವನ ದೆಸೆಗೆ, ಹುಡುಗತನ ಕಳೆದು ಊಹಾ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ತನ್ನ ಮಗ, ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಂಜಾದವು.

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ಮಗು?” ಮುಖ ಸಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್.

“ನಮ್ಮಜ್ಜಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸು ಅಂತ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ, ‘ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಮಗ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಗತಾನಾ?’ ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದರು. ಅದನ್ನ ಕೇಳಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಆಗಿರಬಹುವೇನೋ ಅಂದೊಂದೆ.”

“ಅದೃಷ್ಟ ಇದೆ ಆಗತಾನೆ ಅಂತ ಹೇಳು ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಏನಂದ್ರು?” ಅವರಿಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಂದವು ಆ ಮಾತುಗಳು.

“ಅಮ್ಮ ಸಹ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಕಂಡಕ್ಟರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇನ್ನೇನಂತಾರೆ? ಅವರ ಹತ್ರ ಕಣ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ? ಆತ್ತರು... ಇನ್ನೀನ್ ಮಾಡೋಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ!” ಎಂದ ವಿಷಾದ ನಗೆ ನಗುತ್ತಾ.

ತಾನು ಊಹಿಸದಿದ್ದ ಈ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದಾದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಅವರ ಹೃದಯ ಚಲಿಸಿಹೋಯಿತು. ಕನಸೋ, ನನಸೋ! ಏನು ನಡೆಯುತ್ತದೋ! ಏಕೆ ಇಂತಹ ಕ್ಷಣ ಎದುರಾಯಿತೋ! ನಿಲ್ಲಲಾಗ ದಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶತಪಥ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ವಾಸುವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತನ್ನ ಹೋಲಿಕೆಗಳೂ, ಹೆಂಡ

ತಿಯ ಹೋಲಿಕೆಗಳೂ ಬೆರಕೆಯಾಗಿದ್ದ ಅವನ ರೂಢಿ, ಹೃದಯದ ತುಂಬಾ ಏನೋ ತೃಪ್ತಿ ಆವರಿಸಿ ಆರಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ದೀಪ ಪುನಃ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಆರಿಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ಜ್ಯೋತಿಗೆ ಪುನಃ ತೈಲ ಎರೆದಂತೆ ಧಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಣ್ಣುಗಳು ವಿಚಿತ್ರ ಕ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದವು. ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಲವಾದ ಕೋರಿಕೆಗಳು ನೆರವೇರುವುದೆಂದು ಏಕೋ ಧಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಅವರು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿವಿದ, ಮಾಡಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತರು.

ತಲೆಬಾಗಿ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ಪರಿಶೀಲನಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ “ನಿನಗೆ.....ನಿನಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗಿ ನೋಡೂಂತ ಯಾರೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಾ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಆ ಧ್ವನಿ ಎಂದಿನಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಇಲ್ಲ ಸಾರ್. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ, ಹೊಸಲು ದಾಟೋದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡ್ತಿದ್ರಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕ ವಾಸು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಆಳು ಬಂದವರೊಂದಿಗೂ ಇಬ್ಬರ ಸಂಭಾಷಣೆಯೂ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು.

“ನಿರಡು ಊಟ ತಗೊಂಡ್ಯಾ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮಾತಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಬರುತ್ತಾ, “ಬೇಡ, ನಾ ಊಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದ ವಾಸು. ಅವನು ಮಾಡಿದ್ದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತೇನೋ.....ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಮೈ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬೆದರು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

“ಯಾಕೆ, ಹಸಿವಿಲ್ಲವಾ? ಯಾಕೆ ಭಯಪಡ್ತಿರೋ ಹಾಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ, ನಾನು ಫೀಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಓದಿಸ್ತೀನಲ್ಲಾ!” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ನೋವು, ಕರುಣೆ.

ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ, ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

“ಬೇಡ, ಬೇಡ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಂಕೋಚಪಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡಿ ತಿನ್ನಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಎಳುತ್ತಾ, “ಆದರೆ ನೀವು ಫೀಸ್‌ಗೆ ಹಣ ಕೊಡ್ತೀರಿಂತ ಮಾವನಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ” ಎಂದ ವಾಸು

“ಸರಿ, ನಾನೂ ಕಾಗದ ಬರೀತೀನಿ, ಗೋಪಾಲನ ಅಡ್ರೆಸ್ ಗೊತ್ತಾ?”
ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಊಂ ಬರೆದುಕೊಡ್ತೀನಿ, ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಟೈಮ್ ಇದೆ. ಹೊರ
ಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟ ರಾಗಿ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದ
ರಾವ್. ‘ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಗ.....ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ತಾಯಿ ಕಳುಹಿಸಿರಬೇಕು’
ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಿ ಕರುಣೆ
ಬತ್ತಿಹೋಯಿತು.

“ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ
ತಂದೇನ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬಾ ಹೋಗು ಅಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಆಲ್ಪಾ?” ಆ
ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಹನೆ ಇತ್ತು.

“ಇಲ್ಲ, ಪಾಪ! ನೀವೆಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ ಅನ್ನೋ ವಿಷಯ ಸಹ ನಮ್ಮಮ್ಮನಿಗೆ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಮಾತು ನೀವು ನಂಬದೇ ಇದ್ದೇ ನಾನೇನೂ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ
ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ಮನೇ ಟೈಂಂಡು ಊಟ ಹಾಕ್ತೀನಿ, ದೊಡ್ಡ
ಮಾವ ಫೀಸ್‌ಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತಾರೇನೋ ಕೇಳೊಂಡು ಬಾ ಅಂದು
ಗೋಪಾಲಮಾಮ.....ನೀವು ಇರೋವಾಗ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬೇಡೋ ಆಗತ್ಯ
ನನಗಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ.....ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ... ನೀವು ಯಾರೋ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದ್ರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಂದೂ ನಾನು ನೋಡದೇ ಇದ್ದ್ರೂ ನಾನಾಗಿ ನಾನು
ನಿಮ್ಮನ್ನ ಹುಡುಕೊಂಡು ಬಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳ್ತೆ.” ಮುಂದೆ ಮಾತು ಹೊರ
ಡದೆ ಗಂಟಲು ಬಿಗಿಯಿತು ವಾಸುವಿಗೆ.

ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮೈನವಿರೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, “ವೆರಿಗುಡ್! ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲ್ಸ
ಮಾಡ್ತೆ. ನಾನು ಬಹಳ ಅದೃಷ್ಟವಂತ!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಬೆನ್ನು
ನೇವರಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಏನಿ್ರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಂಶಯದಿಂದ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ವಾಸುವನ್ನು
ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ರಾಗಿ ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕುರು.

“ನೀವು.....ನೀವು..... ಅಂದ್ರೆ, ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಪ್ರಸಾದರಾವ್
ಅಂದ್ರೆ..... ‘ಹೌದು, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ನೀ
ಬಂದಿದ್ದೀ. ಈ ಸತ್ಯಾಂಶವನ್ನು ನೀನೂ ನಾನೂ ನಿಜ ಅಂಚೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ
ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ ಆಲ್ಪಾ? ಎಂದು ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕು, “ಐದು ವರ್ಷ ಒಬ್ಬ ಕಂಡಕ್ಕರ್

ಆಗ ಜೀವನ ನಡೆಸಿದಾಪ್ಪ ನಿನ್ನ ತಂಪೆ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಅವರ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಆವೇಶ, ವೇದನೆ ಮಿಳಿತವಾಗಿದ್ದವು.

ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿ ಗೋಳೋ ಎಂದು ಅಳಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು ವಾಸುವಿಗೆ. ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಮೈದಡವಿ ಸಮಾಧಾನೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನಿಸಿತು. “ಅಪ್ಪಾ!” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅರಚಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಯಾಕೆ ನನ್ನನ್ನ, ಅಮ್ಮನ್ನ ತೊರೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ? ನಾನೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ತೆ? ನನ್ನನ್ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಬೋರ್ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಹಾಗೆ ನೀರು ತುಂಬಿದ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ‘ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೋದ್ರೆ ಸರಿ, ಈಗ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡೋದು ಬೇಡ, ಹಾಯಾಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ತೀಯಂತೆ ಏನು ಮಗು!’ ಎಂದರು ಕರುಣೆಯಿಂದ.

“ಈಗಾಗಲೇ ಬಹಳ ಲೇಟಾಗಿವೆ. ಸೀಟಿಗೆ ಅಪ್ಪೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಗೊಣಗಿದ ವಾಸು.

“ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಹತ್ರ ಹಾಯಾಗಿದ್ದಿ. ನಿನ್ನ ಆಟ ಪಾಠಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ನೋಡಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಈ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯನ ಜೊತೆಲಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಲಾರೆಯಾ ಮಗು? ನಿನ್ನನ್ನ ಏನಂತ ಕರೀತಾರೆ?” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಥೆ, ನಿಷ್ಕಾರ.

‘ಸಾರ್’ ಅರ್ಥವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

ಈ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಮಗನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ವಾಸು ‘ಸಾರ್’ ಎಂದಾಗ ಭಟೀರನೆ ಕೊರಡಾ ಏಟು ಬಿದ್ದಂತೆ ಅನ್ನಿಸಿತು ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ.

“‘ಸಾರ್’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಿಷಾದ ನೆಗೆ ನಕ್ಕು, ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಉದುರಿಬಿದ್ದ ತಂದೆಯನ್ನು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ‘ಅಪ್ಪಾ’ ಅಂತ ಹೇಗೆ ಸಂಭೋದಿಸಬಲ್ಲೆ? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು.....? ಅಂಪ್ರೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಏನಂತ ಕರೀತಾರೆ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ವಾಸು.....ವಾಸು ಅಂತಲೇ ಕರೀತಾರೆ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೊರಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ ವಾಸು, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮುಚವ ಕಡೆ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ,

“ಅಲ್ಲಿ ಮಲಕ್ಕೋಲಿ,” ಮಂಚ ತೋರಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಊಹುಂ, ನೀವು ಮಲಕ್ಕೋಲಿ. ಒಂದು ದಿಂಬು ಕೂಟ್ಟೆ ಕೆಳಗೆ ಮಲಕ್ಕೋಲಿನಿ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಮಂಚ ದೊಡ್ಡದಾಗೇ ಇದೆ. ಈವತ್ತು ಇಬ್ಬರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಲಗೋಣ. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ನೀ ಬರೋ ವೇಳೆಗೆ ನಿನಗೆ ಬೇರೆ ಮಂಚ ರೆಡಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿರುತ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಕೈಹಿಡಿದು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ನೂಕಿದರು.

○ ○ ○ ○

ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೇವರಿಸಿ ಸ್ವರ್ತಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ರಾಜಶೇಖರ್ ಅವರ ಮಾತು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಸಣ್ಣ ನಗೆ ನಕ್ಕರು.

○ ○ ○ ○

ಆ ದಿನ ಬಸ್ಸು ಅನ್ನವರ ದಾಟಿ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ‘ಟಿಕೆಟ್, ಟಿಕೆಟ್’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕೈ ಚಾಚಿದ.

ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ಐದು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಬ್ಯಾಗ್ ತೆರೆದು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಅಪ್ರತಿಭನಾದ.

ಟಿಕೆಟ್ಟು, ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಆಕೆ ಬೆದರಿ ನೋವಿನಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ‘ನೀವಾ?’ ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಿದಳು.

ತಕ್ಷಣ ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಅವನು ಕರಗಿಹೋದ.

ಆಕೆಯ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ಅವಳ ಮಗನನ್ನು ತನ್ನ ಸೀಟಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಎದೆಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು ತಲೆ, ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮುದ್ದಿನ ಮಳೆಗರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆತನೆಡೆ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿದ ಆ ಹುಡುಗ.

“ತಾತ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ ? ಮಗೂ !” ಕೇಳಿದ ಕಂಡಕ್ಕರ್.

“ಸತ್ತು ಹೋದ್ರೆ” ಜವಾಬು.

“ಯಾವಾಗ ?” ಆ ಧ್ವನಿ ಕಂಪಿಸಿತು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ನೀರಿನ ಪೊರೆ.

“ಬಹಳ ದಿವಸ ಆಯ್ತು.” ಭೀತಿಯಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗನ ಜವಾಬು.

ಒಂದು ಸಲ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಕಂಡಕ್ಕರ್, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕೂತಿದ್ದ ಅವಳ ಕೂದಲಲ್ಲಿ ಕರಿ, ಬಿಳಿ ಕೂದಲುಗಳು ಕಷ್ಟ, ಸುಖದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅವಳ ಜೀವನದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, ಅವನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ನೋಟ ಬೇರೆಡೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಆಕೆ.

“ಆದ್ರೆ ಬೇರೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ ?” ಪುನಃ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಹುಡುಗನನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಚೆನ್ನಾಗಿರೋದು ಅಂದ್ರೆ, ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದೆ ಇರೋದು ಅಂತಾ ?” ಎಂದು ಎದುರು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಹುಡುಗ.

ಮಗುವಿನ ಮುದ್ದು ಮಾತುಗಳಿಗೆ ತಂದೆ ನಗುವಂತೆ ನಕ್ಕ ಕಂಡಕ್ಕರ್.

“ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಡ್ತಾ ಇಲ್ವಲ್ಲಾ ?” ಎಂದ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಯಾಣಿಕ ನಗುತ್ತಾ.

“ಮಗೂ, ಹೀಗ್ಬಾ !” ಎಂದು ಆಕೆ ಕೂಗಿದಳು. ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಆ ಹುಡುಗ. ವಾಪಸ್ ಬಂದ ಹುಡುಗ ಬಿಸ್ಕೆಟ್ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ನೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಹುಡುಗನ ತಲೆ ನೇವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳ ತುಂಬಾ ನೀರು.

“ಕಾಫಿ ಬೇಕಾ ?” ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಆಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ಮನುತೆ ಇತ್ತು.

ಅವಳು ತಲೆ ಅಲಾಡಿಸಿದಳು ಬೇಡವೆಂಬಂತೆ.

“ತಗೊಳ್ಳೋಮ್ಮ” ಹೋಟೆಲ್ ಹುಡುಗ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಫಿ ಲೋಟೆ ಕೊಟ್ಟು.

“ನಾನು ಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ !” ಹೆದರುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಅವನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರೆ” ಕಂಡಕ್ಕರನ್ನ ತೋರಿಸಿದ

ಆ ಹುಡುಗ. ಅವಳು ಮರುಸೂತನಾಡದೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಬಸ್ಸು ಹೊರಟಿತು. ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಡುವುದು, ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ಸೀಟುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ಗನಾದ ಕಂಡಕ್ಕರ್.

“ಮಾನ !” ಕರೆದ ಆ ಹುಡುಗ.

“ಛೀ, ತಪ್ಪು ಮಾನ ಅಲ್ಲ ...” ಅವಳ ಗದರಿಕೆ ಕೇಳಿದ ಅವಳ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಮಂದಹಾಸ ಮೂಡಿತು.

ಧೂಳಿ ದೂಸರಿತವಾದ ಕಾಕಿಬಟ್ಟೆಗಳೂ, ಕೆದರಿಹೋದ ಕೂದಲು, ಬತ್ತಿಹೋದ ಕೆನ್ನೆಗಳೂ, ಗುಳಿ ಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕಪ್ಪುಗೆರೆಗಳೂ ... ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ಕರುಣೆಯಿಂದ ಅವನೆಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮದು ಮಗನಾಗಿ ರೀವಿಯಿಂದ ಉಲ್ಲನ್ ಸೂಟಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರ ಮಧ್ಯೆ ಕೂತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ವಯಸ್ಸಾದಾಕೆ ಅವನ ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ನೇವರಿಸಿ, ‘ಮನ್ಮಥನಂತಿದ್ದಾನೆ ಮಧು ನಿನ್ನ ಗಂಡ, ಎಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟವಂತಿಯೇ ನೀನು !’ ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದ ದೃಶ್ಯ ಅವಳ ಕಣ್ಣೆದುರು ಸುಳಿದು ಪುನಃ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಸಂಕಟದಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ.

ಬಸ್ಸು ನಿಂತದ್ದರಿಂದ “ನೀವು ಇಳಿಯಬೇಕಾಗಿರೋ ಊರು ಇದೆ!” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಕಂಡಕ್ಕರ್.

ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್, ಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಳಿದಳು. ಆ ಹುಡುಗನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಎರಡು ಕೆನ್ನೆಗಳಿಗೂ ಮುತ್ತಿಕೊಟ್ಟು. “ಬರ್ತಿಯಾ ಟಾಟಾ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲವಾ?” ಎಂದು ಗದ್ದದಿತನಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಕಂಡಕ್ಕರ್.

ಅವಳ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಹುಡುಗಾ “ಟಾಟಾ” ಎಂದ.

ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲು ಕುದುರೆಯಾಗಿದ್ದ ಅನೇಕ ಕೋರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೆರವೇರಿತು. ತನ್ನ ಮಗನ ಮುದ್ದು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೆಲ ಕ್ಷಣಗಳು ಕೇಳಿದ್ದ.

ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಗಬಗಬನೆ ಕಣ್ಣು ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಂಡಕ್ಕರನ್ನು “ಎನ್ನಿ ! ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಬಂಧುಗಳಾ ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಒಬ್ಬ

ಪ್ರಯಾಣಿಕ. “ಹೌದು, ತಿಳಿದವರು” ಮುಖ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದ ಕಂಡಕ್ಕರ್.

○ ○ ○ ○

ನಂತರ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಿಲಾಸ್ ಹೋಟೆಲ್‌ನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು “ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀಯಾ ಗೋಪಾಲ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದ ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಪ್ರಸಾದರಾವ್. “ಓಹೋ.....ನೀವಾ? ಅಕ್ಕ ಹೇಳಿದ್ದು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ನೀವು....”ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ.

“ಹೌದು, ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಕೆಲಸಮಾಡಿದ್ದೆ ! ನಿನ್ನ ತಂದೆಯವರು ತೀರಿಕೊಂಡು ಅತ ಕೇಳಿ.....ಛೇ, ಏನೋ.....ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ ತಾನೇ ?” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಊಂ, ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀರಿ ?” ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮಾತನಾಡೋ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಏನೋ ಮಾತನಾಡಬೇಕಲ್ಲಾ ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿದ್ದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಪೆನ್, ಚಿಕ್ಕಕಾಗದ ಜೋಬಿನಿಂದ ತೆಗೆದು ಅಡ್ರೆಸ್ ಬರೆದು, “ಇದೋ, ನನ್ನ ಅಡ್ರೆಸ್” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಿಷ್ಕ್ರಮಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಆ ನಿಷ್ಕ್ರಮಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮನಃಪಟಲದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಸ್ಮೃತಿಗಳು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಮನಸ್ಸು ಭಾರವಾಗಿತ್ತೋ ಊಹಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಭಾರವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಕಡೆ ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಛಿ, ಭ್ರಷ್ಟ” ಎಂದು ಗೊಣಗಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

○ ○ ○ ○

ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ವಾಸು ಪುನಃ ಅಂಗಾತನಾಗಿ ಮಲಗಿದ. ಹಿಂದಿನದೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮರೆತುಹೋದವು. ವಾಸುವಿನ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಮುಖವನ್ನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, “ಗೋಪಾಲ

ನಿಗೆ ಅಡ್ರೆಸ್ ಕೊಟ್ಟು ವೇಳೆ ಎಷ್ಟು ಪವಿತ್ರವಾದದ್ದು! ಭಗವಂತಾ ! ಏಕಾಂತವಾಗಿ ವಿರಾಗಿಯಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಿ. ಪುನಃ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ಅಳಿಸಿ ನಗಬೇಡ. ಮಾನವ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉರುಳುವ ಕೆಲವು ಮಧುರ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನಾದರೂ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡು!” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡ ಕೈಜೋಡಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಧಿ ಯಾವ ನಾಟಕವಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೋ !

ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ತಹಶೀಲ್ದಾರ್ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರಿತ್ತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲವೆ, ಜಮೀನು, ತೋಟ, ಮನೆ, ಮಠ, ಹೆಂಡತಿ, ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು, ಒಬ್ಬಳೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸುಖ ಸಂಸಾರ ಅವರದು.

ಒಂದು ಭಾನುವಾರ ಸಂಜೆ ಕಾಫಿ ಫಲಾಹಾರ ಸೇವಿಸಿದ ನಂತರ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಕೂತು ಹರಟುತ್ತಿದ್ದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು.

ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ “ಬನ್ನಿ, ಅಜ್ಜಿ” ಎಂದು ಕಿರುನಗೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ, ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ಮಗಳು.

“ಯಾರಮ್ಮ ?” ಕೇಳಿದರು ಮಗಳನ್ನು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು.

“ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಅಪ್ಪಾ! ಅವರು ಪೂಜೆಗೋಸ್ಕರ ಹೂವು ತಗೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ.”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು ಸರಸಮ್ಮ. ಬರುತ್ತಲೇ “ನಮಸ್ಕಾರ” ಎಂದು ಕೈ ಜೋಡಿಸುತ್ತಾ

“ಊಹುಂ, ದೊಡ್ಡವರು, ದಯವಿಡಿ ಕೂಡಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು ವಿನಯದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಪ್ರತಿನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಕೆಲವು ಪರಿಚಯ ವಾಕ್ಯಗಳಾದ ನಂತರ, ಕೆಮ್ಮಿಗಂಟಲು ಸೊಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದರು. “ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗ ಬಿ. ಎ. ಪಾಸ್‌ಮಾಡಿ, ಕೆಲಸ ಸಿಗದೆ ತಿರಗ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ರೆ ನೀವೇನಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿ ಅಂದ್ರೆ. ಎರಡು ಸಲ ಆಫೀಸಿಗೆ, ಒಂದ್ನಲ

ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಂತೆ. ನಿಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಸಾವಿರ ಕೆಲ್ಸ. ಏನೋ ತಂದೆ-ತಾಯೀನ ಕಳ್ಳೊಂಡ ಹುಡುಗನ್ನ ಬಿಳಿಸಿ ದೊಡ್ಡವನ್ನ ಮಾಡಿದೀನಿ. ಈ ಉಸಕಾರ ಮಾಡೋವ್ರ ಇನ್ನಾರೂ ಇಲ್ಲ ನಮಗೆ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನೂ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ಬಿನ್ನವಿಸಿ ಕೊಂಡರು ನರಸಮ್ಮನವರು.

“ಒಂದು ಸಲ ನನ್ನನ್ನ ಬಂದು ನೋಡೂಂತ ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೇಳಿ. ಅಪ್ಪಿ ಕೇರ್ಷ ಬರೆದು ಕೊಟಿ, ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ನವರು ಗತ್ತಿನಿಂದ.

ಹೊರಡುತ್ತ “ಏನೋ ನಿಮ್ಮ ದಯೆ, ಅವನನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿ ನನಗೆ ಇನ್ನಾರೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದರು ನರಸಮ್ಮ.

“ನೋಡೋಣ, ಹೋಗಿಬನ್ನಿ” ಎಂದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

○ ○ ○ ○

ಎರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ “ಅಜ್ಜೀ ! ನಿಮ್ಮ ವೊಮ್ಮುಗ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವ ರನ್ನನೋಡಿದ್ರಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು, ಮಧುಮತಿ ಅವರ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೂವುಗಳನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತಾ.

“ಊಂ, ನೋಡಿದ್ದೆ! ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂಗೆ ಕರೀತಾರಂತೆ” “ಊಂ, ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆದ್ರೆ ಕೆಲ್ಸ ಕೊಡ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು ನಗುತ್ತಾ.

○ ○ ○ ○

ಅಂದು ಸಂಜೆ ಬೀದಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುತ್ತಾ “ಯಾರು” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿದ್ದಾರಾ ?” ಎಂದ. ವಿನಯದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರುಷದ ಸುಂದರ ಯುವಕ.

ಅವನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಚಕಿತಳಾಗಿ ನೋಡಿ ಮಧುಮತಿ, “ಇನ್ನೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆಹೋಗಿದ್ದಾರೆನೋ ?” ಎಂದಳು ತಡವರಿಸುತ್ತಾ.

“ಸರಿ, ಪುನಃ ಬರ್ತೀನಿ, ನಾ ಬಂದಿದ್ದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಆ ಯುವಕ.

“ನೀವೊಂದ್ರೆ, ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದ್ರಂತ ಹೇಳ್ಬೇಕು ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ನಗುತ್ತಾ, ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಚೇಷ್ಟೆಯ ನಗು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವಳ ಮಧುರ ಕಂಠ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿತು. ಅವಳ ನೋಟ ಅವನನ್ನಾಕರ್ಷಿಸಿದವು. ಹಿಂದಿರುಗಿ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಅವನ ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಂದಹಾಸವಿತ್ತು.

ಕಿರುನಗೆ ಬೀರುತ್ತಾ, “ನಾನಾ.....ನಾನಾ ? ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮೊಗ ಅಂತ ಹೇಳಿ” ಎಂದ.

“ಓ ನೀವಾ ?.....ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ?” ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ಶ್ಯಾಮಲ ವರ್ಣ ಕೋಲು, ಗುಂಡು ಎರಡೂ ಅಲ್ಲದ ಮುಖ, ವಿಶಾಲವಾದ ಹಣೆ, ಕಪ್ಪು, ಗುಂಗುರು ಕೂದಲು ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ಬಗ್ಗಿರುವ ಅಂದವಾದ ಹುಬ್ಬುಗಳೂ, ಅಕರ್ಷಿಸುವ. ಕಣ್ಣುಗಳೂ, ಸಂ:ಗೆಯಂತಹ ಮೂಗು, ಗುಳಿ ಬೀಳುವ ಕೆನ್ನೆ, ಚೂಪಾದ ಗಡ್ಡೆ, ಇನ್ನೂ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದ್, ವಿವೇಕ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಲು ತಸ್ಸೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮ ಅತರವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ‘ಸಾರಿ.....ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಅಂತ ಹೆಸರು’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬೀದಿಯ ಗೇಟನ್ನು ತಳ್ಳುತ್ತಾ ಸರಸರ ಹೊರಟುಹೋದ.

“ಸಾರಿ.....ಯಾಕೋ !” ನಕ್ಕಳು ಮಧುಮತಿ.

o o o o

ಸಂಜೆ “ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಹುಡುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದು. ಅವರಿಗೇ ನಾದ್ರೂ ಕೆಲ್ಸ ಸಿಕ್ಕಾಪ್ಪಾ!” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ನವಶನ್ನು.

“ಊಂ, ಒಂದು ಗುಮಾಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಖಾಲಿ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದ್ದೀ ನಮ್ಮ, ಒಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿವಂತ” ಎನ್ನುತ್ತಾ “ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗ, ಅಂದ್ರೆ ಮಧು ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗ ಇಲ್ವಾ ? ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಒಳ್ಳೆ ಸ್ಫುರದ್ರೂಪಿ, ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತ ಅಂತೀಯಾ ! ಒಳ್ಳೇ ಜಾಣ ಹುಡುಗ” ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದೆ.

ಮಧುಮತಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮೆರೆದವು. ಹೌದು, ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗ ಬಹಳ ಜಿನ್ನಾಗಿರಬೇಕು. ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಊಹೆಗಳು. ಆ ಊಹೆಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಸುತ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡವು.

“ಅಜ್ಜೀ!”

ಮೃದು ಮಧುರವಾದ ಧ್ವನಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದೊಡನೆ ಹೊರಗೆಬಂದು. ಬೆದರುತ್ತಾ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾ “ಅಜ್ಜೀ! ತಹಶೀಲ್ದಾರ್ ಮಗಳು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಬಾಮ್ಮ, ಬಾ, ಪ್ರಸಾದ್! ಆ ಕುರ್ಚಿ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಕಪ್ಪಾ!” ಎಂದರು ನರಸಮ್ಮ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ.

ಕುರ್ಚಿ ಹಾಕಿದ ಪ್ರಸಾದ್, ಜವಾನನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಿನಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತ.

“ಇಲ್ಲ, ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಜ್ಜಿ. ಇವತ್ತು ಕೂವ ತಗೊಂಡು ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಯಾಕೋ ಬರಿಲ್ಲ. ನೋಡಿ ಬಾ ಅಂದ್ರೂ ಅಮ್ಮ. ಕೇಳಿ ಹೋಗೋಣಂತ ಬಂದೆ” ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಅಫೀಸ್ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಬೇಗ ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗ್ಬೇಕು ಅಂದ. ಎರಡು ಇಡ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಡೋಣಂತ ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ನಿಧಾನ ಆಯ್ತು ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬಂದ್ರಾ? ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಗುಣ? ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂತ್ಕೊ ಅವ್ಯಾ, ಹೊರಡ್ತೀಯಂತೆ,” ಮುಸಿನಗೆ ನಕ್ಕರು ನರಸಮ್ಮ.

ಕೂಡುತ್ತಾ “ಇಗೋ, ಹೂ ತಂದಿದ್ದೀನಿ ಅಜ್ಜೀ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ. ತಾವರೆ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ ಹೂವಿನ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಕೆಳಗಿಡುತ್ತಾ.

“ಅನರಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಮ್ಮ!” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ನನಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನೋ ಅಭ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು. ಮಧುಮತಿ.

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಈನತ್ತು ಒಂದು ದಿನ ತಗೋಬೇಕು” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ಸಲುಗೆಯಿಂದ. ನರಸಮ್ಮನವರೂ ಬಲವಂತಪಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಸಂಕೋಚ ಪಡುತ್ತಲೇ ತಿಂಡಿ ತಿಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಹೊರಡುತ್ತಾ, “ಅಜ್ಜಿ, ಬಾಗಿಲು ಹಾಕೋ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿದ ಮಧುಮತಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಅವನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದವು. ಅವನು ಹೋದ ಕಡೆಯೇ ಅವಳ ನೋಟ ನೆಟ್ಟಿತು ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳು.

“ಅಬ್ಬಾ ! ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ ಇವರು ” ಹೆತ್ತುಬಾರಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು ಅವಳಿಗೆ, ಅವನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಅವರು ಪುನಃ ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತಾರೋ ? ಅವಳ ಹೃದಯ ಒದ್ದಾಡಿತು.

“ಪುನಃ ಯಾವಾಗ ಬರೋದು ನಿಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಗ ?” ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಬಿತ್ತು.

“ಅವನಾ ? ಸೆಂಜೆ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತಾನಮ್ಮ” ಎಂದರು ನರಸಮ್ಮ.

ಏಕೋ ಹಾಯಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, ಎದ್ದು ನಿಂತು,

“ಹೊರಡ್ತೀನಿ ಅಜ್ಜೀ !” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

○ ○ ○ ○

“ಅಮ್ಮಾ, ಅಜ್ಜೀ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಿ !” ಹೊಸಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಾಯಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ಆ ಹುಡುಗ ಮನೇಲಿ ಇರೋವಾಗ ಕೋಗ್ಬಾರ್ಡಮ್ಮ” ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮನೆಗೆ ಬರುವವರೆಗೂ ಇದ್ದು ಅವನನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಮೈ ತುಂಬಾ ಸೆರಗು ಹೊದ್ದು ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಮನೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅಜ್ಜೀ, ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಮಗಳು ಬರ್ರಾ ಇಲ್ಲಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಒಂದು ದಿನ.

“ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು ಯಾವುದೋ ಸಂಬಂಧಗಳು ಬರ್ರಾ ಇದೆಯಂತೆ, ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಕಳಿಸು ಅಂತ ಬರೆದಿದ್ದರಂತೆ. ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಸರಿಯಾದ ಸಂಬಂಧ ಕುದುರಿದರೆ ಈ ವೈಶಾಖ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಬಿಡ್ತಾರಂತೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾದರು ನರಸಮ್ಮ. ಪ್ರಸಾದ್ ನ ಮುಖ ವಿವರ್ಣವಾಯಿತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಳಕ್ ಎಂದಿತು,

ಅವಳು ಯಾರ ಹೆಂಡತಿಯೋ ಆಗುತ್ತಾಳೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಹಿಸಲಾರದಾದ ಹೃದಯಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ನೋವು ನಿರಾಸೆ ಉಂಟಾಯಿತು. 'ಅವಳನ್ನು ತಾನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಯೇ ! ಎಂತಹ ಅವಿವೇಕ ! ಅವಳ ಅಂತಸ್ತೇನು ತನ್ನ ಅಂತಸ್ತೇನು ?' ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಕ್ಕು.

ಆದರೆ ಅವಳು ವಾಪಸ್ ಬಂದಿದಾಳೆಂದೂ, ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಬಂಧಗಳಾವುದೂ ಸರಿಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ನರಸಮ್ಮನಿಂದ ತಿಳಿಯುವವರೆಗೂ ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿನ ಆಂದೋಳನ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

○ ○ ○ ○

ಒಂದು ದಿನ "ಬೆಳಿಗ್ಗೆ -ತಹಶೀಲ್ದಾರ್ ಅವರು ಇದ್ದಾರಾ ?" ಪ್ರಸಾದ್ ಧ್ವನಿ ಕೇಳುತ್ತಲೇ, "ಬನ್ನಿಬನ್ನಿ, ಇದ್ದಾರೆ, ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ರವ್ವೆ ಹಾಕದೆ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ. ಅವನೂ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ. ಅವನೂ ಅವಳ ಕಡೆ ಹಾಗೆಯೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ತನ್ನ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ನೋಟಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ, "ಸ್ನಾನಮಾಡ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನಿಗೆ ಕುರ್ಚಿ ತೋರಿಸಿ ಸರಕ್ಕನೆ ಒಳಗೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ತಂದೆಗೂ, ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೂ ತಿಂಡಿ ತಂದ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, "ನನಗೆ ಬೇಡಿ" ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

"ನಿಮ್ಮ ಮನೆಲಿ ಬಲವಂತನಾಡಿ ಕೊಡಲಿಲ್ವಾ? ನೀವು ತಗೋಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಪ್ಲೇಟನ್ನು ಪ್ರಸಾದ್ ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಓರೆಗೆಣ್ಣೆ ನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

ಪ್ರಸಾದ್ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ "ಮಧು ಅವನು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ?" ಎಂದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ನಗುತ್ತಾ.

"ಹೋಗಿ, ಅಪ್ಪ!" ನಾಚಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು.

ಈಗ ಪ್ರಸಾದ್ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ನಾಚಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಧುಮತಿ, ನರಸಮ್ಮನವರೊಡನೆಯೂ ಪ್ರಸಾದ್ ನಡುವೆಯೂ ನಗುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

"ಏನಿ, ನೀವು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಓದಿದ್ದೀರಿ?" ಪ್ರಸಾದ್ ಕೇಳಿದರು ಒಂದು ದಿನ,

“ಸ್ಕೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಬಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಮನೇಲಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಓಹೋ ! ಹಾಗಾದ್ರೆ ಸಂಗೀತ ಏನಾದರೂ ಬರುತ್ತಾ?”

“ಸದ್ಯ, ಹಾಡೂಂತೀರೇನು?”

ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್ “ಹೊಲಿಗೆ ಕೆಲಸ ಏನಾದ್ರೂ ಬರುತ್ತಾ?” ಕಣ್ಣು ಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಟತನ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

“ಅಂದ್ರೆ?” ಅರ್ಥವಾಗದವಳಂತೆ ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅಂದ್ರೆ, ಎಂಬ್ರಾಯಿಡರಿ ವಗೈರೆ.”

“ನನಗೇನೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತಾ?” ತುಂಟನೆಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಮತ್ತೆ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸವೋ?” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ತನಗೆ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ.

“ಏನಿರೀ, ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಸಹ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲ.

“ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರೇ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಅಂದ್ರೋಬಾರ್ಡಾ?” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಹೋಗಿ, ನೀವು ಯಾವ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು!” ನಾಚಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಅಂದೆ, ಹೀಗಿರುತ್ತಾರೆ?” ಚೇಷ್ಟೆಯ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನರಸಮ್ಮನವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. “ಅಜ್ಜಿ, ಇವರು ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗ್ತಾರಂತೆ. ನೀನೂ ಹೋಗ್ತೀಯಾ? ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್. “ನಾ ಹೋಗ್ತೇನೆ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರ ಹೇಳಿದೇನಾ? ಹೋಗಿ ಬರೀ ಸುಳ್ಳು” ಕೋಪ ನಟಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನೀವು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡೋದಿಲ್ಲಾ?” ಮಾತು ಬದಲಿಸಿದ.

“ಸಿನಿಮಾ ನೋಡ್ತೀನಿ. ಪೇಪರ್ ಓದ್ತೀನಿ. ಅಡಿಗೆ, ಹೊಲಿಗೆ, ಹಾಡು, ಎಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತೆ. ಸರಿಯಾ? ನೋಡಿ ಅಜ್ಜಿ, ಇವರು ಈವತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದೇ ಸಮ ಗೋಳಾಡಿಸ್ತಿದಾರೆ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ನರಸಮ್ಮನಿಗೆ ಫಿರ್ಯಾದು ಮಾಡುತ್ತಾ.

“ಹುಡುಗುತನ ಹೋಗಿಲ್ಲವಲ್ಲೋ ಪ್ರಸಾದಾ, ನಾನೂ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ ನೀ ಬಿಡಮ್ಮಾ” ಎಂದರು, ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ. ಮಧುಮತಿ ಯ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ, ದೊಡ್ಡವರ ಮನೆ ಹುಡುಗಿ ಸಲುಗೆ ತಗೋತಿ ದ್ದೀಯಾ. ಹುಷಾರಾಗರು! ಬೆಂಕಿಯೊಂದಿಗೆ ಸರಸ” ಎಂದು ಪ್ರಸಾದ್ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡರು ನರಸಮ್ಮ.

○ ○ ○ ○

ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸಂಬಂಧಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು ಮಧುಮತಿಗೆ. ಯಾವ ವರನನ್ನೂ ಅವಳು ಒಪ್ಪದೇ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಇವೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪಿಹೋದವು.

ಪ್ರಸಾದ್‌ಗೂ ಕನ್ನೆಗಳು ಬಂದವು. ನರಸಮ್ಮನವರ ಬಲವಂತದಿಂದ ಆ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದ್. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿಗೆ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ತೀರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಬಲವಂತಪಡಿಸಿದರು ನರಸಮ್ಮ.

“ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಯಾಗದಿದ್ದರಿಂದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮದುವೆ ಆಗುತ್ತೀಯೆ ?” ಎಂದು ರಗಳೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಅಜ್ಜೀ !” ಸಣ್ಣ ಧ್ವನಿ.

“ಅಜ್ಜೀ ಮನೇಲಿಲ್ಲ, ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಬನ್ನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ. ಸಂಕೋಚಪಡುತ್ತಾ “ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಏನಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಇತ್ತಾ ?”

“ಊಹುಂ ! ಅಮ್ಮ ಅಜ್ಜೀನ ಒಂದ್ವಲ ಕಕ್ಕೊಂಡ್ಬಾ ಅಂದು” ಒಡನೆಯೇ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಳು.

“ಹೋಗಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು, ಬಂದ್ಬಿಡ್ತಾರೆ. ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ” ಕುರ್ಚಿ ತೋರಿಸಿದ ಮೌನನಾಗಿ. ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ನಂತರ “ನಿಮಗೆ ಯಾವುದೋ ಸಂಬಂಧ ಖಾಯಂ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಕೇಳ್ತೆ.” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಊಂ” ಅಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಷೇನ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೇಗಿದ್ದಾಳೆ ?” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲ.

“ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಿದೆ” ಎಂದ ನಗುವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಅಂದ್ರೆ ನಮಗ್ಯಾರಿಗೂ ಹಿಡಿಸೋದಿಲ್ಲ ಅಂತಾ ?” ತುಂಟನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅಲ್ಲಾ, ನಿಮಗೆ ಹಿಡಿಸಬೇಕಂತ ಎಲ್ಲಿದೆ ?”

“ಅಬ್ಬಾ.....ಹೇಳಿ, ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೇಗಿದ್ದಾಳೆ. ಏನು ಓದಿದ್ದಾಳೆ ?”

“ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ನಾನು, ನನ್ನ ರೂಪ ಹಿಡಿಸಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನ್ನನ್ನ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾಳೋ ಇಲ್ಲೋ ತಿಳಿಯೊಂಡ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಬೇಕು. ಏನಂತೀರಿ ? ಸರಿಯಾ ?” ಎಂದ ತುಂಟನದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ನೋಟವನ್ನು ಬೇರೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ, “ಹೋಗ್ಲಿ, ಹೇಳಬಾರದು ಅಂತಿದ್ರೆ ಹೇಳಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರೆ ಏನರ್ಥ ? ಹುಡುಗಾಟಿಕೆ ಮಾತು” ಎಂದಳು.

“ಹುಡುಗಾಟದ ಮಾತಾ ?” ಆಶ್ಚರ್ಯ ನಟಿಸಿದ.

“ಅಲ್ಲದೆ ! ನೀವು ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲಂದ್ರೆ, ನಿಮಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋವು, ಒಳ್ಳೆಯವರು ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲ” ಧಟಕ್ಕನೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋಚಿದ್ದನ್ನು ಆಡಿಬಿಟ್ಟಳು.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಸಂಬಂಧ ಖಾಯಂ ಅಂದ್ಬೊಳ್ಳಿ. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ಅಂತ ಆಶಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಛೆ, ಹೋಗಿ ಅರ್ಥ ಆಗೋ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲ ನೀವು. ನಾ ಹೊರಡ್ತಿದ್ತೀನಿ. ಎದ್ದುನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಊಹುಂ, ಬೇಡಿ, ಕೂತ್ಬೊಳ್ಳಿ. ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೇಗಿರತ್ತಾಳೆ ಅಂದ್ರೆ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗರೋ ಹುಡುಗಿ ! ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ ತಾನೆ ?” ತುಂಟನದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ನಕ್ಕು.

“ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ.”

“ನನ್ನ ಆಣೆ ?”

“ನಿಮ್ಮ ತಲೆಮೇಲೆ ಕೈ ಇಡಬೇಕಾ ?”

“ಬೇಡ. ಅಷ್ಟು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ. ಅಜ್ಜೀನ ನಿಮಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಕೂಡದು. ಕೋಪ ಬಂದರೂ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟೋಬೇಕು.”

“ಅಬ್ಬಾ, ಏನೇ ಇದು! ಇಷ್ಟು ಸಸ್ಪೆನ್ಸಾ” ಬೇಸರಪಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಶ್ಯಾಮಲ ವರ್ಣ, ಅಗಲವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳೂ, ಸಂಪಿಗೆಯುತಕ ಮೂಗು ವಿಶಾಲವಾದ ಹಣೆ- ಆ ಹುಡುಗಿ ನನಗೆ ತ್ರಿಲೋಕ ಸುಂದರಿಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡದೆ ಇದ್ದ ದಿವಸ ದುರ್ದಿನ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ. ಅವಳು ನನಗೆ ಎಟುಕದ ದ್ರಾಕ್ಷಿ ಹಣ್ಣೇನೋ ಅನಿಸುತ್ತೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಿರಿದಿರುಗಿ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದ್. ಹೊಸಿಲು ದಾಟಿ ರಭಸದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಭಯದಿಂದ “ಏನೇ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

ಅವಳು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಹೃದಯ ಡಸಡವ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಬೆನರಿತ ತುಟಿಗಳು ಒಣಗಿದವು. ಹೆದರುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದ. ಆ ಹುಡುಗಿ ಅವರ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆನೋ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ನಡುಗಿದವು.

ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ದಪ್ಪ ವಿಸಾಸೆ, ಗಂಭೀರವಾದ ಮುಖ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದ ಭಯದಿಂದ ಬೆನತುಹೋದ.

“ಏನೋ ಮಗು, ಹಾಗಿದ್ದೀ ? ಎಂದ ನರಸಮ್ಮನವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ “ಹೇಗಿದ್ದೀನಿ?” ಎಂದ, ಗದರಿಸಿದ.

ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಮನ ಗೇಟು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಹೆದರುತ್ತಾ ತಹಶೀಲ್ದಾರರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಅವರು ಎಂದಿನಂತೆ ರೀವಿಯ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಿದರು. ನಿರಾಳವಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಮಧುಮತಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

ಮಧುಮತಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಆ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಸರಪಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆಂದುಕೊಂಡ.

“ಅದೇನೋ ಹುಳಿಯಂತೆ. ಮಧು ನಿನಗೋಸ್ಕರ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅನ್ನದ ಮೇಲೆ ಹುಳಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದ ಅಜ್ಜಿಯ ಕಡೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಅವರು ಈ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸೋದೇ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ?” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಚೆನ್ನಾಯ್ತು, ಈಗ ತಾನೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಹೋದ್ದು. ಅದೇನು ಋಣವೋ! ನಾನೊಂದ್ರೆ ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಬಹಳ ಅಭಿಮಾನ.” ನಕ್ಕರು ನರಸಮ್ಮ.

ಅವಳು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ತಾನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಬೇಕೆಂದೂ ಮನಸ್ಸು ಬಿಚ್ಚಿ ನಗುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಇಬ್ಬರ ಹೃದಯಗಳೂ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಸಂಕೋಚ, ಅನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ.

ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಎದುಕೊಳ್ಳಲಾರದ ಅವನೂ, ಅಜ್ಜಿಯ ಮೊಮ್ಮಗ ಮಾತ್ರ ಎದುಕೊಳ್ಳಲಾರದ ಅವಳೂ-ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಎಂತಹ ಮಧುರ ಭಾವನೆಗಳು. ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ಪ್ರಸಾದ್‌ಗಾಗಿ ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಮನೆಯಿಂದ ತಿಂಡಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ದಿನವೂ ಇದೇನು ಮರ್ಯಾದೆ? ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳು ಎನ್ನುತ್ತಾ ನರಸಮ್ಮ ನವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್‌ಗಾರ್.

“ಹೇಗೋ ಮಗು? ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದರೂ ಆ ಹುಡುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ತಾನೇನೋ!”

“ಆ ಹುಡುಗಿ ಅಂದ್ರೇ....!” ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಂತಿ ಯುಕ್ತವಾದವು ಒಂದು ದಿನ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ, ಟೆಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್‌ಗೆ (ಅಪ್ಪರ್ ಡಿವಿಷನ್) ಕ್ಲರ್ಕ್ ಆಗಿ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಮೆಂದು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಆ ಹುಡುಗ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾನೆ!” ಅವನ ರೂಪವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಬಹಳ ಯೋಗ್ಯ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿವಂತ!” ಹೊಗಳಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆ ಕೇಳಿದ ಮಧುಮತಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಉಸಿರಾಡಿದರು.

ದಿನಗಳೂ, ತಿಂಗಳುಗಳೂ ಉರುಳಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಯಾರ ಮನೆಯ ಬಳಿಯಾದರೂ ಪ್ರಸಾದ್, ಮಧುಮತಿ ಇಬ್ಬರ ನೋಟವೂ ಕಲೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಾತು ಹೊರಡು

ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಯಾರು ಏನೆಂದು ಮಾತು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ? ಅವರು ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ತಾನು ಮಾತನಾಡುವುದು :— ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ಸಂಕೋಚ, ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ನಿರ್ಣಯ.

○ ○ ○ ○

“ಮಘು ! ಅಜ್ಜಿಯವರಿಗೆ ಹೇಗಿದೆ ಮಾ ?”

ಬೆಚ್ಚಿ, “ಏನಪ್ಪಾ ! ಅವರಿಗೆ ಮೈಸರಿ ಇಲ್ವೆ ? ನನಗೂ ತಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ. ನಾವು ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವರ ಮನೆ ಕಡೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು ಮಘು ಮತಿ, ಕಾತರವಿತ್ತು ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ಹೌದಂತಮ್ಮಾ” ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ನೆನ್ನೆ, ಇವತ್ತು ಅಫೀಸಿಗೆ ರಜಾ ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ಹೋಗಿ ಒಂದ್ವಲ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದರು ವೆಂಕಟ ರಾಮಯ್ಯ.

○ ○ ○ ○

ನರಸಮ್ಮನವರ ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಅಬ್ಬಾ, ಎಷ್ಟು ಜ್ವರ ಇದೆ ! ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಿರಾ ?” ಎಂದು ಪ್ರಸಾದ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಮಘುಮತಿ.

“ತೋರಿಸಿದೆ. ಇಂಡೆಕ್ಸನ್ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು..... ನೀವು ...” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗೊಣಗಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಆಂ ನೀವು ?” ನಗಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ನಗಲಿಲ್ಲ ಮಘುವ ತಿ.

“ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು....”

“ಯಾತಕ್ಕೊ ?”

“ಅವತ್ತು ನಾನು ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡ್ತೆ....” ತಡವರಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಛೇ ಛೇ ... ಊಹುಂ, ಇಷ್ಟು ದಿನ ಆದ ಮೇಲೆ ಕ್ಷಮಿಸೋದಾ ! ಪನಿಷ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದೇ !” ನಗುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು.

ಗೌಡ ಹೆಂಡತಿ

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ನೀವು ಒಹಳ ಒಳ್ಳೇವ್ರು.”

“ಓಹೋ! ಹಾಗಾ ? ನೀವು ಈವತ್ತು ಊಟ ಮಾಡಿದ್ರಾ ?”

“ಮಾಡಿದನಲ್ಲಾ.....”

“ಎಲ್ಲೋ.”

“ಹೋಲೆಲ್ ನಲ್ಲಿ.”

“ಸುಳ್ಳು !”

“ನನಗೆ ಹಸಿವಿಲ್ಲ.....ಅದರಿಂದ” ಅವಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು.

“ನಿಮಗೆ ಅಡಿಗೆ ಬರೋದಿಲ್ಲವಾ ?” ಅವನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. “ನಮ್ಮಜ್ಜಿ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಕಲಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.....”

ಅವನು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು.

“ಅಡಿಗೆನಾದ್ರೂ ಕಲಿಸಬೇಕಾ ಏನು.....ಮದುವೆ ಅಂತೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ವಲ್ಲಾ ! ಹಿರಿಯರಲ್ವಾ ? ಮುಂದಾಲೋಚನೆ ಬೇಡವಾ ?”

ಸ್ವಗತವಾಗಿ ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಅಂದು, ‘ಅಜ್ಜಿ’ ಎಂದು ಕೂಗಲಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು ತಡೆದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ “ಸರಿ, ನಾ ಹೊರಡ್ತೀನಿ, ನಮ್ಮಿಂದ ಏನಾಗಬೇಕಾಗದ್ರೂ ಸಂಕೋಚ ವಿಲ್ಲೆಹೇಳಿ, ನಾನು ಬಂದು ಅಜ್ಜೀನ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನಿಮಗೇನು ಸಹಾಯ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪ ಏನೂ ಅನ್ನೋದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಕ್ಯಾರಿಯರ್ ನಲ್ಲಿ ಊಟ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ.....”

ಅವನು ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕೊಂಟು ಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ತಹಶಿಲ್ದಾರರೇ ಸ್ವತಃ ಬಂದು ನರಸಮ್ಮನ ದೇಹ ಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದ್ ಅನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು.

“ಸಾರ್.....” ಎಂದು ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೊರಟ ಪ್ರಸಾದ್ ಗೆ, “ನನ್ನ ಮಾತು ಮಾರೋದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ” ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಿ ರೀನಿಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ನರಸಮ್ಮನವರಿಗೆ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು ಬೇಡವೆಂದು ತಡೆಯುತ್ತಾ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್.

ಒಂದು ದಿನ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ “ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡೋದನ್ನ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕೈಲಾಗೋದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಅಂತಸ್ತೇನು ? ನೀವು ಈ ರೀತಿ ಅವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡೋದು ಅಂದ್ರೆ ಏನು ? ಯಾವ ಜನ್ಮದ ಋಣವೋ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ.”

“ಓ ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಅಂತಹ ಸಂಬಂಧ ಏನೂ ಇಲ್ಲವಾ?”

“ನನಗೂ ಇರಬಹುದು, ಇಲ್ಲಿದ್ದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಜ್ಜಿ ಇಷ್ಟು ಖಾಯಿಲೆಯಾಗಿದ್ದೂ ನಾನು ಅಳಿಯನ ಹಾಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ, ಇದ್ದೀನಿ, ಪ್ಲೀಸ್, ಈವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ನಾನು ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ನೀವೇ ಹೇಳಿ” ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಿದ್ದವು.

“ಅವರ ಎದುರಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಾರೆ.”

“ಆದ್ರೆ ಜಾಣರ ಹಾಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿ ಸುಮ್ಮಿರಿ.”

“ನಿಮಗ್ಯಾಕೆ ಅಂತೀನಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಅಪನಿಂದೆ !” ಕೆಲ ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ಅವಳ ಕಡಿ ನೋಡಿದ ವೇದನೆಯಿಂದ-

“ಯಾರು ಏನಂದ್ಕೊತ್ತಿದ್ದಾರೆ ?” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ.

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿದೇ ಇರುತ್ತೆ. ಆಫೀಸ್‌ನಲ್ಲೂ, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರೂ ಅನ್ನೋ ಮಾತುಗಳು.....” ಗೊಣಗಿದ, ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ಸರಿ, ಇನ್ನೇನು ? ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇನ್ನಾತಕೆ ಭಯ ?”

“ಅದಲ್ಲ.....”

“ಏನಲ್ಲ ? ಏನಂದ್ಕೊತ್ತಾರೆ ಎಲ್ಲಾ ? ಕೇಳಬೇಕು ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ, ಹೇಳೋಲ್ಲಾ ?” ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ, “ಯಾಕೆ ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲ ? ನಾಚಿಕೇನಾ ?” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದಳು ನಗುತ್ತಾ.

“ನನಗ್ಯಾಕೆ ನಾಚಿಕೆ ! ಗಂಡಸು..... ನನಗೋಸ್ಕರ, ಅಜ್ಜೀನ ನೋಡೋ ನೆಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನೆಗೆ ನೀವು ಬರ್ದಿದೀರಂತೆ, ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಇಬ್ಬರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಒಂದೇ ಮನೇಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದಿದೀವಂತೆ. ಒಂದು ಕಾಸು ವರದಕ್ಷಿಣೆ

ಇಲ್ಲೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಅಳಿಯನನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನೇಲಿ ನನಗೆ ಊಟಹಾಕ್ತಿದ್ದೀರಂತೆ..... ಕೇಳಿದ್ರಾ ? ಚೆನ್ನಾಗಿವೆಯಾ ಆ ಮಾತುಗಳು ?”

ಅವಳ ಮುಖ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸದಿದ್ದ ಅವನು.... “ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮೊದಲೇ ಸಂಯೋಗಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಮಾಡೋತೀವಿ. ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವು ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಡಿ, ನಾನೂ ನಿಮ್ಮನೆಗೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬದುಕೋದಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನ ಬಿಡಿ. ಏನೂ ಅಂದ್ಯೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಸಾರದೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಅಂದ್ರೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಅಂದ್ಯೊಡಿದೆ. ಆದರೆ ಬೆಂಕಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಸರಸ ಅದು ಅನ್ನೋದನ್ನು ತಿಳಿಯೋಡಿ.....ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ನನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೇನೋ ಭಯವಾಗಿದೆ.....ನನಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿಸಿ ಬಿಡಿ. ನಮಜ್ಜಿ ಇನ್ನು ಬಹಳ ದಿನ ಉಳಿಯೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಮಿಸ್ಟರ್ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ !” ಕಂಚಿನಂತಿತ್ತು ಮಧುಮತಿಯ ಧ್ವನಿ. ಸರಸರನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು ಧಟಕ್ಕನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. “ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರಂತೆ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಈಗ ಅವರು ಎಚ್ಚರಿಸೋದು, ನೀವು ಕೇಳೋದು ? ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದ್ರೆ ಸರಿ !” ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಹೇಳಿ ಅವನ ಕಡೆ ರೋಷದಿಂದ ನೋಡಿದಳು.

“ಎನ್ನೀ ?” ಬಿಳುಚಿಹೋದ ಅವನು.

“ಎನ್ನೀ ! ಈ ಸಂಚೋಧನೆ ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲದು. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥಕೋಪ್ಪರ ಈ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ಬೇಕು ಅಂದ್ಯೊತಿದ್ದೀರ, ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನನ್ನ ವಿಷಯ ಏನಾದ್ರೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ರಾ ?” ಅವಳ ತುಟಿಗಳು ಅದುರಿದವು.

“ನಿಮಗೇನು ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಹಣವಂತರು. ಹೆಸರು ಪಡೆದ ಆಫೀಸರ್.”

“ಆದ್ರೆ ನೀವೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾ ? ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಮೇಲೆ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಇದ್ರೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಕೃತಜ್ಞತಾ ಭಾವನೆ ಇದ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ಅನ್ಯೋತಾ ಇರೋ ಮಾತನ್ನು ನಿಜಮಾಡಿ.”

ಅವನು ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲೋ ನೋಡುತ್ತಾ,

“ಈವತ್ತು ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ-ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೇನೆ ಅಂತ. ನಾನು ಯಾವುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಓಡಾಡಿದ್ದೀನಿ.

ನೀವು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅದೊಂದು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಮಮತೆನ ಬೆಳೆಸಿದೆ. ನೀವೂ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀರ ಅಂತ ಭ್ರಮೆಹೊಂದಿದೆ. ಏನಿ? ನನ್ನ ಬಾಳು ನಗೆಪಾಟಲಾಗುವಂತೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ, ನನ್ನ....ನನ್ನ ಮೋಸಮಾಡಿ ಹೊರಟೋ ಗ್ಯೇಡಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಳು.

“ಮಧು!” ಅನುರಾಗಪೂರಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಾ ಅವಳ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಮಧುಮತಿ.

“ತಂದೆಯವರು ಒಪ್ಪೋತಾರೆ ತಾನೇ!” ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರನ್ನೊರಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡೆ ಇಷ್ಟ.” ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ನರಸಮ್ಮನವರು ನರಳುತ್ತಾ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ್ದರಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು.

“ಅಜ್ಜೀ, ಏನೇಕು?” ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡುತ್ತಾ ಗದ್ದದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಛಿ, ಛಿ. ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕ್ತಿದ್ದೀಯಾ, ನಾನು ಸತ್ತುಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂತ? ಈವತ್ತು ತುಂಬಾ ಆಯಾಸ.....ನನ್ನ ಕಥೆ ಮುಗಿಯುತ್ತೋ ಏನೋ? ನಿನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಸಂಸಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅಂದೊಂಡೆ, ನೀನು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು “ಅಮ್ಮ, ಮಧು, ತಂದೆಯವರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕರೀಮ್ತು. ಅಯ್ಯೋ, ನೀನೂ ಅಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ನೋವಿನಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದ ನರಸಮ್ಮನವರ ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ, “ಅಜ್ಜೀ! ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಡ್ತಿದ್ದೀ?” ಎಂದು ರೋದಿಸತೊಡಗಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದ ನರಸಮ್ಮನವರು “ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ನೀನು ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋದನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗ್ಬೇಕು ಅಂದೊಂಡೆ, ಆದರೆ ಮೃತ್ಯು ಬಂದ್ಬಿಡ್ತಾ ಇದೆ” ಆಯಾಸದಿಂದ ಅತಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಮಾತ

ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನರಸಮ್ಮನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

“ಬೇಡ ಹಾಗೆ ಸಂಕಟಪಡಬೇಡ ಅಜ್ಜಿ.....ಇದೋ, ನೋಡು, ನಾನು ಮಧೂನ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೀನಿ. ಇವಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ. ಆಶೀರ್ವದಿಸು ಅಜ್ಜಿ.....” ದುಃಖಾವೇಶದಿಂದ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್, ಮಧುಮತಿಯ ಕೈಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಹಾಗೆ ಯಾವಾಗ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದಿರಿ ? ತಹಶೀಲ್‌ದಾರ್ ಅಳಿಯನೇ ನೀನು ? ಸಂತೋಷ !” ಅವರ ಗುಳಿ ಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿಸಿದವು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ.

ಆಯಾಸ ಹೆಚ್ಚಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರು ನರಸಮ್ಮ.

ಹೆದರುತ್ತಾ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರನ್ನು ಕರೆತಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಪ್ರಸಾದ್. ಆಯಾಸದಿಂದ ನರಸಮ್ಮನವರು ಒಂದು ಸಲ ತನ್ನ ಸುತ್ತು ಇದ್ದವರನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೈಯನ್ನು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಏನೋ ಹೇಳಬೇಕೆನ್ನುವಂತೆ ಅವರ ತುಟಿಗಳು ಅಲ್ಲಾಡಿದವು. ಆದರೆ ಅವರ ವಾಕ್‌ಶಕ್ತಿ ಆ ವೇಳೆಗೆ ಉಡುಗಿಹೋಯಿತು.

ನಿಶ್ಚೇತನರಾಗಿದ್ದ ನರಸಮ್ಮನವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್. ಅವರ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅವನ ಕಣ್ಣೀರೊರೆಸುತ್ತಾ, “ಹೀಗೆ ಹೆದರಿದ್ರೆ ಹೇಗೆ ? ಛಿ ಛಿ ! ಯಾರಾದ್ರೂ ನಗ್ತಾರಷ್ಟೆ ! ನಿನಗೋಸ್ಕರ ತೊಂಭತ್ತು ವರ್ಷ ಬದುಕಿದ್ದಾರೆ ಆಕೆ ಸುಮ್ಮನು. ಆಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ನೋಡು” ಎಂದು ಮೃದುವಾಗಿ ಗದರಿಸಿ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು.

ಕರ್ಮಕಾಂಡ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಳಿಯ ಎಂದು ತಿಳಿದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿದರು.

ಅವನ ವಿನಯವನ್ನು ಕಂಡು ಆತ್ಮೀಯವರಾಗಲಿರುವವರು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರೆ, ಅವರ ಅದರ ಅಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಅಳಿಯ ಉಬ್ಬಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ದಿನ, ಊಟ ಹಾಕಿದ್ದೆಂದು ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಏನೆಂದುಕೊಳ್ಳುವರೋ, ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಏನೆಂದುಕೊಳ್ಳುವರೋ, ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ, ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್‌ಗೆ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆ “ಮಗು, ಪ್ರಸಾದ್ ?” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

“ಸಾರ್, ಕರೆದ್ರಾ ?” ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅವರೆದುರಿಗೆ ನಿಂತ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಮೊನ್ನೆ ರೇಡಿಯೋಲಿ ಬಂದಿತ್ತುಲ್ಲಾ.....ಸಾರ್, ಗೀರ್ ಅನ್ಬೇಡ, ಮನೇಲಿ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಹಾಗೆ ನಡಕೊಳ್ಳೋ ಅಳಿಯನ ಹಾಗಿರು.-ಅಂತ ನೋಡು ! ಆ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಏನು ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ತಂದುಬಿಡು. ಪ್ರತಿ ದಿನ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಮಲಗ್ತಾ ಇದ್ದಿ-ನಿನ್ನ ಭಾನಸ್ತವೋ, ನೀನೋ. ದಿನವೂ ಹೇಳ್ಬೇಕು ಅಂತೇ ಅಂದ್ಯೋತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ಆದರೆ ಏನೋ ಸಾಮಾನುಗಳಿವೆಯೆಲ್ಲಾಂತ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದೆ. ಈವತ್ತು ದಿನ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮನೇಲಿ ಇದ್ದಿಡು ಈವತ್ತಿನಿಂದ” ಎಂದರು ನಗುತ್ತಾ.

“ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ಅದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ? ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮನೇಲಿ ಊಟವಾಡ್ತೆ. ಈವತ್ತಿನಿಂದ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಆ ಮನೇಲೇ ಇರ್ತೀನಿ. ಆಮೇಲೆ ಹೇಗಾದ್ರೆ ಹಾಗೆ. ನೀವು ಯಾವುದು ಒಳ್ಳೇದು ಅಂದ್ರೆ ಹಾಗೇ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ.

“ಅಬ್ಬ” ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಊಟ, ಇನ್ನೊಂದು ಮನೇಲಿ ಸಂಸಾರ ಇವೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋದಿಲ್ಲ ! ನೀನು ಏನೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಿಯೋ ಏನೋ. ರಾಜು, ಗೋಪಿ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು. ನೀನು ನನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮಗ ಅಂದ್ಯೋಡಿ ದೀನಿ” ಎಂದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ.

“ಎಸ್ ಸಾರ್ !” ಎಂದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಳಗೆ ಹೋದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ಏನ್ರೀ, ಸಾಮಾನ್ಯೆಲ್ಲಾ ತಂದುಬಿಡು ಎಂದು ಅಂದ್ರು ತಪಶೀಲ ದಾರ್ಯ. ಎಲ್ಲಿಡಬೇಕು ? ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಅಡಿಗೆಯ ಹೊಸಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತು ಸಂಕೋಚಪಡುತ್ತಾ.

“ಅತ್ತೆ, ಮಾವ ಅಂತ ಕರಿ, ಏನ್ರೀ ಗೀನ್ರೀ ಅನ್ನದೆ. ದೇವರು ಕಣ್ಣು

ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದ್ರೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಳಗಾಗ ಮೂರು ಮುಡಿ ಬೀಳುತ್ತೆ. ಮಧು ! ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ತರ್ತಾನಂತೆ, ಸರಿಯಾಗಿ ಒಳಗಡೆ ಇಡಿಸಮ್ಮ !” ಎಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಮನೆಯಾಕೆಗೆ ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ, ನಾನು ಆ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ತರ್ತೀನಿ, ಅಪ್ಪ ಅಳನ್ನ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

○ ○ ○ ○

ಸಂಜೆ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ಗೆ ಕಾಫಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ, ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ. “ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ಭದ್ರವಾಗಿ ತಂದ್ಬಿಟ್ಟೆಯಾ?” ಎಂದ ಕಾಫಿ ಸಿಪ್ ನಾಡುತ್ತಾ.

“ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣರ ವಿಗ್ರಹ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಕಡೆ ಹೆದರುತ್ತಾ ನೋಡಿದಳು.

“ಯಾಕೆ ? ರಾಧಾಕೃಷ್ಣರ ವಿಗ್ರಹ ಒಡೆದುಹೋಯ್ತಾ ?”

“ಉಹುಂ, ಇಲ್ಲ ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟಿದೆ.” ಎಂದಳು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಯಾಕೆ ? ಕೈ ಜಾರಿತಾ ?”

“ಹೌದು, ಹುಷಾರಾಗೇ ತಂದೆ. ಆದರೂ ಕೈ ಜಾರಿತು. ನೋಡಿ, ಈ ಕೊನೇಲಿ, ತಲೆಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದೆ....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಭಯದಿಂದ ಅವನಡೆ, ನೋಡಿದಳು, ಮಧುಮತಿ.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಸಣ್ಣ ಬಿರುಕು. “ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ಏನ್ಮಾಡೋದು ? ಏನೂ ಬೇಸರಪಡಬೇಡ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಆ ಬೊಂಬೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಆ ಬೊಂಬೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ,

“ನೋಡು, ನನಗೆ ಬೇರೆ ಕೊಠಡಿ ಕೊಡ್ತೀರಾ ? ಇಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕೊಠಡಿಲೇ ಇರು ಅಂತಾರಾ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ !” ಎಂದ, ಬಂದ ನಗುವನ್ನು ತಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಅಬ್ಬಾ, ಹೋಗಿ.” ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಗಳು ಕೆಂಪಾದವು.

“ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರೆ, ಬಿಡೋದಿಲ್ಲಲ್ಲಾ ? ನಮ್ಮ ಕೊಠಡೀಲಿ

ಟೀಬಲ್ ಮೇಲಿಡು. ಈ ವಿಗ್ರಹಾನ" ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ತುಂಟನೆಗು ನಗುತ್ತಾ.

ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ "ಏಯ್ ಮಧು, ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳೆಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ, ಪ್ರಸಾದ್ ಛೇಡಿಸುತ್ತಾ.

"ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದೇನಿ ನಿಮ್ಮ ತ್ರ ಮಾತಾಡೋದು ನಾನು?" ಹಿಂದಿರುಗಿ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನಗುವನ್ನು ಕಷ್ಟದಿಂದ ತಡೆದುಕೊಂಡಳು.

"ನಕ್ಕರೆ ಏನ್ಯಾಡ್ತೀನೋ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

"ಏನ್ಯಾಡ್ತೀರಿ! ಬನ್ನಿ ನಿಮ್ಮ ಕೊಠಡಿ ಮಹಡಿ ಮೇಲೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅವನು ಅವಳನ್ನನುಸರಿಸಿದ.

ಕೊಠಡಿಯೆಲ್ಲವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್, "ನೋಡು, ಮಧೂ, ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ನಿಮ್ಮ ಸಾಮಾನುಗಳಿರೋ ಕಡೆ ಇಡಿಸು" ಎಂದ.

"ಅಮ್ಮ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವಂತಹ ಸಾಮಾನು ಅದರಲ್ಲೇನಿದೆ?" ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು, "ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹತ್ರ ಇದ್ದ ಚಿನ್ನ, ಮುವತ್ತು ತೊಲಾ ಇದೆಯಂತೆ, ಇವು ಬೆಳ್ಳಿ ಕಟ್ಟಿ, ಬಟ್ಟೆಲು, ಇತ್ಯಾದಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಹಳೇ ಕಾಲದ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಗಳು, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಉಡಬೇಕೂಂತ ನಮ್ಮಜ್ಜಿ ಆಜಿ" ಎಂದ. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನರಳಿಸಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, "ಅಮ್ಮ! ಇಷ್ಟು ಚಿನ್ನ ಇದೆಯಾ ನಿಮ್ಮನೇಲಿ!" ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

"ಊಂ.....ಎಲ್ಲಾ ನಿಂದೇ ಮತ್ತೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೀಗದ ಕೈ ಅವಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿಟ್ಟು.

"ಬೀಗದ ಕೈ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರಾನೇ ಇಬ್ಬೊಂದ್ರೆ ವಾಸಿ."

"ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಕಳೆದುಬಿಡ್ತೀನಿ, ಅದರಿಂದ.....ಊಂ ನಿಕ್ಷತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡಬೇಕು. ಕೂತ್ಕೋ" ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ.

ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳ ಮೌನದ ನಂತರ, “ಎನ್ನೀ ಮಾತೇ ಆಡೋದಿಲ್ಲ? ಯಾಕೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರಿ ಮತ್ತೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು, ಬೇಸರ ನಟಿಸುತ್ತಾ.

“ಜೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಹೆಂಡತಿಯಾಗುವವಳ ಹತ್ರ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಬೇಡ್ವಾ? ಎರಡು ನಿಮಿಷ ತಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಗುತ್ತಾ, ಅವಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಕೂಡುತ್ತಾ, “ನೋಡು, ಇಷ್ಟು ದಿನವೂ ಸಂಬಳ ಬಂದೊಡನೆ ಅಜ್ಜಿ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ ಖರ್ಚು, ವೆಚ್ಚ ಅನರೇ ನೋಡೋತಾ ಇದ್ದು. ಈಗ ನನ್ನ ಖರ್ಚೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮನೆಯವರೇ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಹಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿದೆ, ಮಧೂ! ಹಣಾನ ಊಟದ ಖರ್ಚಿಗೆ ಅಂತ ಕೊಟ್ಟಿ ಏನಂದೋತಾರೋ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯವರು ಕೊಡದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಗೆ ಊಟ ಮಾಡೋದು? ನನಗೇನೋ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಈ ಹಣವನ್ನು ನಿನಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ತೋಚಿದರೆ ಹಾಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಅವಳ ಕೈಯ್ಯಲಿಟ್ಟು ಕೆಲವು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟುಗಳನ್ನು.

“ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾ ನೀವು ಇರೊಂತ ಹೇಳಿದ್ದು?” ಆ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ “ಮಧೂ, ಪ್ಲೀಸ್ ತಗೋಬೇಕು” ಎಂದ.

“ಅಬ್ಬಾ, ಬೇಡಿ,” ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈ. ಆ ಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹಿತವಾದ ಅನುಭವ ಕಣ್ಣು ರೆಪೆಗಳು ಭಾರವಾದವು ಮಧುಮತಿಗೆ.

“ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ” ಅವಳ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ “ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾಂತ ತಪ್ಪಿಸೋಬೇಡ. ಈ ಹಣ ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ. ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಸಂಕೋಚವಿಲ್ಲ ಖರ್ಚುಮಾಡು.” ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೋಟುಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಆ ಕೈಯ್ಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅದುಮಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟ.

“ನಿಮ್ಮ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲವ್ವ.” ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದಳು ಮಧು.

“ನನಗೇನಿದೆ ಬರ್ಚು ! ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಲಂಚ್ ಟೈಮಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಕಾಫಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಿಂಗಳಿಗೊಂದು ಸಲ ಕೊಟ್ಟಿಡ್ತೀನಿ.”

“ಸಿಗರೇಟ್, ಬೀಡಾ, ಸಿನಿಮಾ.....ಇಂತಹ ಅಭ್ಯಾಸಗಳೇನು ಇಲ್ಲವು ?”
ವಿಪರೀತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ ರೆಪ್ಪೆ ಹಾಕದ ನಂಬಲಾರದವಳಂತೆ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಛೆ ! ನನಗ್ಯಾಕೆ ಅಂತಹ ಅಭ್ಯಾಸಗಳು ? ಬಡವ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟು, “ಸುಮ್ಮನೆ ಬಡವಾ, ಬಡವಾ ಅಂದ್ರೆ ಸಹಿಸಲಾರೆ. ಅಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಬಡತನ, ಸಿರಿತನ ಅಂತ ಎಲ್ಲಿದೆ ?”

“ಹೋಗ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ನಿನ್ನನ್ನ ಕೇಳಿ ತಗೋತೀನಿ. ಹೊರಡ್ಲಾ, ಸ್ಲಲ್ಪ ಮುಖ ತೋಳೆದು ಹಾಗೇ ಸುತ್ತಾಡ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಕೆಳಗಿಳಿದ.

ಸೋಪು ಟೆವೆಲ್, ಬಾತ್‌ರೂಮಿಗೆ ತಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಮಗಳು ನಾಚುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಜಾನಕಮ್ಮ, “ಏನಿರೋ ನೋಡಿದ್ರಾ, ಅಳಿಯನ ಗುಣ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರಿಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಿದರು.

ಅವರು ಮಿಸೆ ಕುಣಿಯುವಂತೆ ನಗುತ್ತಾ, “ನಾ ಹೇಳ್ತೆಲ್ಲಾ ? ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಅಂಥನನು ಅಂತ” ಎಂದರು.

“ಸರಿ, ಅವನಿಗೇನ್ ಗೊತ್ತು ಪಾಪ ! ಅವನ ಪರವಾಗೂ ಮದುವೆ ಏರ್ಪಾಡೆಲ್ಲಾ ನಾವೇ ಮಾಡ್ಬೇಕು. ಯಾರಾದ್ರೂ ದೂರದ ಸಂಬಂಧಿಗಳಿದ್ದಾರಂತ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದೆ. ಯಾರೂ ಇದ್ದಂತಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಂತೆ.”

“ಹಾಗಾ, ಮಧಾನ ಕರೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇಷ್ಟವಾಗೋ ಅಂತಹ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಆ ಚಿನ್ನ ಕೊಟ್ಟು ಬರಬೇಕು. ಈಗ್ಲೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಆ ವೇಳೆಗೆ ರೆಡಿಯಾಗಿರುತ್ತೆ.”

“ಇನ್ನೂ ತಿಂಗಳ ಮೇಲಿದೆ ಮುಹೂರ್ತ, ಎಲ್ಲಾ ಏರ್ಪಾಡನ್ನೂ ಘನವಾಗಿ ಮಾಡಿ. ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬ ಮಗಳು. ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ? ಚಿನ್ನದ ಸರಸಳಿ ಗಡಿಯಾರ ತನ್ನಿ. ಮೊನ್ನೆ ಕಬ್ಬಕ್ಕೆ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟರ ಅಳಿಯನಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಬೆಳ್ಳಗಿದ್ದಾನೆ..... ದಾಳಿಂಬೆ

ಬೀಜದಂತಹ ಕೆಂಪು ಹರಳಿನ ಉಂಗುರ ಒಂದು, ಸಾಧಾರಣ ಚಿನ್ನದ ಉಂಗುರ ಒಂದು ಕೊಟ್ಟಿ ಸರಿ.” ಹೀಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಡವೆ, ಜವಳಿ, ಲಗ್ನು ಪತ್ರಿಕೆ..... ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಾತಾಡಿದರು.

* * * *

“ಏನಿಲ್ಲ ?” ಮೇಲಿನ ಹಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ತುಟಿಯನ್ನು ಕಚ್ಚುತ್ತಾ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಪ್ರಸಾದನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಊಂ ಏನಿಲ್ಲ ?” ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ.

“ನೀವು.....ನೀವು ...” ಎಂದು ಪುನಃ ಮೌನ ತಾಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಆಂ ನೀವು....” ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಅಲ್ಲಾರೀ, ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗೋಣವಾ ?” ಎಂದ.

“ಓ, ಹೋಗು. ರಾಜು, ಗೋಪಿ, ನಿಮ್ಮ ಜವಾನಾನೋ....ಯಾರಾದ್ರೂ ಬರ್ರಾರೆ, ಟಿಕೆಟ್ ತೆಗೆದು ಕೊಡ್ತಾರೆ.”

“ರಾಜು, ಗೋಪಿ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು, ದರಿದ್ರ ಜವಾನನ ಜೋತೇಲಿ ಹೋಗ್ತೀನಾ ! ನೀವೂ ನಾನು ಹೋಗೋಣ” ಎಂದಳು, ಫಟಕ್ಕನೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲಾ ಓಡಿಹೋದಂತೆ.

“ನಿನಗಿರೋ ಅಷ್ಟು ಪವರ್ಸ್ ನನಗಿದೆಯೋ ಮಧು ? ಎಲ್ಲಾ ಏನಂದ್ಯೋ ತಾರೆ ? ಮದುವೆ ಆಗೋದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿನೇ ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗ್ತಾರೆ ಅಂತ ಅವಹೇಳನ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಾ ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಏನಂದ್ಯೋತಾರೆ, ಹೇಳು ?” ಎಂದು ಅನುನಯಿಸುವಂತೆ.

ಮೌನವಾಗಿ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಮೌನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾಳಿತು. ನಿಶ್ಯಬ್ದವನ್ನು ಬೇಧಿಸುತ್ತಾ, ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ನಕ್ಕು “ಭಯ ಇಲ್ಲವೇ, ನಿಮ್ಮವರು ಒಪ್ಪಿದರೆ ನನಗೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರ ಇಲ್ಲ, ಹೋಗೋಣ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್.

ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲಿನ ನೊರೆಯಂತಹ ಬಿಳಿಯ ಸೀರೆಯನ್ನುಟ್ಟು ಅಂದವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮಧುಮತಿ “ಇನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ ?” ಎಂದಳು.

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಚಕಿತನಾಗಿ ಅವಳೆಡೆ ನೋಡಿ, “ತಂದೆಯವರಿನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲೇನೋ?” ಎಂದು ಸಂದೇಹ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

“ತಂದೆಯವರು ರಿಕ್ವಾ ತರೋದಕ್ಕೆ ಆಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಸರೀನಾ? ಹೊರಡಿ” ಎಂದಳು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲಿನ ಹೊಸಲು ದಾಟಿ ಒಬ್ಬರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್, ಮಧುಮತಿಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ, ಜಾನಕಮ್ಮ.

ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ಪರಿಚಯಸ್ಥರೆಂತೆ ರಿಕ್ವಾ ಹತ್ತಿ ಕೂತ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡಿ ಮುಗುಳುನಗುತ್ತಾ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡು “ಏನಿ, ಜೋಡಿ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅಲ್ವೇ?” ಎಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಸರ್ವಿಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲದೆ ಇರೋ ಕೆಲಸ ಯಾವುದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ, ಹೇಳು?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಜಾನಕಮ್ಮನ ಭುಜವೇರಿಸಿ ನಕ್ಕರು.

○ ○ ○ ○

ಇಂಟರ್‌ವಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಲೈಟುಗಳು ಹತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ “ಪಿಕ್ಚರ್ ಹೇಗಿದೆ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ಅವಳು ಜವಾಬು ಕೊಡುವ ಮೊದಲೇ ಹಿಂದಿನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿದ್ದವ ರಾರೋ “ಶೀಘ್ರವೇ ಸುಪುತ್ರ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ರಸ್ತೆ!” ಎಂದರು ಮೆಲ್ಲನೆ. ಒಡನೆಯೇ ಕೆಲವು ಕಂಠಗಳು ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕವು.

“ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ” ರಭಸದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಉಪ್, ಏನಾಗಿಹೋಯ್ತೀಗ? ಕೂತ್ಕೋ. ಪಿಕ್ಚರ್ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪುನಃ ಕೂಡಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ತುಟೆಗಳು ಅದುರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಿಶ್ಚಹಾಯಳಾಗಿ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಆಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ಅದು ಅವರಿಗೆ ತಮಾಷೆ! ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿನ ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತಾರೆ!” ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

○ ○ ○ ○

ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಾ ಜಾನಕಮ್ಮ “ಮಧೂ, ಇಬ್ಬರೂ ಬಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಊಟಮಾಡಿ ಬಿಡಮ್ಮ” ಎಂದರು ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ.

“ಬಾ, ಬಡಿಸು !” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ಒರಟಾಗಿ.

“ಅದೇಕೆ ಹಾಗೆ ಕೋಪ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ? ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ನಡಿತಾ ಇದ್ರೆ ಹಾಗೇ ಬಿಡು” ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೋದ ಜಾನಕಮ್ಮನ ಮಾತನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ “ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಲ್ಲ ಅವಳ ಕೋಪ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕ ಪ್ರಸಾದ್ ರಾವ್.

“ಯಾರೋ ಶೀಘ್ರಮೆ ಸುಪುತ್ರ ಪ್ರಾಪ್ತಿರಸ್ತು ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದರು. ಅವಳು ನನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಏನೇನೋ ಹರಟುತ್ತಾ ಇದ್ದು. ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ರೆ ಮದುವೆ ಆಗೋಯ್ತು ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದಾರೆ.”

“ಏನಿ !” ರೋಷದಿಂದ ಕೂಗಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಓಹೋ, ಅಂದ್ರೆ ಅಂತಾರೇ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಅಷ್ಟು ರಂಪಾಟ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀ, ಅಯ್ಯೋ ! ಯಾರೋ ಅಯೋಗ್ಯರು ಏನೋ ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟಾ ?..... ಆ ಮೂರು ಮುಡಿ ಬಿದ್ರೆ ಅದೂ ಆಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ಜಾನಕಮ್ಮ ನಗುತ್ತಾ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಕಡೆ ಹೋದರು

“ಏನೋ ಅದು ನಗು, ಕೋಪಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು ವೆಂಕಟ ರಾಮಯ್ಯ, ತಹಶೀಲ್ದಾರರೂ ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಎಂದು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದೊಡನೆ ಜಾನಕಮ್ಮ ಮುಸಿಮುಸಿ ನಗುತ್ತಾ ! “ಅಳಿಯ ಹೀಗೆಂದ” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಉಸುರಿದರು.

“ಆದ್ರೆ ನಿನ್ನನ್ನೇನೋ ಅತ್ತೆ ಅಂದ್ಕೊಡಿದ್ದಾನಾಗ್ಲೀ, ನನ್ನ ಹತ್ರ ಮಾತ್ರ ಗುನಾಸ್ತಿಯಾಗೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಅದೇ ತೊಂದರೆ !” ಎಂದರು ವೆಂಕಟ ರಾಮಯ್ಯ ನಗುತ್ತಾ,

ಎರಡು ಖರ್ಚುಗಳನ್ನೂ ತಾನೇ ಹಾಕಿ ವೈಭವದಿಂದ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

ತಾಯಿಯ ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಮಧುಮತಿ ಕೋರಿದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

ತಾವು ಬೇರೆ ಸಂಸಾರ ಹೊಡಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರನ್ನು.

“ಹೀಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸಬೇಡ. ರಾಜು,

ಗೋಪಿ ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು. ಈ ಮನೆ ದೊಡ್ಡ ಮಗ ನೀನು. ನಾಲ್ಕು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಸತ್ತು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಾಗೆ ಹುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇಬ್ಬರು ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ತಂದೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ ಮಧು. ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಇರಲಾರೆವು. ನಿನಗೆ ಈ ಮನೇಲಿ ಏನಾದ್ರೂ ತೊಂದರೆ ಇದ್ದರೆ ನನಗೆ ಹೇಳು, ಅದನ್ನು ನಾನು ಸರಿಪಡಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ವೆಂಕಟ ರಾಮಯ್ಯ ಅವನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕುತ್ತಾ.

“ಅದಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಮನೇಲೇ ...”

“ಅದೇ, ಪುನಃ ನಾನು ಬದುಕಿರೋ ಅಷ್ಟು ದಿನ ಬೇರೆ ಸಂಸಾರದ ಮಾತು ಎತ್ತೋದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿಯಿತು ಅವರ ಕಂಚಿನ ಕಂಠ.

○ ○ ○ ○

ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾದ್‌ಗೆ ಸರ್ವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ. ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ ನಶರಿಗೆ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಅಳಿಯ, ಜಾನಕಮ್ಮನವರಿಗೆ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾಗಿ ಮಧುಮತಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಂಡನಾಗಿ, ರಾಜು, ಗೋಪಿ ಇವರಿಗೆ ಆಸ್ತ ಸ್ನೇಹಿತ ನಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಆದರ ಅಭಿಮಾನಿಗಳನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡ ಪ್ರಸಾದ್.

ಯಾವ ಚಿಕ್ಕ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಆಗಲಿ ಯಾವ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯವೇ ಆಗಲಿ. “ನಮ್ಮ ಅಳಿಯನು ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು ವೆಂಕಟ ರಾಮಯ್ಯ.

ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದ ಆ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳು ಬಹು ಬೇಗ ಉರುಳಿಹೋದವು.

ರಾಜಶೇಖರ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥನಾದ. ಗೋಪಿಯ ಓದು ಪೂರ್ತಿ ಯಾಯಿತು. ಜಾನಕಮ್ಮನವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಇತ್ತು. ಜಾತಕಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಹರಕೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತರು. ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆದ ಮೇಲೆ ಮಧುಮತಿ ಗರ್ಭವತಿಯಾದಳು.

○ ○ ○ ○

ಸಾನ್ನ ಮಾಡಿ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ತಲೆಯನ್ನು ಟವಲಿನಿಂದ ಒರೆಸು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಈವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬ, ಏನಿಡಿಗೆ ಮಾಡೋದು ಕೇಳು ಅಂದ್ರೆ ಅಮ್ಮ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಗಂಡ ಹಂಡತಿ

ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತಲೆ ಬಾಗಿ ಕೊಳು ತ್ತಾ "ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ಹಬ್ಬ ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯವರಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುವಷ್ಟು ದೂರವಲ್ಲ. ನನ್ನೇನಿ ಇನ್ನಿ ನೀ ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಇಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ತುಂಬಿತು. ಮುದುಕ ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದೀನಿ" ಎಂದ ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಾ.

"ಮುನ್ನತ್ತು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮುದುಕನಾಗಿಬಿಟ್ಟಾ? ನನಗಿನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು ವರ್ಷವೂ ಆಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಆಗಲೇ ನೀವು ಮುದುಕರಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತಾತನೊಂದಿಗೆ ಸಂಸಾರಾನ?" ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಕ್ಕಳು ಮಧು ಮತಿ.

"ಕರೆಕ್ಟ್.....ನಾನು ತಾತ ಆಗಬೇಕಾದ್ರೆ ಮೊದಲು ನೀನು ತಾಯಿ ಆಗಬೇಡ್ವಾ?.....ಮಧು! ಬೇಗ! ನನಗೆ ಸಿಹಿ ಮಿಠಾಯಿ ಬೇಡ. ಮುದ್ದಾಗಿ 'ಅಪ್ಪಾ' ಅಂತ ಕೂಗೋ ಮಗ ಬೇಕು. ಕೊಡ್ತೀ ತಾನೆ!" ಅವಳ ಮುಖ ವನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿದ.

"ಅಬ್ಬ! ಏನೀ ಇದು! ನಿಮಗೂ ಹಾಸ್ಯ!" ಅವನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

"ನಿಮಗೂ ಹಾಸ್ಯ ಅಂದ್ರೆ? ಇನ್ಯಾರು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದಾರೆ ಮಧು?"

"ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದೇ ಹಾಸ್ಯ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿನ್ನು ಅಂತಾರೆ ಅಮ್ಮ. ಹತ್ತು ಸಲ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ಇಳಿದು ಮಾಡಬೇಡಾ ಅಂತಾರೆ ಅಪ್ಪ. ರಾಜು, ಗೋಸಿ ಅಳಿಯನ ಹಾಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು ಅಂತಾರೆ. ಕೆಲಸದದಳು ಒಳ್ಳೇ ಸೀರೆ ಉಡಿಸಬೇಕು ಅಂತಾಳೆ. ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವಚ್ಛಾಯಿಸ್ತಾರೆ!" ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಅವಳ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು.

"ಅಮ್ಮಾ ಕಳ್ಳೀ! ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನನ್ನತ್ತ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿ ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು!" ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಬರಸೆಳೆದು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಚುಂಬಿಸಿದ.

"ಹೋಗ್ರೀ. ಅದಕ್ಕೇ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಬಾರದು ಅಂದ್ವೊಂಡೆ." ಅವ ನಿಂದ ದೂರ ಸರಿದು ಮಧು ಕೋಪ ಅಭಿನಯಿಸಿದಳು.

o o o o

ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಚರ್ಚಿನ ಗಂಟೆ ಟಂಗ್, ಟಂಗ್ ಎಂದು ಎರಡು ಸಲ ಹೊಡೆಯಿತು. ಗತಜೀವನ ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್‌ಗೆ ನಿದ್ರೆ

ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಸುಸ್ತಾದರಾವ್ ದೀರ್ಘವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟ. ನಿನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ತಲೆ ನೇವರಿಸಿ ಮೃದುವಾಗಿ ಅವನ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸಿದರು. ಒಂದು ಸಲ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಪುನಃ ನಿನ್ನೆ ಹೋದ ವಾಸು.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ವಾಸುವಿಗೆ ಬಲವಂತದಿಂದ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದ್ ರಾವ್. ಏನೋ ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್, “ಮತ್ತೆ ನಾನು ಹೊರಡ್ತೀನಿ, ಮತ್ತೆ ನಾನು ಹೊರಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ ವಾಸುವಿನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಚ್ಚಿಬಿಡು, “ಇಲ್ಲಿಕೂತ್ಯೋ, ನಿನ್ನ ತ್ರ ಒಂದು ವಿಷಯಹೇಳ್ಬೇಕು” ಎಂದರು.

ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತ ವಾಸು. ಏನೋ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದವ ರಂತೆ ನಿರಾಳವಾಗಿ ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟು, “ನಾನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯೆಂದೂ, ನಿನಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನೆಂದೂ, ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀ. ನನಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಇನ್ನೇನು ಬೇಕು ಹೇಳು, ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ನಿನಗೋಸ್ಕರ ಏನು ಬೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಆದರೆ—” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ಹೇಳಿ ಸಾರ್ ! ನನ್ನನ್ನ ಓದಿಸೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ ?” ಸುಸ್ತಾಗಿ ಬೇಸರವಾಗಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ ಅದೇ ತೋಚಿರಬೇಕು. ಕಂದಿದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖನನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಬಳಿ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಬೆಳೆಯುವ ಹುಡುಗರಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಯವರ ಆಸರೆಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾ ದರಿದ್ರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮೀರಿ ಬೆಳೆದಿರುತ್ತದೇನೋ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಅದಲ್ಲ ಮಗು ! ಏಕೆ ಓದಿಸೋದಿಲ್ಲ, ಓದಿಸ್ತೀನಿ. ನಾನು ಅವರೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ದಂತೆ ಓದಿಸೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ನನಗಿನ್ನಾರಿದ್ದಾರೆ ? ಆದರೆ.....” ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಕಡೆ ಆತುರದಿಂದ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿ ಕಳೆಯಿತು.

“ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದೂ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಓದಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವುದೂ ತಿಳಿಯಕೂಡದು. ಈ ವಿಷಯ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವುದು ನನಗಿಷ್ಟ ವಿಲ್ಲ” ಆ ಧ್ವನಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೂ ದೃಢವಾಗಿಯೂ ಇತ್ತು.

“ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?” ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟನಾದ ವಾಸು.

“ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೇಳು, ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಕೂಡದು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳು. ನಾನೂ ಕಾಗದ ಬರೀತೀನಿ. ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ, ಎಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ನಾನಿಲ್ಲದ್ದೇನೆ ಎಂದೂ, ನಾನು ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದೀನಿ ಎಂದೂ ನಿಮ್ಮವರಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಾತುಕೊಡು” ಕೈ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿ ದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಅವರ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿನ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಸಡಲವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಭಯದಿಂದ, ಹೆದರುತ್ತಾ ಏನೋ ಆಗಿಹೋದಂತೆ, ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗದಂತೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

ಪುನಃ ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳು ಮೌನದಿಂದ ಸಾಗಿತು.

“ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾತು ಕೊಡಬೇಕು ಕೊಡದಿದ್ದೆ ನಾನು ಓದಿಸೋದಿಲ್ಲ. ಕಿತ್ತುಹೋದ ದಾರವನ್ನು ಗಂಟುಹಾಕಬೇಕೆಂದೂ, ಇಳಿದ ಹೊಸಲನ್ನು ಹತ್ತ ಬೇಕೆಂದೂ ನಾನು ಆಶಿಸೋದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಗಿ ...” ಅವನ ಹಲ್ಲುಗಳು ಕರಕರ ಶಬ್ದ ಮಾಡಿದವು.

ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ಬೇಗ ಬೇಗ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಾವನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೈ ತನ್ನ ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ “ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಆನುಮತಿ ಪಡೆಯದೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಪಡಿಸೋಲ್ಲ, ನನ್ನನ್ನ ಓದಿಸಿ” ಎಂದ. ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ್ದ ದುಃಖ ಪ್ರವಹಿಸಿತು.....

ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು ಎದೆಗಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಛಿ! ಛಿ! ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡು!” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹೃದಯ ಕರಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ಧ್ವನಿ ಶುದ್ಧವಾಯಿತು. ಟಪಟಪನೆ ಎರಡು ಕಣ್ಣೀರಿನ ಬೊಟ್ಟು ವಾಸುವಿನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

ಕೆಲ ಕ್ಷಣಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟರು. ಆ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳು ...ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರೆವು ಎಂಬಂತೆ.

“ನುಗೂ, ಏಳು ವಾಸು! ನೋಡು, ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊ, ಟ್ರಿಯಿನ್‌ಗೆ ಟೈಂ ಆಗಿಹೋಗುತ್ತೆ. ಚಿಕ್ಕ ಮಾವನ ಊರಿನಲ್ಲೇ ಸೀಟಿಗೆ ಅಪ್ಪೆ

ಮಾಡು. ನಾನು ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತೀನಿ, ಇನ್ನೇನಿಲ್ಲ ನಾನು ಓದಿಸ್ತೀನಿ ಅನ್ನೋ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಪಡೋವು ಇರ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನ ಓದು ಸಾಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಹೇಳಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮವರೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದ್ದಾರೆ ತಾನೆ?" ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಮಗನನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಾ.

ಏನೇನೋ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯನ್ನು ಇಬ್ಬರೂ ಹತ್ತಿದರು.

ಬೇಗ ಬೇಗ ಪ್ರಯಾಣಸೆನ್ನದ್ದೆನಾದ ವಾಸು. ಅವನನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಡಲು ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ವಾಸು, ಈ ಹಣ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟೋ, ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಮಾವನಿಗೆ ಕೊಡು. ನಡಿ, ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ವಾಸುವಿನ ಕೈ ನಡುಗಿತು. ಮೂರು ನೂರು ರೂಪಾಯಿನ ನೋಟುಗಳು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅಗಲವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು “ಇಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತಾ?” ಎಂದ.

“ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಬೇಕು, ಅಲ್ವಾ? ಇರಲಿ, ಮಾವನ ಅಡ್ರೆಸ್ ಬರಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನಿತ್ತರು.

“ನಿಮ್ಮ ಕರೆಕ್ಟಾ ಅಡ್ರೆಸ್ ಇದೇ ತಾನೇ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಅಡ್ರೆಸ್ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟ ವಾಸು.

“ಊಂ.....ಮಾವ ಕೊಟ್ಟರೊ ಅಡ್ರೆಸ್ಸೇ. ಹೋದ ಮೇಲೆ ವಿಶಹವಾಗಿ ಕಾಗದ ಬರಿ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ಸ್ಟೇಷನ್‌ವರೆಗೂ ಇಬ್ಬರೂ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ನಡೆದರು. ಟಿಕೆಟ್, ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಲ್ಲರೆ, ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಲ್ಲಿ ಟಿಕೆಟ್‌ಗೆ ಆಗಿ, ಉಳಿದ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿನ ಕೆಲವು ನೋಟುಗಳನ್ನು ವಾಸುವಿನ ಜೋಬಿನಲ್ಲಿಡುತ್ತಾ, “ಹುಷಾರಾಗಿ ಹೋಗು. ಸುಮ್ಮನೆ ಏನೇನೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಹಣ ಬೇಕಾದಾಗ ಬರಿ. ಕಾಲ ಬಾದಾಗ ನಾನೇ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಹೇಳ್ತೀನಿ, ಚಿಕ್ಕ ಮಾವ ಗೋಪಾಲನ ವಿನ ಇನ್ನಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸಬೇಡ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಚೈರಿಸಿದರು, ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ಟ್ರೈನ್ ಕದಲುತ್ತಿದ್ದರೆ ವಾಸುವಿನ ಕೈ ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಆಪ್ಯಾಯತೆಯಿಂದ ಹಿಡಿಸುತ್ತಾ, “ರಜೆ ಬಂದೊಡನೆ ಬರ್ತೀ ತಾನೆ ?” ಎಂದರು ಆರ್ಥ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

“ಬರ್ತೀನಿ” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆ.

○ ○ ○ ○

“ವಾಸು ವಾಪಸ್ ಬಂದಂತಿದೆ. ನಿನೊಂದಿಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು.

“ಒಂದ್ನಲ, ಎರಡ್ನಲ ಕೇಳಿ ವಾಸೂ, ಕಾಲೇಜಿಗ ಸೇರಲು ಸೀಟಿಗೆ ಅಪ್ಪೇ ಮಾಡ್ತೀಯಾ, ಅಂತ. ಮಾವ ಬಲ್ಲಿ, ಹೇಳಿ ನೀ ಅತ್ತೆ ಎಂಪ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ವಾಸೂ” ಕೂಗಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ವಾಸೂ “ಒಪ್ಪೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಮಾವ ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟೋದಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ನಿಧಾನವಾಗಿ.

“ಬಾ, ಏನು ಸಮಾಚಾರ ? ತಕ್ಷಣ ವಾಪಸ್ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಕೈಹಿಡಿದು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. “ಅಂ ಒಪ್ಪೊಂಡ್ನಾ ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ? ಮೊದಲು ನೀನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದಾಗ ಗವ್ ಚಿಪ್ ಅಂತ ಸುಮ್ಮೆ ಇದ್ದಲ್ಲಾ, ಹೇಳು, ನೀನು ಏನು ಕೇಳಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ತಾನು ಮಲಗಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ವಾಸುವಿಗೆ ಕೂಡಲು ಜಾಗ ತೋರಿಸುತ್ತಾ.

ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿ ಕಳೆದ ನಂತರ “ಯಾಕೋ, ಮಾತಾಡೋ ದಿಲ್ಲ ?” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ.

“ನಿನ್ನತ್ತ ಕೊಂಚ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕಾಗಿದೆ ಮಾವ” ಎಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡಿ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ.

ಹೋಗಿಬಂತೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡಿ ನೋಡಿ. “ಊಂ, ಈಗ ಹೇಳು” ಎಂದರು ವಾಸುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ಆತುರ ದಿಂದ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ.

“ನಮ್ಮ ತಂದೆ.....ನಮ್ಮ ತಂದೆ.....ಅಂದರೆ ನೀನು ಅಡ್ರೆಸ್ ಕೊಟ್ಟೆ ಯಲ್ಲಾ ? ಹೋದೆ” ಎಂದ ವಾಸು. ಅವನ ಧ್ವನಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿರಿದುಮಾಡಿ, “ಏನು ನೀ ಹೇಳಿರೋದು ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾ ? ನಿಜವಾಗ್ಲೂ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಂಬಲಾಗದಂತೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಎದ್ದು ಕೂತರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಹೌದು ಮಾವ, ಅವರೇ ಓದಿಸ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರು. ನನಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟು.”

“ನೀ ಅವರ ಮಗ ಅಂತ ಹೇಗೆ, ಕಂಡುಹಿಡಿದ್ರು ?.... ಛೆ ಸುಳ್ಳು !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ, ಬೇಕಾದ್ರೆ ಇದೋ ನೋಡು, ನಿನಗೆ ಈ ಕಾಗದ ಕೊಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದರು. ನಾನೇ ಹೇಳ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಅಂತ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಾಗದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಾಸು.

ಆತುರದಿಂದ ಸರಸರನೆ ಓದಿ, “ಊಂ, ಹೇಳು, ನಿಮ್ಮತ್ತೆಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡು. ಅವರ ಉದ್ದೇಶ ಏನೋ! ಹೋಗ್ಲಿ, ಹಾಗೇ ಆಗ್ಲಿ, ಊಂ, ಈಗ ಹೇಳು. ಹೇಗೆ ಹೋದೆ ? ನಿನ್ನ, ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಸಂಭಾಷಣೆಹೇಗೆ ನಡೆಯಿತು ?” ಎಂದು ಕುತೂಹಲದಿಂದಲೂ ಸಂತೋಷದಿಂದಲೂ ವಾಸುವಿನ ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದರು.

ವಾಸು ಹೇಳಿದ ಪ್ರತಿ ಮಾತನ್ನೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ “ನೀನೇನೋ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಮಗ ಅಂದ್ರೆ ! ವೆರಿಗುಡ್.... ಶಭಾಷ್ ! ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರ್ರಿ ವಾಸು ! ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬದುಕೋದು ಹೇಗೆ ಅಂತ ನಿನಗೊತ್ತು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೊಗಳಿ, “ಹೋಗಿ ಮಲಕ್ಕೋ, ನಾಳೆ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್‌ರವರನ್ನು ನೋಡೋಣ.”

“ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸಬೇಡ ಮಾವ” ಎಂದ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ.

“ಆತ್ತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದರೆ, ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿಮ್ಮ ತಂದೇನ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾಯರು.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರವಾಗಿ ಗಂಡನಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, “ಹುಡುಗ ಗಟ್ಟಿಗನೇ !” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನರಳಿಸಿ ನಕ್ಕಳು.

ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಓದಿದ ವಾಸುವನ್ನು “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆ ದೆಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಹೇಗೆ ಬರೀಬೇಕೋ ?” ನಾಚಿದಂತೆ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಶಾಭಾಷ್ ! ನಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಗ ನೀನು : ತಂದೆ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಂಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಕಾಗದ ಬರೆಯೋದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲಾ ? ಕಾಲೇಜ್ ಸೇರಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಬರಿ, ನಾನೂ ಬರೀತೀನಿ. ಆದರೂ ನೀನೂ ಬರೀಬೇಕು” ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲರಾಯರು.

“ಬರೀತೀನಿ, ಮಾವ ! ಬರೀಬೇಕು ಅಂದ್ಯೊಳ್ತಾನೇ ಇದ್ರೂ ಏನೋ ಬರೆಯೋದಕ್ಕೆ ಸಂಕೋಚ” ಎಂದ ವಾಸು.

* * * *

ತಾನು ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಗದ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಆತುರದಿಂದ ಕವರು ಒಡೆದು ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ಪೂಜ್ಯರಾದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಅವರಿಗೆ, ನಮಸ್ಕಾರಗಳು. ನಾನು ಸುಖವಾಗಿ ತಲಪಿದೆ. ಎಲ್ಲ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಮಾವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಮಾವ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಂದು ನೋಡುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸು ಎಂದರು ನಾನು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದೆ. ಮಾವ ನಿಮಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದಿರಬೇಕು. ಈ ಕೆಳಗಿನ ಅಡ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಿರಿ- ವಾಸು.”

ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಓದಿ ಭಾರವಾದ ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

o o o o

“ಲಾ ಲೆಟರ್ಸ್ ಬರಿದೆಯೋ ನಮ್ಮವನಿಗೆ. ಇವನು ಕಾಲೇಜ್ ಸೇರಿದ ದಿನವೇ ಅಡ್ಮಿಂಡ್ವಿ-ಇವನ ಫೇಸ್‌ಕಟ್, ಬಿಗುಮಾನ ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಹೀರೋ ಲಕ್ಷಣಗಳಿವೆ ಅಂತ. ಲೋ ! ಒಂದೇ ಸಲ....ಎರಡೇ ಎರಡು

ಪದ.....ಆ ರೈಟಿಂಗ್ ಹೇಗಿದೆಯೋ.....” ಸುತ್ತಲೂ ಸಹಪಾಠಿಗಳ ಗಲಾಟೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಗದ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

“ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ಕಾಲೇಜ್ ಆಡ್ರೆಸ್‌ಗೇ ಬರೀತಾರೆ. ಚಿಕ್ಕ ಮಾವನಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಮಾವನಿಗೂ ಸರಿಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕಾಲೇಜ್ ಆಡ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಬರುತ್ತೆ ಕಾಗದ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ, ಈ ಕಾಗದಾನ ಗಂಡಸಿನ ರೈಟಿಂಗ್‌ಗೆ !” ಸರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲರ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂತು ಕಾಗದ ವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಕೆಲವರು ಗಂಡಸರು ಹೆಂಗಸರಂತೆ, ಕೆಲವು ಹೆಡುಗಿಯರು ಗಂಡಸರಂತೆ ಬರಿಯಬಲ್ಲರಂತೆ !” ಕೇಚಲು ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು ಹುಡುಗರ ಮಧ್ಯೆ.

“ಪ್ಲೀಸ್..... ಬ್ರದರ್ಸ್..... ಈವತ್ತು ಬಿಟ್ಟೆ ಡಿ. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಬರೋ ಕಾಗದವನ್ನು ಮೊದಲು ನೀವು ಓದಿ ಆಮೇಲೆ ನನಗೆ ಕೊಡ್ತೀರಂತೆ. ಟಾ ! ಟಾ ! ಬೈ ! ಬೈ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿದ.

“ಪ್ರಿಯಾತಿ ಪ್ರಿಯನಾದ ವಾಸುವಿಗೆ ಅದೃಷ್ಟ ಹೀನನಾದ ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಬರೆಯುವುದೇನೆಂದರೆ, ಮಗೂ—

ನಿನ್ನ ಕಾಗದ ನನಗೆ ಎಂತಹ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೋ, ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಂಚಲನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೋ ಎಂದು ಎದುರುನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಕಾಗದ ಓದಿದ ಮೇಲೆ ನಾಚಿಗೆ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಅಪ್ಪಾ ! ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಸಂಚೋಧಿಸಲಾಗದ ನನ್ನ ಮಗನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಪರಾಧಗಳೇನಿವೆಯೋ ಎಂದು ನನ್ನ ಗತಜೀವಿತ ಪುಟಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಡಾಕಿದೆ. ಬಲವತ್ತರವಾದ ವಿಧಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ರೀತಿ ದೂರಮಾಡಿದೆಯೆಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡು ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟೆ.

ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ನಾನೇನೋ ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸಿದಂತೆ ಉಬ್ಬಿಹೋದೆ, ನಾನೇ ಮಹಾ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೆಂದು ಗರ್ವಪಟ್ಟೆ. “ಅಪ್ಪಾ” ಎನ್ನುವ ನಿನ್ನ ಮಧುರವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆಯೇ ನಿನಗೆ ದೂರವಾದೆ. ನಿನ್ನ ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಷಬೀಜ ನೆಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸು ನನ್ನದಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯ ವಳೇ, ಎಲ್ಲರೂ ಒಳ್ಳೆಯವರೇ, ಅದರಿಂದಲೇ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷದ ನಂತರ ನಾನೂ ನೀನೂ ಹೀಗೆ ಸೇರಿದಿವಿ,

ಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡೆಯಾ ? ಹಣ ಬೇಕಾದರೆ ಬರಿ. ಎಲ್ಲರ ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಚಾರಕ್ಕೂ ಕಾಗದ ಬರಿ-ನಿನ್ನ ಕಾಗದವನ್ನೇ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ.

ಇಂತಿ,

ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.”

ಓದಿದ ನಂತರ ಕಾಗದ ಮಡಿಸಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಒಡನೆಯೇ ಉತ್ತರ ಬರೆದ ವಾಸು.

ಆತುರವಾಗಿ ಕವರನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಓದಿದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಹೃದಯ ಉಬ್ಬಿ ಹೋಯಿತು. ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಹಾಯಾಗಿ ನಿರಾಳವಾದ ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟು ತುಟಿ ಯಲ್ಲಿ ಮಂದಹಾಸ ಬಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮಮತೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತುಂಬಿ, ಕಣ್ಣು ಗಳು ತೇವವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಾಗದ ಓದಿದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

“ಪೂಜ್ಯರಾದ ತಂದೆಯವರಿಗೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಗ ವಾಸು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಬರೆಯುವುದೇನೆಂದರೆ, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇಮ. ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇಮದಿಂದಿರುವರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಹಿಂದೆ ನಾನು ಬರೆದ ಕಾಗದ ನೋಡಿ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದೆ, ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಬರೆದುದಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಪಿತೃಪ್ರೇಮವೆಂತಹುದೋ ತಿಳಿಯದ ದುರದೃಷ್ಟಶಾಲಿ ನಾನು.....ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಿರಾ ? ಈಗ ನನಗೆ ಆ ಪ್ರೇಮ ಲಭಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೇನೂ ಬಹಳ ಗರ್ವವಾಗಿಯೂ ಧೈರ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇದೆ, ಅಪ್ಪಾ ! ಒಬ್ಬರ ಆಸರೆಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಬೇಕಾದವನು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ನನಗೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಂತಹ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇರುವ ಮಕ್ಕಳು ಇರುವಂತೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನೂ ಜೀವಿಸಬಲ್ಲೆ. ಹೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನನಗೇನೋ ತುಂಬ ಧೈರ್ಯ ಅಪ್ಪಾ !

ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ಮಾವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಂದ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನೂ ಹಣ ಇದೆ. ಮಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ

ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಈಗ ಹಣ ಏನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಿರಿ. ತಪ್ಪುಗಳಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಇಂತಿ,
ನಿಮ್ಮ ಮಗ ವಾಸು.”

o o o o

“ಕಾಫಿ” ! ದೊಪ್ಪನೆ ಲೋಟವನ್ನು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟು ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಅಂದಿನವರೆಗೂ ತನ್ನೊಡನೆ ವಾತನಾಡದಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಮುಖ ನೋಡಿ ಬೆದರುತ್ತಾ ಲೋಟ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, “ಅತ್ತಿ..” ಎಂದ. ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತಿದ್ದ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ತಿರುಗಿಸಿ.

“ಅತ್ತಿಗೆ ಜ್ವರ.”

“ಜ್ವರಾನಾ ?” ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಕಡೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನೋಡಿ ತಾನೂ ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಹೋದ.

“ಅತ್ತಿ” ಆಪ್ಯಾಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕರೆ. ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ನೀನಾ ! ಕಾಫಿ ಕುಡಿದೆಯಾ ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಊಂ. ಹೇಗಿದೆ ಅತ್ತಿ. ಜ್ವರಾನಾ ?” ಅದೇ ಕಳವಳ ತುಂಬಿದ ದ್ವನಿ. “ಪರವಾಗಿಲ್ಲ..... ನಾಳೆಗೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿಹೋಗುತ್ತಿ” ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕಳು.

“ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿ, ಅವಳೇನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ನಾ ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಅವಳನ್ನ ಕರಿ. ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಇರಲಿ,” ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಹದಿಮೂರು ವರುಷದ ಹುಡುಗಿ ಚಿಕ್ಕವಳಾ ? ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲಾರಳಾ ? ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿ.” ನಕ್ಕಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಕ್ಷಣ ಮೌನದಿಂದಿದ್ದ ನಿಧಾನವಾಗಿ, “ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದ ವಿಷಯ ಕಾಗದ ಬರೆದೆಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು,

“ಬರೆದೆ ಅತ್ತೆ ! ನಾವ ಕೂಡ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನೂ ಜವಾಬು ಬಂದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವು ?”

“ಈವತ್ತೋ ನಾಳೆನೋ ಬರುತ್ತೆ ಬಿಡು.” ಸುಸ್ತಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

o o o o

ಸ್ಟೆವ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಾಲು ಉಕ್ಕುತ್ತಿರಲು ಅವಸರದಿಂದ ಲಂಗದ ನೆರಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆ ಇಳಿಸಲು ಹೊರಟಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಯಾರೋ ಭುಜ ಹಿಡಿದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದದ್ದರಿಂದ ಭಯಸಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು.

“ಅದೇನ್ ಕೆಲ್ಸ ?” ವಾಸುವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ” ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿ ನಾಚಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ಮತ್ತೆ.....ಮತ್ತೆ ನಿನ್ ಮುಖ ! ಏಳು ಸ್ಟೆವ್ ಆರಿಹೋಗಿದೆ.”

ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆ ಇಳಿಸಿ, ಪುನಃ ಸ್ಟೆವ್ ಪತ್ತಿಸಿ, “ಅಡಿಗೆ ಏನ್ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಮುಗುಳ್ಳೆ ಕೈ.

“ಯಾಕೆ ? ನೀಮಾಡ್ತೀಯಾ ?” ತಾನೂ ಮುಸಿ ನಕ್ಕಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಹೌದು.”

“ಓಹೋ, ಹಾಗಾದರೆ ಅಲ್ಲಿರೋ ಬಟಾಣಿ ಬಿಡಿಸಿ, ಹುಳಿ, ಕೊಬಿ ಚಟ್ನಿ. ಸಾರು ಮಾಡು. ಆಮೇಲೆ ಊಟದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಡಿಗೆ ಕರೀತೀ ಯಂತೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟನಾಗಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಾ, “ಅಬ್ಬ ಇಷ್ಟು ಐಟೆಮ್ಸ್ ಮಾಡ ಬೇಕಾ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಓದೋದಕ್ಕಿಂತ ಸುಲಭವೇ” ಕಿಲಕಿಲ ನಕ್ಕು ಹಿಂದಿ ರುಗಿ ನಿಂತ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅಸಹನೆಯಿಂದ “ಸದ್ಮಜಾ !” ಎಂದ ವಾಸು ಕಳೆಗುಂದಿದ ಮುಖದಿಂದ.

“ಮತ್ತೆ ಗಂಡಸರು ಅಡಿಗೆ ಒಲೆ ಮುಂದೆ ಯಾಕೆ ಬರ್ಬೇಕು ? ಏಳು. ನಾ ಹೇಗೋ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸ್ಟೆವ್ ಮೇಲೆ ನೀಡಿದ ಪಾತ್ರೆ ಇಟ್ಟಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಗಂಡಸರು ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಬರಬಾರ್ಡು ಅನ್ನೋ ರೂಲ್ನು ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಬೇಗ ಅಡಿಗೆ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ ನನಗೇನಾದರೂ ಹೇಳು” ಎಂದ ವಾಸು.

ಚೆಟ್ಟಿಗೆ ರುಬ್ಬುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ನೋಡಿ ಸಕಸಕನೆ ನಕ್ಕರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ನಗ್ಗಿದ್ದೀಯಾ ? ಈವತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಹೇಗಿರುತ್ತೋ ರುಚಿ ನೋಡ್ತೀ ಯಲ್ಲಾ.....ಆಗ ಹೇಳು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾನೂ ನಕ್ಕ ವಾಸು.

ತನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದು ಮಲಗಿದ್ದ ಎರಡು ದಿನವೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು ಆಪ್ಯಾಯತೆ ಯಿಂದ ನೋಡಿ “ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. “ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವನು” ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಪದ್ಮಜ, “ಬದುಕೋ ಮಾರ್ಗ ತಿಳಿದವನು” ಎಂದುಕೊಂಡರು ಗೋಪಾಲರಾವ್, “ನನಗೆ ಮೊಸರು ಹಾಕಿದ್ದಿ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ನೀನೇ ಒಳ್ಳೆವು” ಎಂದು ಹೊಗಳಿದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಮಗ ಶೀನು.

○ ○ ○ ○

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಜನಾಬ್ ಬಂತಾ ?” ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಹೌದು, ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಕಾಗದ ಬಂದು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಾದವು. ತಾನಿನ್ನೂ ಜನಾಬು ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮರೆತುಹೋದದ್ದೇನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಂತೆ ತಾನೇನೋ ತಪ್ಪುನಾಡಿದಂತೆ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ, “ಆಂ ಬಂತು ಮಾನ ! ಮಾಮೂಲು ಯೋಗಕ್ಷೇಮವೆ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದರಾ ?”

“ಮನೆ ಅಡ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಬರಬೇಕು, ಕಾಲೇಜ್ ಅಡ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಬರೆಯೋದಿಲ್ಲಲ್ಲಾ ಅಮ್ಮ !”

“ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಮ್ಮ ಕಾಗದ ಬರೆಯೋದು ನಿಧಾನವಾದ್ರೂ ನೀನು ಬರಿತಾ ಇರು. ಅಪ್ಪ ಸಿಕ್ಕಿದರೂಂತ ಅಮ್ಮನ್ನ ಮರೆತುಬಿಡಬೇಡ.” ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ನಕ್ಕರು ಗೋಪಾಲರಾವ್,

“ಅವರನ್ನು ಒಂದ್ಬಲ ನೀವು ನೋಡಬೇಕಾಂತ ಹೇಳು ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಅಪ್ಪ.”

“ಇನ್ನೇನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ !” ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲ್ ರಾವ್ “ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆ ವಿಷಯಗಳೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ?” ಯಾರೆಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ? ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ? ಅನ್ನೋ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೇ ಕಾಗದದ ತುಂಬಾ.”

“ಅನ್ನರ್ ಬರೆದುಬಿಡು ! ಜವಾಬಿನ್ನೂ ಬರೀಲಿಲ್ಲವೇ?” ನಕ್ಕರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ ಈವತ್ತು ಬರೀತೀನಿ”

“ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರ್ಮಾರಂತೆ ಅಂತ ಬರಿ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲ ರಾವ್.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ತಾನು ಸುಖವಾಗಿರುವುದಾಗಿಯೂ, ಅತ್ತಿ ಮಾವ ತನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದಾಗಿಯೂ, ತಾನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದುತ್ತಿರುವುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯೋಚನೆಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಮಧುಮತಿಗೆ ಬರೆದು, ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಬರೆದ ಕಾಗದವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಓದಿಕೊಂಡ.

ಈ ಸಲ ಬರೆದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ ? ಎಂದು ಬರೆದು ಕುಟುಂಬದ ವಿಷಯ, ನಿಮ್ಮ ಮಾವಂದಿರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ? ರಾಜಶೇಖರನ ಮಕ್ಕಳು ಏನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ? ಅವನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತಂದೆ ಮಧುಮತಿಯ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಎತ್ತದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮನಸ್ಸು ಕಳಕ್ ಎಂದಿತು. ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಜವಾಬು ಬರೆಯುತ್ತಾ, “ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಹರಿದುಕೊಂಡ ಬಂಧನವನ್ನು ನಾನು ಗಂಟು ಹಾಕುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ ! ನಿಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ನಾನಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅಮ್ಮಾ ನೀವು ಪ್ರಶಾಂತ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಏನೋ ! ಎನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ ನನಗೆ. ನಾನು ಕ್ಷೇಮ. ಅಮ್ಮನಿಗೂ ಈ ದಿನ ಉತ್ತರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಘಾತಿನಂತೆ ಮಾವನಿಗೆ ವಿನಹ ಯಾರಿಗೂ ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾರೆ.

ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಮಾವ” ಎಂದು ಬರೆದು ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ ವಾಸು.

ಆಕಾಂಟ್ಸ್ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ “ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಇದ್ದಾರಾ ?” ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ, ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ “ಬಾ, ಗೋಪಾಲಾ, ನೀನಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಆಗಂತುಕನನ್ನು ಎದುರು ಗೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟರು.

ಸಂತೋಷ, ವಿಷಾದ ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಭಾವನೆಗಳು ಇಬ್ಬರ ಮುಖಗಳಲ್ಲೂ ಲಾಸ್ಯವಾಡಿದವು. ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಸ್ನೇಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೈ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ಒಡನೆಯೇ ಆ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, “ಬಾ, ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್. ಇಬ್ಬರ ಹೈದೆಯಗಳೂ ಭಾರವಾಗಿದ್ದವು. ಯಾರು ಮುಂಚೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕೋ ಏನು ಮಾತನಾಡಬೇಕೋ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬೀಗ ಹಾಕಿದ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಗೋಪಾಲರಾವ್ “ಆಕೆ ಮನೆಲ್ಲಿದ್ದಾ ?” ಎಂದು ತನ್ನ ರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ಯಾರು ?” ಎಂದು ಒಡನೆಯೇ ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕು ಆಕೇನೂ ಇಲ್ಲ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಭಯಪಡಬೇಡ ಎನ್ನುತ್ತಾ” ಬೀಗ ತೆಗೆದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ “ಬಾ ಕೂತ್ಕೋ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಕುರ್ಚಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾ.

ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ, ಉಚಿತ ಮರ್ಯಾದೆ ನಡೆದನಂತರ, “ಒಂದು ಗಂಟೆ ಯೊಳಗಾಗಿ ವಾಪಸ್ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ತಿಳಿದವರೊಬ್ಬರು ಸಿಕ್ಕಿ ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ ನೀವು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ ದಿನ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕವಿದೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಾನು ಊರಲ್ಲಿತಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ನಮ್ಮವರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಕಾರಣ ಇದೇ ಎಂದು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಪುನಃ ಮಾತನಾಡೋಣ, ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಂತರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ತಾನು ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ದಿನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕವಿದೆಯಂತೆ. ಏಕೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿರುವುದಿಲ್ಲ? ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾದ್ ಹೈದಯ ಕಲಕಿಹೋಯಿತು. ಕಲಿತ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಚೂರು-ಚೂರಾದ ದಿನ. ರಕ್ತಬಂಧನವನ್ನೂ, ವಿವಾಹ ಬಂಧನವನ್ನೂ ರದ್ದುಮಾಡಿ ತನ್ನನ್ನು ದೂರ ತಳ್ಳಿದ ದಿನ. ವಿಧಿ ತನ್ನನ್ನು ಅಣಗಿಸಿ ನಕ್ಕ ದಿನ. ಸಹಚಾರಿಣಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಭಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ ದಿನ. ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ವಕ್ರ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿ, ತನ್ನ ಪತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಭೂತಳಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಣ್ಣೀರು ತನ್ನನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ದಿನ... ಕೋಪದಿಂದ, ಭಾರವಾದ ಹೈದಯದಿಂದ ನೋವಿನ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಅಂದಿನ ಜ್ಞಾಪಕ ಅವರ ಹೈದಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹಿಂಡುತ್ತಿತ್ತು.

o o o o

ಬೀದಿಯ ವರಾಂಡಾದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಂತೆ ಅಸಹನೆಯಿಂದ, ಆಗ್ರಹದಿಂದ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ರಭಸದಿಂದ ಶತಪಥ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು ತಹಶೀಲ್‌ದಾರ್ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು. ಸಂಜೆಯ ಹೊಂಬಿಸಿಲು ಬೆಳೆದಿಂಗಳಿನೋ ಪಾದಿ ವರಾಂಡಾದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನಡುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ವರಾಂಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತುವ ಮೆಟ್ಟಲಿನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಿದ ಎರಡು ಪೆಟ್ಟಿಗಳೂ ಸಣ್ಣ ಬೀರೂ ಇದ್ದವು. “ಮನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೇನೋ?” ಎಂದುಕೊಂಡರು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಜನ.

“ನಿಲ್ಲು”.... ಘರ್ಜನೆ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್ ಮೆಟ್ಟಲಿನ ಬಳಿಯೇ ತಟಕ್ಕನೆ ನಿಂತು, ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ಕಡಿ ನೋಡಿ, ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡ. ನಡುವೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳು ತೆಗೆದುಕೊಂಡವು. ಜಾನಕಮ್ಮ, ರಾಜ ಶೇಖರ, ಗೋಪಾಲ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ವರಾಂಡಾಗೆ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೋಪ, ಅಸಹ್ಯ, ನೋವು.

“ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸೇರಿ ನಗುವುದಕ್ಕೆ ನೊದಲೇ ನಾಲ್ಕು ಬೈದು, ಹೋಗೂಂತ ಹೇಳಿ. ನನ್ನ ಮಗಳು ಇನ್ನು ಕಷ್ಟಪಡಲಾರಳು. ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡಾನೂ ಬೇಡ, ಏನೂ ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳಿ. ಪುನಃ ನನುಗೆ ಮುಖ ತೋರಿಸ

ಬೇಡ ಅಂತ ಹೇಳಿ.” ಹೂತುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಅಯ್ಯೋಗ್ಯ ! ಅಪಾತ್ರದಾನ ಮಾಡಿವೆವು ...ನುಡುವೇನೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಂದ್ಯೋತೀವಿ. ಸತ್ತುಹೋದ ಅಂದ್ಯೋತೀವಿ.” ಅವರ ತುಟಿಗಳು ನಡುಗಿದವು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಗ್ನಿಗೋಳಗಳಾಯ್ತು. ಪುನಃ ಇನ್ನೂ ರಭಸವಿವ ಶತಪಥ ತಿರುಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ. ಕೆಲವು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಆಗಿದ್ದ ಗೃಹ ಛಿದ್ರದಿಂದ ಒಣಗಿಹೋಗಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ, ಐದು ತಿಂಗಳ ಕಂದ ನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಬೀದಿಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಫಟಕ್ಕನೆ ಅವಳ ಕಡೆನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದ್ ಹೃದಯ ಕರಗಿ ನೀರಾಯಿತು.

“ನೆನ್ನೆ ಬರೆದ ಕಾಗದವನ್ನು ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಬಿಸಾಕು, ಶನಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತೆ.” ಅರಚಿಕೊಂಡರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ, ದುಃಖ ಪೂರಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಈ ರಂಪಾಟ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಸಂಕೋಚವಾಗಲಿ, ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಕೆಲಸದ ಪರ್ಯವಸಾನ ಏನಾಗಬಹುದೆಂಬ ವಿವೇಚನೆಯಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದೆಹೋಯಿತು ಆ ಪಿಕ್ಕೆ ಹೃದಯಕ್ಕೆ.

“ಯಾವ ಕಾಗದ ಅದು ?” ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ವಿಚ್ಛೇದನ.....ನಿನಗೆ, ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಇಂದಿನಿಂದ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಆ ಶನೀನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟೋಗು.” ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಜಾರಿದವು.

“ವಿಚ್ಛೇದನ ನಾನು ಕೇಳ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ” ಅಷ್ಟೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದ.

“ನೀನು ಕೇಳ್ಲಿಲ್ಲ.....ಅವಳೇ ವಿಚ್ಛೇದನ ಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿದಾಳೆ. ಹೋಗು, ನಿನ್ನನ್ನು ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ಡಿಸ್‌ಮಿಸ್ ಮಾಡಿಸ್ತೀನಿ -- ನಿನ್ನನ್ನ..... ನಿನ್ನನ್ನ.....ನೀನು ತಹಶೀಲ್‌ದಾರ್ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನ ಒಳ್ಳೆ ಗುಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿರೋದು, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ ನೋಡುವೆಯಂತೆ.”

ಕೋಪದಿಂದ, ಹುಚ್ಚುನಗೆ ನಕ್ಕರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

“ಎನ್ನಾಡಿದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ.” ನೋಂಡು ನಗೆ ನಕ್ಕ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಬಿಸಾಕೇ ಆ ಕಾಗದ ಮಧೂ ! ತಗೊಡ್ಬಾ !” ಅದೇ ಆವೇಶದ ಧ್ವನಿ.

ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲೂ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗೊಳೋ ಎಂದತ್ತರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಛೇ ! ಛೇ ! ಬೇಡಮ್ಮ ಮಧು !” ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದ ರಾಜಶೇಖರ.

ವರಾಂಡಾಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಪ್ರಸಾದ್ ಕಡೆಗೆಸೆದಳು. ರೋಷದಿಂದ, ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ. ಒಡನೆಯೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ನಡುವೆ ಹೊಸಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪ್ರಸಾದ್ ಕಡೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನೋಡಿ, ಕಂಕುಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಸುಗೂಸನ್ನು ಎದೆಗಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತಳು ಮಧುಮತಿ.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಗ್ಗಿ ಪ್ರಸಾದ್ ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವರಂತೆ ಕೂಗಾಡಿದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

“ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದೀಯಲ್ವಾ ? ಹೋಗು, ಹೋಗು ! ಆದರೆ.....ನನ್ನ ಮಗಳ ಉಸಿರು.....ಅಬ್ಬಾ ! ಎದೆ ಉರಿದುಹೋಗಿದೆ. ತಲೆ ಸಿಡಿದುಹೋಗಿದೆ.” ಮುಷ್ಠಿಯಿಂದ ಹಣೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು, ಎದೆಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಅದುಮಿಕೊಂಡರು.

ಸರಸರನೆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ವರಾಂಡಾಗೆ ಬಂದು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, “ಬೇಡಿ, ದುಃಖಪಡಬೇಡಿ, ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ - ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು ಕಂಪಿಸುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

“ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಮನೇಲೇ ಇದ್ದ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡ್ತೀಯೋ ? ಹೋಗು.... ಹೊರಟೋಗು ! ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ.....ನನ್ನ ಮಗಳ ಜೀವನದಿಂದ” ಆಯಾಸಪಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೌನವಾಗಿ ರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಜಾನಕಮ್ಮ, ಮಧುಮತಿ. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ರಾಜಶೇಖರ, ಗೋಪಾಲ.

“ಹೂಂ ! ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಿ ? ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಬಲ್ಲ

ನೇನೋ? ತಳ್ಳಬಲ್ಲಿರಿ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತೀನಾ ? ಮಧು ಜೀವನದಿಂದ ನಾನು....." ಎಂದು ನಕ್ಕು, "ಅವಳಿಗೆ ಕಣ್ಣರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಬದುಕಿರೋವರೆಗೂ ಹೇಗೆ ಮರೀತೀವಿ? ಆ ಸಂಭವ.... ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮ....ವಿನಾಹ ಲಂಘನದ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿ ಮಗು ಇದೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಪರ ಪರ ಕೂರಿದ ಹಾಕಿದ ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ಪ್ರಸಾದ್. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು.

ಭಾರವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿ, ಮಧುಮತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೃದುವಾಗಿ ಎದೆಗುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಪ್ರಸಾದ್.

"ಕೊಡೆ, ಅದನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅದನ್ನು ಸಾಕೋ ಕಷ್ಟ ನಿನಗ್ಯಾಕೆ?"

"ಅಪ್ಪಾ ?....." ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತಳು ಮಧುಮತಿ.

"ನಿನ್ನಿಂದ ಮಗೂನ ಬೇರೆ ಮಾಡೋ ಅಷ್ಟು ಕ್ರೂರೀನಾ ? ಮಧು ನಾನು ? ತಗೋ, ಮಗು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರಾನೇ ಇರುತ್ತೆ.." ಪ್ರಸಾದ್ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಹಸುಗೂಸನ್ನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಹಿಡಿದು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿ ಮಂಜಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವೇ ಕೊನೆಯ ನೋಟವೆಂಬಂತೆ ನೋಡಿ ಆ ಮಗುವಿನ ಎರಡು ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮುತ್ತು ಕೊಟ್ಟು ಮಧುಮತಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದ ತನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಮಗು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಂದಂತೆ ತನ್ನ ಎದೆಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ ಮಗುವನ್ನು.

"ಕೊಟ್ಟೆ ಡೇ ! ಕೊಟ್ಟೆ ಡು" ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರು ಘರ್ಜಿಸಿದರು. ಹೆದರುತ್ತಾ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

"ಬೇಡ, ಮಧೂ ! ನಿನಗೆ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ.....ನಿನಗೆ ಆ ಆಸರೆ ಬೇಕು. ಮಗೂನ ನೀನೇ ಇಬ್ಬೋ ಮಾವನೋರೆ, ತಾಯೀನ, ಮಗೂನ ಬೇರೆಮಾಡೋ ಅಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ಸಲ್ಲ ನಾನು. ಅಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲ ನನ್ನೆದೆ..... ಇಷ್ಟು ದಿನದ ನನ್ನ ಸರ್ವಿಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನೀವೂ, ನನ್ನ ಸಹಚರ್ಯ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಅವಮಾನ ಪಡಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಕಟಪಡ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಹೊರಡ್ತಿದ್ದೀನಿ, ಪುನಃ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ... ಬೇಡ.... ಬೇಡ.....ಬೇಡ.....ನನ್ನ ಮಗ...." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸರಸರನೆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನಿಳಿದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ನಿನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಗೊಂಡು ಹೋಗು. ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರೋ ಅಂತಹ ವಸ್ತು ಯಾವುದೂ ಇರಕೂಡದು ಈ ಮನೇಲಿ.” ದುಃಖಾ ವೇಶದಿಂದ ಅಲ್ಲಾಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

ರೋಸದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಡ್ಡೆಯಾಗಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒರೆಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರ ಕಡೆಯೂ ನೋಡಿ ವೇದಾಂತಿಯಂತೆ ನಕ್ಕು “ನನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳು ಅಂದರೆ ಪಾತ್ರೆ, ಪರಡಿ ವಗೈರೆ ತಗೊಂಡುಹೋದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರದೆ ಹೋಗುತ್ತಾ, ಮಾವನವರೇ” ಎಂದ ಪ್ರಸಾದ್ ಸವಾಲ್ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಂತೆ.

ಒಂದು ಕ್ಷಣವಾದ ಮೇಲೆ ನೋವಿನಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬುತ್ತಿರಲು, ತೋರುಬೆರಳಿನಿಂದ ತೋರಿಸುತ್ತಾ “ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಪುನಃ ಕೊಂಡೊತ್ತೀನಿ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಬೆಲೆಯಾದ ನನ್ನವರು ಎಂದುಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಅವರನ್ನ ನಾನು ಹೇಗೆ ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ ? ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆನಾ ? ಬಹಳ ಜನ ವ್ಯಸನ ಪರಿರಬಹುದು ತಪ್ಪು, ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವರಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆದರೆ.....ಹೀಗೆ ಮನೆ ಅಳಿಯನ್ನ ಬೀದೀಲಿ ಅವಮಾನ ಮಾಡೋದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಮಧು ಇನ್ನೂ ಲೋಕಜ್ಞಾನ ತಿಳಿಯದವಳು” ಎಂದು ದುಃಖಪೂರಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿದ ಮಧುಮತಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯನವರ ವಿನಃ ಬೇರೆಯವರು ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದೆ ಅವಿಶುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು “ಮಧೂ, ಇವರಾರಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಏನೂ ಆಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನ ನನ್ನ ಜೊತೆಲಿ ಬಾ ಅಂತ ಕೂಗಿ ತಿದ್ದೀನಿ. ಮಗೂನ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಂದ್ಬಿಡೂಂತ ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ಬೇಡ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಬಂದ್ಬಿಡು ನನ್ನ ಜೊತೆಲಿ.....ಈ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗೋಣ.....ಇವರೆಲ್ಲಾ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡ್ಬಿಕ್ಕೋದಿಲ್ಲ.... ಕೊನೆಯ ಸಲ ಕೇಳಿತ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡು” ಎಂದ. ಪ್ರಸಾದನ ಧ್ವನಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಕಂಚಿನಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಒಂದು ಸಲ ಅವನ ಕಡಿ ನೀರಸವಾಗಿ ನೋಡಿ ರಭಸದಿಂದ ಒಳಗೆ

ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ. ಈ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ತಮಾಷೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರೂ, ಗಂಡಸರೂ, “ಅಬ್ಬಾ!” ಎಂದು ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಬಾಲ ತುಳಿಸಿಕೊಂಡ ಹಾವಿನಂತೆ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಾ, ಲಜ್ವಾಭಾವ ದಿಂದ ರಭಸದಿಂದ ಗೇಟುಗಳನ್ನು ತಳ್ಳುತ್ತಾ, ರಸ್ತೆಗೆ ನಡೆದ ಪ್ರಸಾದ್.

“ಹೋಗೋ, ಅಯೋಗ್ಯೆ! ಹೋಗು.....” ರೋಷದಿಂದ, ಅವಮಾನ ದಿಂದ ಕೂಗಿಕೊಂಡರು ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ. ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರು ಬೊಟ್ಟುಬೊಟ್ಟಾಗಿ ಜಾರಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನು ಕಾಣಿಸುವವರೆಗೂ ನೋಡಿ, ಪ್ರಜ್ಞಾವಿಹೀನರಾದರು ತಹಶೀಲ್‌ದಾರ್ ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ.

ಹಿಂದಿನ ಸ್ಮೃತಿ ಹೃದಯವನ್ನು ಹಿಂಡಿತು. ಮುಖ ಕಳಾಹೀನ ವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು. ಕತ್ತಲು ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿತು. ಥಟಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಬಾತ್‌ರೂಂ ಕಡೆ ನಡೆದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ವಾಪಸ್ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕಡೆ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ತಡಮಾಡ್ಡಿ? ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕುಡಿ, ಮಾತಾಡೋಣ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಫ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್‌ನಿಂದ ಕಾಫಿ ಬಗ್ಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ರನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ, “ನನಗೆ ಬೇಡ, ನೀವು ಕುಡೀರಿ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದ ನಂತರ “ಇನ್ನೇನು ವಿಶೇಷ? ನಮ್ಮವನಿಗೆ ಈಗ ಸಭ್ಯದಲ್ಲೇನೂ ರಜ ಇರೋದಿಲ್ಲವಾ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ದಸರಾ ರಜೆ ಇರುತ್ತಲ್ಲಾ. ಅವನು ನೇರವಾಗಿ, ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರತಾನೆ ಅಂವೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಿಷಯ, ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಅಡ್ರೆಸ್ ಕೇಳಿದ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಆಗಾಗ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ.

ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಸಂತೋಷ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಉಖ್ಯ ಹೋದರು. ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿಯಾದ ನಂತರ “ನಿಜವಾಗಲೂ

ಪುನಃ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡ್ತೀನಿ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆ ರೀತಿ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರತಾನೆ ಅಂತ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ಊಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನೋಡು, ಅನೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಈಗ ಚಿಕ್ಕವರು, ದೊಡ್ಡವರು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಹಣ ಕಸ್ಟೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಅಂದ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೂಂತ ಗದರಿಸಿದೆ. ಅಳೋದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಛೇ! ಅವನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿರಬೇಕಲ್ಲಾ. ದೈವ ಆ ರೀತಿ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿತೇನೋ” ಎಂದರು. ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಗುತ್ತಾ.

“ಹೋಗ್ಲಿ, ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯ್ತಲ್ಲಾ. ತಂದೆ, ಮಗ ಭೇಟಿಯಾದ್ರಿ ಭಾವ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ ಕೇಳೋನಿ ಅಕ್ಕ, ನೀವು ಅಪ್ಪಾ....ಎಲ್ಲರೂ ಅಷ್ಟು ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ಇದ್ದಲ್ಲಾ. ಯಾಕೆ ವೈಮನಸ್ಯ ಬಂದದ್ದು? ನಾನು ಆಗ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ! ಅದು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೋಲ್ಡಲ್, ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗಿಟ್ಟಿದ್ದೆನೋ ಇಲ್ಲವೋ..... ಒಂದೇ ರಂಪಾಟ. ನೀವು ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋದದ್ದು ಆವತ್ತೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮುಖ ನೋಡಿದ.

ಒಮ್ಮೆ ಕದಲಿ ಕುಳಿತು, ‘ಛೇ!’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು. ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ನಂತರ “ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿದ್ದೆ ಹೇಳಿಡಿ. ಆದರೆ ನೀವು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟೆರಿ ಅಲ್ಲಾ! ಪುನಃ” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ನೀವು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರಿ ಅಂತ ಕೇಳಿಟ್ಟೆವು” ಎಂದು ಸಂಶಯದಿಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಾದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಹೇಳೋನಿ, ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದು ಹಳೇ ಕಛಿಯಾಗಿರುವಾಗ ಈಗ ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರ ಏನು ಬಂತು? ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಬಂದಮೇಲೆ ಏನಂದ್ಕೊಂಡಿತು ಇದ್ದು? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಹೇಗೆ ಸತ್ತು ಹೋದರು? ವಾಸು ಐದು ವರ್ಷದವನಾಗಿದ್ದಾಗ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹೇಳಿದ. ಅಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗಲಾದ್ರೂ ಅವನ ವಿಷಯ ಕೇಳಿದ್ರಾ ವಾಸು?” ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಏನೋ ವಿಚಿತ್ರ ಕೋರಿಕೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರಲು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಈಗ. ಆದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡವನಾಗಿರೋದರಿಂದ

ಕೊಂಚ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಾನಾಗ್ಲೀ ಒಂದು ಸಲ ಸ್ವೂಲಿನಿಂದ ಬಂದೊಡನೆ ಅಕ್ಕನ ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ, “ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಹೇಳು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಟೆ ಮಾಡಿದ. ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿ ಎರಡೇಟು ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ. ‘ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಒತ್ತಾರೆ. ಏತಕ್ಕೆ ಈವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ವಿಷಯ ಕೇಳಿದ್ದೀ ಅಂತ ಲಾಲಿಸಿ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನ ತಂದೇನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೋಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಅಂತ ಯಾರೋ ಅಂದಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಿಜವಾ, ಸುಳ್ಳಾ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಾ “ನಮ್ಮ ತಂದೇನ ದೇವರು ಕರ್ಮೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಅನ್ನೋ ವೇಳೆಗೆ ಅಕ್ಕ ಅವನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಅಳೋದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅವತ್ತು “ನನಗೂ ಅಪ್ಪ ಬೇಕು” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದೇ ರಗಳೆಮಾಡ್ಡ, “ಹೀಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನನಗೆ ಅಪ್ಪಾ ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನಾನೂ ದೇವರ ಹತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಅಂತ ಅಕ್ಕ ಬೆದರಿಸಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ವಿಷಯ ಕೇಳೋದು ಬಿಟ್ಟು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಗುತ್ತಾ “ನೀವು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದ್ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನಾಗುತ್ತೆ ? ಗೋಳು, ಬಯ್ಲೆಳು, ರಂಪಾಟ ಇದರಲ್ಲೇ ಕಳೀತು ಒಂದು ವಾರ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಮಾತ್ರ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸೆಟ್ಟು ತಿಂದರೇನೋ. ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದು. ಅಕ್ಕ ಬಹಳ ದಿವಸ ಕುಳ್ಳಿ ಕುಳ್ಳಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ನೀವು ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ನಮ್ಮಕ್ಕೆ ಔತಣಗಳಿಗೆ, ವಿನೋದಕೂಟಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ, ಅಣ್ಣ, ತಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮದುವೆಗಳಿಗೆ ಬರಿಲ್ಲಾ ಪಾಪ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನೋವಿನಿಂದ ಸಿಟ್ಟು ಸಿರುಬಿಟ್ಟು “ಒಂದು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ರಾಜಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಪೇಟಿಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದಳಂತೆ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ಪಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ತಾನೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಕ್ಕು ಪುನಃ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. “ಅಪ್ಪ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟರಾಗಿ ನಿಂತು, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಮುಂದೆ ಹೋದ ರಾಜಮ್ಮನನ್ನು ಅವಸರದಿಂದ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನೀನು ನನ್ನ ಅಳಿಯನೊಂದಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದ ರಂತೆ. ಇನ್ನು ಅವಳ ಬಾಯಿಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಏನು ? ಇಷ್ಟು ಬಂದಂತೆ ಬೊಗಳಿ, ನಿಮ್ಮಳಿಯು ಒರೆ ಮುಸುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ತಿರುಸತೀಲಿ ನೋಡ್ತೆ

ಅಂತ ಹೇಳಿದಳಂತೆ. “ನಿಜ ಅಂತೀಯ ರಾಜಮ್ಮ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರಂತೆ. ತಿರುಸತೀಲಿ ನೀವು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದಳಂತೆ ರಾಜಮ್ಮ” ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ನಕ್ಕರು ಒಮ್ಮೆ.

“ಇನ್ನೇನಿದೆ ? ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಆಳಿಯ ತಿರುಸತೀಲಿ ಬೇರೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ ಅನ್ನೊ ಮಾತು ಊರೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿತ್ತು. ನೀವು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಬೇರೆಲ್ಲೋ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲಸಿಬಿಟ್ಟಿ ಅನ್ನೋ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಂದಿನಿಂದ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಆಸೇನ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿ. ಅಪ್ಪ ಕುಗ್ಗಿಹೋದ್ದು. ಬಹುಶಃ ಒಂದು ಐದಾರು ತಿಂಗಳುಗಳ ಕಾಲ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಓಡಾಡ್ತಾ ಇದ್ರೇನೋ, ಆಮೇಲೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟು. ಅವರು ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಅಮ್ಮ, ಅಕ್ಕ ಬೇರೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಉದ್ಯೋಗದ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದೆ. ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಬರೋ ದವಸಧಾನ್ಯ ಅಮ್ಮನಿಗೆ, ಅಕ್ಕನಿಗೆ, ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀವಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಆದರೆ ವಾಸು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದ್ತಾನೆ ಅಂತೀಯಾ? ಬುದ್ಧಿ ವಂತನೇನಾ ?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅವನ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಕಾರ್ಡ್ ನೋಡಿದ್ದಿದ್ರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತೀರಲ್ಲ ನೀವು” ಎಂದು ನಕ್ಕರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಅವನ ಬಾಬು ಏನು ಖರ್ಚಿದ್ದರೂ ಸಂಕೋಚಪಡಬೇಡ. ನನಗೆ ಬರಿ. ನೀನೂ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗ. ಖರ್ಚುಗಳಿಗೆ ನಾನು ದುಡ್ಡು ಕಳಿಸ್ತೀನಿ. ಏನೂ ತಪ್ಪು ಭಾವಿಸದೆ ತಗೋ. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಯೋದು ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆವತ್ತು ನನ್ನ ಜೀವನ ಹೇಗೆ ನಗೆಪಾಟಲಾಯ್ತೋ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಹೀಗೆ ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಬದುಕೋದು ಕಷ್ಟ, ಆದರೂ ನನಗಿಷ್ಟ. ಸರಿ ಊಟ ಮಾಡೋಣ ಏಳು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

ಅಡಿಕೆ ಪುಡಿಯನ್ನು ಆಗೆಯುತ್ತಾ ಸಿಗರೇಟ್ ಹತ್ತಿಸಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂತು, “ಆದರೆ ಭಾವಾ ! ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ತಿಳ್ಯೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಅಗೋ ಅಂತಹ ಜಗಳ ಏಕೆ ಬಂತು ? ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದ್ಮೇಲೆ ಏನಾಡಿದಿರಿ ? ಈಗ ನೀವು

ಏನ್ನಾಡ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಹೇಳೋದಿಲ್ಲಾ? ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿಗರು!” ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಕೇಳೋದಕ್ಕೆ ತಾನೆ ಬಂದಿದ್ದೀ? ಹೇಳ್ತೀನಿ ಕೇಳು, ಅದೇನೋಪ್ಪ, ಈಗ್ಲೂ ಹಿಂದಿನದೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡ್ರೆ ಏನೋ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಸಮಾಧಾನ ಪಡೋದಕ್ಕೆ ಆಗದೆ ಆಗಾಗ ಒದ್ದಾಡ್ತೀನಿ. ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ನಡೆದು ಹೋದ ಹಳೇ ಕಥೆ.....ಕೇಳು. ನಿನ್ನ ಹತ್ರ—ಹೇಳೋದರಿಂದ ಲಾಭ, ನಷ್ಟ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲ.....” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಮ್ಮಿ, ಈಸಿಫೇರಿನಲ್ಲಿ ಆರಾಮವಾಗಿ ಕಾಲುಚಾಚಿ ಮಲಗಿದ್ದವರು ಎದ್ದು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕೂತು, “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಬಳಿ ನಾನು ಗುಮಾಸ್ತೆಯಾಗಿದ್ದುದ್ದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯ ತಾನೆ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಇಷ್ಟದ ಪ್ರಕಾರ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮಕ್ಕನ, ನನ್ನ ಸುಪೂರ್ಣ ಅಂಗೀಕಾರದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ ನಡೆಯಿತು. ಐವತ್ತು ವರ್ಷ ಆಗ್ತಾ ಬಂತು.... ಇನ್ನು ನನಗೆ ನಾಚಿಗೆ ಎಂಥಾದ್ದು? ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದು ಪ್ರೇಮವಿವಾಹ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡದೆ ಒಂದು ದಿನ ಸಹ ಇರತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಐದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಯಾವ ಭೇದಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜೀವನ ವೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಭ್ರಮೆಪಟ್ಟಿ... ಆದರೆ ಬಂತಪ್ಪ ಒಂದು ಕಾರಣ! ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೂ, ನನಗೂ ಭೇದಾಭಿಪ್ರಾಯ. ಅಂದು ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಡೋವಾಗ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ರೂಮಿನಿಂದ ಏನೇನೋ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಿಬರಲು ಯಾರೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಕೊರಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋದೆ. ಜೂನಿಯರ್ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಜೋಸೆಫ್ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಮುಂದೆ ಎರಡು ನೂರುರೂಪಾಯಿಗಳ ನೋಟುಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಜೋಬಿನಲ್ಲಿ ತುರ ಕೊಂಡು ಕೆಲವು ಗುಮಾಸ್ತೆಗಳ ವೋಸ್ಪುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಅಂತ ಮೇಲಿಂದ ಆರ್ಡರ್ ಬಂದಿದೆ. ಇವನ ಉದ್ಯೋಗ ಹೋಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ! ನೋಡು ಪ್ರಸಾದ್ ಅದರ ಬದಲು ಜೋಗಯ್ಯನ ಉದ್ಯೋಗ ಹೋಗುತ್ತೆ ಎಂದರು, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಎದೆ ಡವಡವ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು.

“ಇಲ್ಲಾ, ಅವನು ಸೀನಿಯರ್, ಅವನ ಕೆಲಸ ಯಾಕೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು” ಎಂದೆ.

“ನನಗೊತ್ತು” ಎಂದರು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಅದು ಅನ್ಯಾಯ” ಎಂದೆ.

“ಇರಬಹುದು, ನಾ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ತಲೆ ಕಾಕ್ಕೇಡ” ಎಂದರು.

ನಾನು ಮಾತನಾಡದೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದೆ. ನನಗೆ ಜೋಗಯ್ಯನ ಕೆಲಸ ದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕದೆ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಹಟ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದೆ. ಆದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಪ್ರಯತ್ನ ವಿಫಲವಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರೂ ಬಂತು ಜೋಗಯ್ಯನ ಪಕ್ಷ ಹಿಡಿದ ನಾನು ಜಯಶಾಲಿಯಾದೆ. ಆ ಜೋಗಯ್ಯನ ಅಕ್ಕನೇ ರಾಜಮ್ಮ. ಅವರದು ಬಹಳ ಬಡ ಸಂಸಾರ. ಜೋಗಯ್ಯನ ಸಂಪಾದನೆಯಿಂದಲೇ ಅವರ ಸಂಸಾರ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದದ್ದು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಗೌರವ, ಕೃತ ಜ್ಞ ತಾಭಾವ ಹುಟ್ಟುವುದು ಸಹಜವೇ ತಾನೆ ? ಅಂದಿನಿಂದ ಜೋಗಯ್ಯ ನನ್ನ ಆಪ್ತ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ. ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬರುವಾಗ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸುವುದು, ಅವರು ಮಾಡುವ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದೂ ಒಂದು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿಹೋಯ್ತು. ಆ ಅಪಜಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟೊಂಡು ಗೋಪಿ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮುಖಾವದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಕೂಡ ಅವರ ತಂದೆ ಮಾಡೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಕೊಟ್ಟೆ ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ದೂಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ‘ಹೇನಿಗೆ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತಿ ತಂತೆ, ಇಷ್ಟೇರಿ, ಚಪ್ಪಲಿ ಎಲ್ಲಿಡಬೇಕೋ ಅಲ್ಲೇ ಇಡಬೇಕು’ ಎಂದು ಇಂತಹ ಹೃದಯ ಚುಚ್ಚುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯವರು ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸದೆ ಗೋಪಿ, ಆದರೆ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಒಮ್ಮೆ ವಿಷಾದದಿಂದ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಪುನಃ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಹಾಗೆ ಜೀವನ ಸರಾಗವಾಗಿ ನಡೀತಾ ನಾನೊಬ್ಬ ನತದೃಷ್ಟ, ಗೋಪಿ, ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪ ನನಗಿನ್ನೂ ವರ್ಷ ತುಂಬೋದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಕಾಲರಾ ಬಂದು ಸತ್ತುಹೋದ್ರಂತೆ. ನನ್ನನ್ನ ನಮ್ಮಜ್ಜಿ ಬೆಳೆಸಿದರು. ನನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಸೋದರ ಮಾವಂದಿರು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಆಗತಾನೆ ಬೇರು ಹಿಡ್ಬೋತ್ತಿದ್ದ ಗಿಡಗಳನ್ನ ಗಾಳಿ ನುಳೆ ಬೇರುಸಹಿತ ಕಿತ್ತುಹಾಕುವಂತೆ ನಾ ಬೆಳೆತಿರೋವಾಗ ಮೃತ್ಯುವು

ಒಯ್ದಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಕರುಣೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ನನಗಾಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಮುಗಿದುಹೋಗಿದ್ದು ಕಂಡಾಗ ಕರಡಾದ ಬತ್ತಿ ಉರಿಯುವ ದೀಪದಂತೆ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಯೊಬ್ಬರು ಉಳಿದು ನನಗೆ ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿದರು. ಅಜ್ಜಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ನನಗೆ ಆಸರೆಕೊಟ್ಟಳು. ನಾನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗ ನಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡ ನಂತರ ಪಿತೃಪ್ರೇಮ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಂಡೆ.....” ಧ್ವನಿ ಗದ್ದದ ವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು.

“ನನ್ನ ಜೀವನ ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯ ಹೂವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯಂತಾಗುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಂದರವಾದ ಊಹಾಸೌಧ ವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ.....ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕೇ ಮಾರ್ಗ ವಿಲ್ಲದ ದಿನಗಳವೆಯೆಂದೂ, ಮುಂದಿನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬರೀ ಕಲ್ಲು, ಮುಳ್ಳುಗಳೇ ಹರಡಿವೆಯೆಂದೂ, ನನ್ನ ಊಹಾಸೌಧ ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿಹೋಗುವ ಮಾಳಿಗೆ ಎಂದೂ, ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಒಂಟಿ ಜೀವನ ಕಳೆಯುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ ಗೋಪಿ.

ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದರೆ ಈಗಲೂ ಹೃದಯ ದ್ರವಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಇರಬೇಕು. ಆ ಆಫೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಷನ್ ಇದೆಯೆಂದು ಒಂದು ವಾರದ ಮೊದಲಿನಿಂದ ರೆಕಾರ್ಡುಗಳನ್ನು ಅಪ್‌ಟು ಡೇಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಮನೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದೆ. ವಾರದ ಹಿಂದೆ ಕ್ಯಾಂಪ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ವಾಪಸ್ ಬಂದರು. ಮಧು ಹೇಳಿರಬೇಕು, ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಪ್ರಸಾದ್’ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕರೆ ದರು. ಆಗತಾನೆ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎದ್ದ ಅವರು “ನೀವು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದಿ ನಾನು ಬರೋ ವೇಳೆಗೆ” ಎಂದೆ ಅವರನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸದಿದ್ದು ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವಿವರಿಸುತ್ತಾ.

“ನೋಡು, ಊಟ ಮಾಡಿ ಹತ್ತು ಘಂಟೆಗೆ ಹೋಗು” ಎಂದು ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದರು.

“ಅಲ್ಲಾ, ಕೆಲಸ ಇದೆ, ಹೋಗ್ಬೇಕು” ಎಂದೆ.

“ಅಲ್ಲಾ, ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲೂ ಹೀಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಆರೋಗ್ಯ ಹಾಳಾ ಗೋದಿಲ್ವೇನು ? ನಡಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗು” ಎಂದರು ನಗುತ್ತಾ.

“ನಮ್ಮ ಹೆಡ್ ಕ್ಲಾರ್ಕ್”.....ಎಂದೆ.

“ಊಂ ಏನ್ಮಾಡ್ತಾನೆ ? ನಾನಿರೋವರೆಗೂ ನೀನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.... (“ಉದ್ಯೋಗಂ ಪುರುಷ ಲಕ್ಷಣಂ” ! ಅನ್ನೋದರಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆ ವಿನಃ) ಈವತ್ತು ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಊಟಮಾಡಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹಾಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಇಬ್ಬರೂ ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗಿಬನ್ನಿ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಗೋಳಾಡ್ತಾ ಇದ್ರೆ ಕೇಳ್ಬೇಕಾಗಿಲ್ವಾ ?” ಎಂದರು.

ಹಾಗೇ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳನಂತರ ಈವತ್ತು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ತುಂಬ ಇದೆ” ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ.

“ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನ ಏನಾದ್ರೂ ಅನ್ನೋದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೆ ಗುಂಡಿಗೆ ಇದೆ ? ಹೋಗು ಈವತ್ತು ಆಫೀಸಿಗೆ ಲೀವ್ ಲೆಟರ್ ಕಳಿಸು” ಎಂದರು ನಗುತ್ತಾ, ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ನನ್ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿಸಿದರು ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ದುರದೃಷ್ಟ ಇನ್ನೇನಿದೆ ಗೋಪಿ ? ಅದಕ್ಕೇ ವಯಸ್ಸು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಹಾಗೆ ಅಳದಿದ್ದ ನಾನು ಅಂದು ಅತ್ತೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಮುಖವನ್ನು ಟವಲಿ ನಿದ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಪುನಃ ಮುಂದುವರಿಸಿದರು.

ಅಂತಹ ಘಟನೆಗಳಷ್ಟೋ ? ನನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬಣ್ಣ ಮ್ಯಾಚ್ ಆಗುತ್ತದೋ ಆ ಬಣ್ಣದ ಸೂಟನ್ನು ಹೊಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸೂಟನ್ನು ನಾನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ “ಎಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾದ್, ಹೀಗೆ ಬಾ” ಎಂದು ಕರೆದು ನನ್ನ ಕಡೆ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಲ ನನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂತು. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ತಾನೂ ರಜಹಾಕೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನಂತೆ ನನ್ನ ಮಂಚದ ಬಳಿಯೇ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರನ್ನು ಅತ್ತಿಯವರು— “ಅದೇನು ನೀವು ಹಾಗೆ ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಒಟಿಯಾಗಿ ಬಿಡದೆ ಇದ್ದೀರಿ ? ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ಕೈಕಾಲು ಹಿಸುಕಲು ಕೂಡ ಅವಕಾಶಕೂಡದೆ.” ಎಂದರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಾ. ನಕ್ಕು ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ನಾನು ಪಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕೆ.

ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆಗಳ ಪುನರಾವಲೋಕನದಿಂದ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕಿರುನಗೆ ಮೂಡಿ ಮಾಯನಾದವು.

“ಮಗೂ, ಪ್ರಸಾದ್, ಅನ್ನುವ ಕರೆ, ನೆನ್ನೆಗಿಂತ ಇವತ್ತು ವಾಸಿ ಅಲ್ಲಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನನಗಾಗಿ ಕಳವಳಪಡುವ ಹೈದಯ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂತು ತಲೆ ನೇವರಿಸಿ “ಏನೂ ಗಾಬರಿಪಡಬೇಡ. ನಾಳೆ ನಾರ್ಮಲ್ ಬಂದಿಡುತ್ತೆ” ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಕೆನ್ನೆ, ಕುತ್ತಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿನ ಅಭಯ-ನನಗೆಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತೆ ಗೋಪಾಲ ? ಭಾರವಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸಂಕಟದಿಂದ ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ನಂತರ ಪುನಃ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್.

ಯಾವ ಕೆಟ್ಟ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಗಯ್ಯನ ಉದ್ಯೋಗದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭಿಪ್ರಾಯ ಬಂತೋ, ದಿನೇ ದಿನೇ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಮನಸ್ಪರ್ಥೆ ಎರ್ಪಟ್ಟಿತು. ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹಾಗೆ ಅವರು ಮಾತನಾಡದೆ ನನ್ನಿಂದ ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ನಾಲ್ಕೇಟು ಬಿಗಿದು, ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ “ಮಗು, ಪ್ರಸಾದ್” ಎಂದು ಕರೆದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರೂ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ಆವಾಗಲೇ ನೋಡು ! ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಹುಯ್ಯಂತೆ ನನಗೂ, ರಾಜಮ್ಮನಿಗೂ ಏನೋ ಆಕ್ರಮ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂದೂ, ಅದರಿಂದಲೇ ಜೋಗಯ್ಯನ ಪರವಾಗಿ ಮಾವನೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡಿದನೆಂದೂ ಕಲ್ಪಿಸಿದರು ಯಾರೋ. ಆ ಮಾತು ನಿಮ್ಮಕ್ಕನ ಕಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಅವಳು ಒಂಟಿ ಜೀವನಲ್ಲ. ವಾಸು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಅಮೃತಮಯವಾದ ನಮ್ಮ ಅನುರಾಗದಲ್ಲಿ, ಸ್ವರ್ಗವೇ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮ್ಮ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಾಲಸರ್ಪ ವಿಷ ಕಕ್ಕಿತು. ನಿಮ್ಮಕ್ಕ ನನ್ನನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದಳು. ಗೋಪಿ ! ಆ ಪ್ರೇಮ ದ್ವೇಷವಾಗಿ ಬವಲಾದಾಗ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾನೂ ಪತನವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಹಿಂಸಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಬೇಸರ, ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮೈ ಉರಿದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು ನಿಮ್ಮಕ್ಕನಿಗೆ.

“ಏನೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಅಕ್ಕ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾ ?” ಅವರ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತಾ ಕೆಳ ಪರು ಗೋಪಾಲರಾವ್,

“ಹೇಳಿಕೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವಳು ನಂಬಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ ನನ್ನ ಛಾವನೆ. ಆಗಾಗ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ ರಾಜಮ್ಮನ ಪ್ರಸಕ್ತಿ ತಂದು ಟೀಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನನಗೆ ಒಹಳ ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. “ನಿನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಕೊಡಬೇಡ ಮಧೂ” ಎಂದು ಮೃದುವಾಗಿ ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮಕ್ಕನಿಗೆ ಹೆರಿಗೆಯ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅವಳು ಹೇಗೋ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು, ಜೋಗಯ್ಯ, ರಾಜಮ್ಮ ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋದೆವು. ಸೀಟ್ ನಂಬರ್ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು, ರಾಜಮ್ಮ ಒಬ್ಬರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಕೂತೆವು. ರಾಜಮ್ಮ ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ. ನಾವು ಪಿಕ್ಚರ್ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ವರೆಗೂ ನಗುತ್ತಾ ಫ್ರೀಯಾಗಿ ಏನೇನೋ ಹರಟುತ್ತಾ ಇದ್ದೆವು. ಇಂಟರ್ ವಲಾನಲ್ಲಿ ದೀಪಗಳು ಹೊತ್ತಿದವು. ಹಾಗೆಯೇ ಒಮ್ಮೆ ಹಿಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ, ರಾಜು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ರಾಜು ನನ್ನನ್ನು ಕೆಂಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದ, ನಿಮ್ಮಕ್ಕ ಉದಾಸೀನದಿಂದ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ “ಮನೆಗೆ ಹೇಗೋಣ ನಡಿ, ರಾಜು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆಗ ಆದ ಅಂದೋಲನ ವರ್ಣನಾತೀತ. ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಾನೂ ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಗೆ ಬಂದೆ.

“ನೀವೇಕೆ ಬಂದಿರಿ? ರೋಷದಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಕಡೆ ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ನಿಮ್ಮಕ್ಕ. ನನಗೆ ಮಾತುಗಳೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪುಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಂತವ ನಾಗಿ ಏನೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ವಿಶಾದದ ನಗೆ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದರು. “ಇನ್ನೇನಿದೆ. ನಿಮ್ಮಕ್ಕನ ಅನುಮಾನ ದೃಢಪಟ್ಟಿತು. ಅವಳು ರೋಷದಿಂದ ಹದ್ದುಮೀರಿ ಮಾತನಾಡುವುದು, ನಾನು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಕೈ ಎತ್ತುವುದೂ ಮನೆ ನರಕಪ್ರಾಯವಾಯಿತು. ಗೋಪಿ ! ಎಷ್ಟಾದರೂ ಆಗಲಿ ತಾಯಿ, ತಂದೆ ಸಹಿಸಬಲ್ಲರಾ ? ಅವರ ಎದುರನಲ್ಲೇ ಅವರು ಪ್ರೀತಿಸಿ, ಲಾಲಿಸುವ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ನೋವು, ಸಂಕಟ, ಗೋಳು ಕೇಳಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹೋದರು. ನಮಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಲು ಆರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ವೃಥಾ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಆ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ, ಎಲ್ಲರೂ ತುಂಬಾ ಅಸಹಿಸಿಕೊಂಡರು, ಗೋಪಿ ! ನನ್ನ ಹೆಟವೂ ಹಾಗೇ ಮುಂದುವರಿಯಿತು.”

“ಆದರೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಅನುಮಾನಪಟ್ಟು ಅಂತೀರಾ ?” ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಇಲ್ಲ” ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಮತ್ತೆ ?” ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವರ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಎಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟು ಹೀಯ್ಯಾಳಿಸಿ ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಮುಟ್ಟೋದಕ್ಕೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲೋ ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಜಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಸುಬಂಧ ಬೆಳೆಸಿದೆ. ನಾನಂತಹವನು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಮಾನಪಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದೆ” ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಭಂಡತನ.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಕೆಲಕ್ಷಣ ವ್ಯಥಾನವಾಗಿ ಕಳೆಯಿತು. ಸುಮ್ಮನೆ ಸಿಗರೇಟ್ ಸುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಉಪಾದ್ಯಾತವೆಂಬಂತೆ ಸಣ್ಣಗೆ ಕೆಮ್ಮಿ ಮುಂದುವರೆಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, “ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಬೇಸರಹೊಂದಿದ ಮನುಷ್ಯ ಏನೋ ಸುಖ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕೆಂದು ತಪಿಸುತ್ತಾ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ, ಎಂತಹ ತಪ್ಪನ್ನಾದರೂ ಸರಿ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೇನೋ ! ನಾನೂ ತಪ್ಪುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ, ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬೇಡವೆಂದು ಅಡ್ಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನನ್ನು ಹಿಂಸೆಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ಗೋಪಿ. ಅಂದಿನ ನನ್ನಲ್ಲಿನ ಬಲ ಹೀನತೆ ಅಷ್ಟು ಕುರುಡಾಗಿತ್ತು.”

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ವ್ಯಥಾನ, ಚರ್ಚಿನ ಗಂಟೆ ಹತ್ತು ಹೊಡೆಯಿತು.

“ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು.....ಸುನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದ್ರೇಲೆ ನಾನೇ ನ್ಯಾಡ್ಡಿ ಅನ್ನೋದಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ ? ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯದ ನೇರವಾಗಿ ರಾಜಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಏನೋ ಗುಸಗುಸ ಅಂತಿದ್ದು ಅವರು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಲಿಗೆ ಇತ್ತಲ್ಲಾ, ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕೂತು ರಾಜೀನಾಮೆ ಕಾಗದ ಬರೆಸಿ ಪ್ರಾವಿಡೆಂಟ್ ಫಂಡ್, ಆ ತಿಂಗಳು ನನಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಸುಬಳ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆದೆ. ಜೋಬು ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿಕೊಂಡೆ. ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ನನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಂತಾಯ್ತು. ಸತ್ತುಹೋಗ್ಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಲೆನಾಡಿಬಿಡಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಆ ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಆಲೋಚನೆಗಳು

ಬಂದನಂತರ ರಾಜಮ್ಮನನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮಕ್ಕನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸಬೇಕು ಅಂತ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.” ಸುಸ್ತಾದಂತೆ ಉಸಿರ ರೆದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಜೋಗಯ್ಯ” ಅಂತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದೆ. ಭಯಪಡುತ್ತಾ ಬಂದ ಜೋಗಯ್ಯ. “ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟೆಡು, ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ, ನಾನು ಈವತ್ತು ಹೊರಟುಹೋಗ್ತಿದ್ದೀವೆ” ಎಂದೆ. ಒಡನೆಯೇ, “ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?” ಎಂದ ಜೋಗಯ್ಯ ತಡವರಿಸುತ್ತ ದ್ವನಿಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಯಾವುದು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ?” ಎಂದು ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಕೂಗಿಕೊಂಡೆ. “ಯಾವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಜವಾಬ್‌ಕೊಟ್ಟ ಜೋಗಯ್ಯ, ಆ ದ್ವನಿ ಧೃಢವಾಗಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ಖೂನಿ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನಿಸುವಷ್ಟು ಕೋಪ ಬಂತು ನನಗೆ. ಅವನ ಕನ್ನಿಗೆ ಒಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದೆ. “ನಿನ್ನಿಂದ ಅಲ್ಪೇನೋ ನಾನು ನಾಶವಾದದ್ದು ಎನ್ನುತ್ತಾ.” “ಋರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿ. ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರವಿರಲಿ, ಈ ಮನೇಲಿ ನಿಮ್ಮನೇನು ಮಾಡಿದ್ರೂ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸೋವು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಹುಷಾರ್” ಎಂದ ಜೋಗಯ್ಯ. ಕೋಪದಿಂದ, ನನ್ನನ್ನು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ರಾಜಮ್ಮ, “ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿಬಿಡೋ” ಎಂದಳು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ವೋರೆ ತೊಲಗತು. ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟವಾಗಿ, ಏನುಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ ಬಿಳುಚಿಹೋಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ನನ್ನ ಭುಜ ಹಿಡಿದು, ಹೊರಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾ, “ನಮ್ಮನ್ನು ಬದುಕೋದಕ್ಕೆ ಬಿಡಿ. ಪುನಃ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಹೊಸಿಲು ತುಳಿಬೇಡಿ, ನಿಮ್ಮ ರಾಜೀನಾಮೇನ ಪೋಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿ, ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ತಂಟೆಗೆ ಬರಬೇಡಿ. ಇಷ್ಟು ದಿನದ ವಿಷಯಾನೆ ಬೇರೆ. ಈವತ್ತು ಇಷ್ಟು ರಂಪಾಟ ಆದ್ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾವ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ್ನು ಏನು ಬೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ತಾರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಧಡಾರನೆ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜೋಗಯ್ಯ, ಹೆಂಡತಿ, ಪ್ರೀಯಸಿ, ಅವರ ಆತ್ಮೀಯರು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದೇರೀತಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಇನ್ನೇನು ಬೇಕು ಗೋಪಿ, ನನ್ನ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ? ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನ ಇರುವ ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಕಲಾ ಗಲು ಇನ್ನೆಂತಹ ಅವಮಾನ ಆಗಬೇಕು? ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜೀವನವೆಂದರೆ ಅಸಹ್ಯವಾಯಿತು ರೆಸಿಗ್ನೇಷನ್ ಲೆಟರ್ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದೆ. ಬೆರಳಲ್ಲಿದ್ದ ಉಂಗುರ ಮಾರಿ ತಿರುಪತಿಗೆ ಹೊರಟೆ.” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆಕಳಿಸಿ “ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಇದೆ, ಕೇಳು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಮುಂದೇನು ಎಂದು ತೋಚದೆ ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲೇ ಕೆಲವು ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಹೋಟೆಲಿನ ಮುಂದೆ “ಇಲ್ಲಿದ್ದೀರಾ ?” ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ರಾಜಮ್ಮ, ಹೌದು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಲೊಂಡೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ, ಮದುವೆ ಇಲ್ಲೇ ಆಯ್ತು” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಮಾತು ಹೇಳಿದ ಉದ್ದೇಶ, ರಾಜಮ್ಮನನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸಬೇಕು, ಈ ಮಾತು ಅವಳ ಮುಖಾಂತರ ನಿಮ್ಮ ಕೃಪೆ ಕೆಲವಿಗಿ ಬಿದ್ದು ಅವಳು ಗೋಳಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದೇ. ನನಗೆ ಆಗ ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೂ ಕ್ರೋಧ. ಏನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆನೋ, ಎಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಇಲ್ಲ, ಗೋಪಿ ! ಕೊಳೆಯಾದ ಬಟ್ಟೆ, ಕ್ಷಾರವಿಲ್ಲದ ಗಡ್ಡ-ಭಿಕಾರಿಯಂತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಯಾತ್ರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಗುರುತಿಸಿದ. ಅಂದಿನ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿತ್ತು ಗೊತ್ತಾ ? ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನ ಆತ್ಮೀಯರು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅವರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಹುದುಗಿಸಿ ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳಬೇಕೆನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದೆ. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಕರೆದೊಯ್ದು ವಿವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಾಗ್ದಾನ ಮಾಡಿದ. ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಯಾವ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದೂ, ನನ್ನ ಡಿಗ್ರಿಯ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಡಿ ಎಂದೆ. ನಮ್ಮ ಸಾವ್ ಓನರ್ ಗೆ ರೆಕಮೆಂಡ್ ಮಾಡಿದ. ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ಬಸ್ ಲೈನುಗಳಿವೆ. ಅವರ ಬಳಿ ಐದು ವರ್ಷ ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಆರೋಗ್ಯ ಹಾಳಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಓನರ್ ನನಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರಾದರು. ಒಂದು ದಿನ ಅರ್ಜೆಂಟಾಗಿ ಏನೋ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನು ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ ಸಬ್ ಮಿಟರ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಆ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಆ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಪ್ಪವಾಗಿ ನಾನು ಮಾಡಿದಾಗ ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ನಮ್ಮ ಓನರ್ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ? “ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಓದಿದ್ದೀರಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು ತಮಗೆ ಆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯದುದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಸರಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಕೆಲಸ ಬೇಡ, ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವರ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಆದೆ. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಲಗೆ ಒಂದು ಲಾಟರಿ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಂಡೆ, ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಬಹುಮಾನ ಬಂತು.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಒಡನೆಯೇ

ಏನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಂತೆ “ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ನಂತರ ಪ್ರಾವಿಡೆಂಟ್ ಫಂಡ್ ಹಣ, ನನ್ನ ಸಾಮಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದಾನ ಮಾಡಿದರಂತೆ, ನಿಜವೇನಾ ಗೋಪಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಿಣ್ಯವಿತ್ತು.

“ಹೌದು, ಅದೆಲ್ಲಾ ತಂದೆಯವರ ಅವಿವೇಕ” ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಅವಿವೇಕವಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನು, ನನ್ನ ಮಗ ಮಾತ್ರ ಬೇಕಾಯ್ತು, ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ನನ್ನ ಹಣ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯ್ತು. ಆ ಮಾತ್ಯಾಕೆ, ಏನೋ ಆಗೋಯ್ತು. ಲಾಟರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಹಣವನ್ನ ಡಿಫೆನ್ಸ್ ಫಂಡ್‌ಗೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಓನರ್‌ಗೆ ಹೇಳ್ತೆ. ತಾನು ನಂಬಲಾರೆ ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು, ಏಕೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ವಾದಿಸಿದರು. ‘ನನಗ್ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಹಣ ಯಾಕೆ ಎಂದೆ. ನೀವು ಬದುಕಿದಷ್ಟು ದಿನ ಹಣ ಬೇಕು, ನೀವು ಸಾಯ್ತೀರಿ ಅನ್ನೋವಾಗ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀರಂತೆ. ಆ ಹಣ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಗಸ್ಥರಾಗಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಎರಡು ಸಾವಿರ ರಕ್ಷಣಾ ನಿಧಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಬಂಡವಾಳವಾಗಿ ಹಾಕೆ. ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಂಸಾರ ಕಟ್ಟೊಂಡಂತೆ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು, ಅನ್ನೋ ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟು. ನಮ್ಮ ಓನರ್ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೇವು. ಅವರ ರೈಸ್‌ಮಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ, ಬಟ್ಟೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನ ಭಾಗಸ್ಥನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊನ್ನೆ ಒಂದು ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ತಗೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಇರೋ ಈ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆದೇ.

ಇದು ನನ್ನ ಕಥೆ ಮಲಗೋಣ್ವಾ? ಇದುವರೆಗೂ ಇದ್ದದ್ದು ಇದೊಂದೇ ಮಂಚ. ಇನ್ನೇಲೆ ಮಗ ಬಂದುಹೋಗಿ ಮಾಡ್ತಾನಲ್ಲ ಅಂತ, ನೀನು ಕೂತೀರೋ ಮಂಚ, ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ರಜ ಇದ್ದರೆ ಬರಹೇಳು, ಗೋಪಿ. ಆವತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ ಅವನ್ನ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನೀವು ಒಂದು ಸಲ ನಮ್ಮೊಗೆ ಬರಬಾರ್ಡ ಭಾವ?” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್, ತಾನೂ ಮಲಗುತ್ತಾ.

ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ, “ಬರಲಾರೆ.....ಏನೂ ತಿಳ್ಯೋಬೇಡ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಇಪ್ಪೂ ದೂರ ಇದ್ದೇ ನನ್ನ ಕಥೆ ಮುಗಿದುಹೋಗ್ಬೇಕು. ವಾಸು ಓದಿಗೆ

ನಾನು ಹಣ ಕೊಡ್ತಿದ್ದೀನಿ ಅನ್ನೋ ವಿಷಯ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ತಿಳಿದ ದಿನ ನನ್ನ ಹಣ ಆಗ್ಲಿ, ನನ್ನ ಮುಖ ಆಗ್ಲಿ ಯಾರೂ ನೋಡಲಾರಿರಿ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹಟ, ಕ್ರೋಧ ಇದ್ದವು.

“ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡಿ ಭಾವ, ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಸಮಾಚಾರ ಯಾಕೆ ? ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಪ್ರಯೋಜಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ. ಅಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ” ನೋವಿನಿಂದ ನುಡಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಷನ್‌ವರೆಗೂ ಹೋದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. “ನಮ್ಮ ವಾಸೂನ ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಒಂದು ಸಲ ಕಳಿಸ್ತೀ ತಾನೆ ?” ಕದಲುತ್ತಿದ್ದ ರೈಲು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು.

“ಆಗ್ಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನೀವು ನಿಲ್ಲಿ” ನಕ್ಕರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ತನ್ನ ಜೀವನ ಇನ್ನೊಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದು ವರಿಸುತ್ತಿದೆ” ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಕ್ಕು ಮನೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

○ ○ ○ ○

“ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಊಟ ಮಾಡಿಬಿಡೋಣ ಬರ್ತಿಯಾ, ವಾಸು ?” ಪದ್ಮಜ ಕರೆದಳು. ಹತ್ತು ಕದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ಒಂವೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ಏರ್ಪಟ್ಟ ಸಲಿಗೆ ಅಷ್ಟೇ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಒಂದೇ ಕಡೆ ಇರಬೇಕಾದವರಲ್ಲ ? ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಬಳಿ ತನಗೆ ಸಂಕೋಚವೇಕೆ ? “ಮಾವನ ಮಗಳು” ತಾನೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆತ್ಮೀಯತೆ ಬಗ್ಗೆ ನೋಡಿತು.

“ಅತ್ತಿ ಇಲ್ವಾ ?” ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಅಮ್ಮಾ, ಸೀನು ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ, ಅಪ್ಪ ಊಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಂತೆ” ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಬವಾಬು.

ಮಾವನ ಮಗಳು ತಾನೆ ಎಂಬಭಾವನೆ ಬಂದರೂ ಅವನಿಗೇನೋ ಸಂಕೋಚವೇ. ರಾಜಶೇಖರ್ ಮಗಳು ಜಯ ಸಹ ಇದೇ ವಯಸ್ಸಿನವಳು, ಜಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಓಡಾಡುವ ತಾನು ಸದ್ಯಜಾನ ನೋಡಿದರೆ ಏಕೋ

ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕ್ತಾನೆ ? ಜಯ ತಾನು ವೊದಲಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಬಿಳಿದವರು. ಪದ್ಮಜ ಪರಿಚಯ ಈಗತಾನೆ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು. ಅದಕ್ಕೇ ಇರಬೇಕು ಸಂಕೋಚ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಕೋಚಿತು.

ಮೌನವಾಗಿ ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ನಂತರ, “ನೀ ಯಾಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ ಸಿನಿಮಾಗೆ ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ನನಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಓದೋಬೇಕು ! ಬರಿಯೋ ಇಲ್ಲೋ ? ಅವರು ಬರೋ ವೇಳೆಗೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಊಟಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅಮ್ಮ” ಪದ್ಮಜಳ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಸರ.

“ನೀ ಏನು ಓದಿದ್ದೀಯಾ ?” ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಕೂಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಫೋರ್ಟ್ ಫಾರಂ ! ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ್ದ ಜಯಾನ. ನನಗೆ ಜ್ಞಾಪಕವೇ ಇಲ್ಲ, ಅವಳು ಯಾವ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ ವಾಸು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ. “ಅವಳೂ ಫೋರ್ಟ್ ಫಾರಂನಲ್ಲೇ ಓದುತ್ತಾ ಇರೋದು. ಬೆಳಗ್ಗೆ, ದಪ್ಪಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತೂ ಆಡುತ್ತಾಳೆ.” ತಟ್ಟಿಯ ಮುಂದೆ ಕೂಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

ಅವನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದುದು ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮೌನವಾಗಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕೂತಳು. ‘ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಜಯ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತೂ ಆಡುತ್ತಾಳೆ’ ಈ ಮಾತ್ರಗಳು ಪದ್ಮಜಳ ಎಳೆಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಏನೋ ನೋವು, ಅಸೂಯೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದವು. ವಾಸು ವಿನ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅನ್ನದ ಮೇಲೆ ಮೊಸರು ಬಡಿಸುತ್ತಾ, “ಅವರ ಮನೇಲಿ ಊಟ ಕೂಡ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಲ್ವಾ ?” ಎಂದಳು ಕೋಪದಿಂದ.

“ಯಾರ ಮನೇಲಿ ?” ಬಿಳುಚಿಹೋದ ವಾಸು.

“ಜಯ ಅವರ ಮನೇಲಿ !”

“ಯಾಕೆ ಹಾಗಂತಿದ್ದೀ ? ನಾನೇನಾದ್ರೂ ತಪ್ಪು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದೆನಾ ಪದ್ಮಜಾ ?” ಕಳವಳದಿಂದ ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

ತಾನೂ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ, ಅವನ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತಟ್ಟೆ, ಪಾತ್ರೆ ಸವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜಾ.

“ಹೇಳು ಪದ್ಮಜಾ, ಯಾಕೆ ಹಾಗವೆ ? ನನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮಾವನ

ಮನೇಲಿ ಇಷ್ಟು ಸಲಿಗೆ ಇಲ್ವಲ್ಲಾ ! ಚಿಕ್ಕ ಮಾವ ಅಂದ್ರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ನಾ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಊಟ, ಮತ್ತು ಇನ್ನೇನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಲವಲ್ಲಾ ! ನೀ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ತೆ ? ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಏನಾದ್ರೂ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡ್ರಾ ನನ್ನ ವಿಷಯ ?” ಆತುರದಿಂದ ಕಳವಳ ತುಂಬಿದ ಧ್ವನಿ ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ತನ್ನ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಲೋಪವಿದೆಯೆ ? ಎಂದು ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟ ವಾಸು.

“ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಅಂದ್ರೊಂಡ್ರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಬೇಕೇನು ? “ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ಅಂದ್ರೊಂಡ್ರಾ ? ಏನಂದ್ರೊಂಡ್ರಾ ?” ವಾಸು ಹೃದಯ ಡವಡವನೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು.

“ದೊಡ್ಡ ಮಾವನ ಮಗಳು ಜಯಾಂದ್ರೆ, ವಾಸೂಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟಾಂತ” ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನಗುವನ್ನು ತಡೆದು ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕು, ಅಬ್ಬಾ ! ಬದುಕಿಸಿದೆ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಊಹೇನಾ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ನಿನಗೆ ಜಯ ಅಂದ್ರೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ವಾ ?” ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು ಮನಸ್ಸು ಹಗುರವಾದಂತೆ.

“ನನಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲೇ ಇರೋವು ಯಾರು ? ಎಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟವೇ, ಇಷ್ಟ ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಅರ್ಥ ಇರುತ್ತೇನು ?” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗೋಪಾಲ ರಾವ್ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋದ ವಾಸು.

ಪೇಪರ್ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್, “ಬಾ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಬಂದೆ, ನೀನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ” ಎಂದರು ಪೇಪರ್ ಮಡಿಸುತ್ತಾ.

ಅವರು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಬಂದಂತೆ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತ ವಾಸು.

“ನಿಶೇಷ ಏನಿಲ್ಲ. ರಜ ಬಂದಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರನ್ನು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗು ಅಷ್ಟೆ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ

ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿದೆಯಂತೆ. ಕಾಗದ ಬರಿ, ರಜ ಬಂದಕೂಡ್ಲೆ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಅವಸರ ಅವಸರವಾಗಿ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು ವನ್ನು “ರಜ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತಿಯಲ್ಲಾ !” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ. ಜಯಾನ ನೋಡ್ತಾನೆ ವಾಸು..... ‘ದೊಡ್ಡ ಮಾವನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದಿಡು ! ಪುನಃ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಡ. ಜಯ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾಳೆ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆವು, ನಿನಗಷ್ಟವಾದವರು. ಪುನಃ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಡ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಡಬೇಕು ಎನಿಸಿತು ! ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ನೀರು ಬರುವಂತಿದೆ. ಆತ್ತೇನ ಬಾ ಅಂದ್ರೆ ಅವರೇ ಬರ್ತಾರೆ. ಇವನು ಯಾಕೆ ಹೋಗ್ಬೇಕೋ ಈಗ ? ಅವನು ಹೋಗುವಿಕೆಯನ್ನು ಆ ಹುಡುಗಿ ಸಹಿಸಲಾರದಾದಳು.

“ಇನ್ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತೀನಿ ? ಪುನಃ ಬರೋದಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಅಲ್ಲೇ ಕಾಲೇಜ್‌ನಲ್ಲೇ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಬಾ ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ಕಾಗದ ಬರೆ ದಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ ? ಅಲ್ಲೇ ಹಾಯಾಗಿ ಓದೋತೀನಿ !” ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಕಡೆ ತುಂಟತನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ರೇಗಿಸಿದ ವಾಸು !

“ನಿಜವಾಗ್ಲಿ !” ನಂಬಲಾಗದಂತೆ ನೋಡಿದಳು ಅವನ ಕಡೆ.

“ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ನನಗೇನು ?”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಮತ್ತೆ.....ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ ?” ಧ್ವನಿ ನಡುಗಿತು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ! ಬಂದೆ, ಪುನಃ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತಿದೀನಿ, ಅದು ನನ್ನಿಷ್ಟ” ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನಗುವನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ ಮುಖ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದ ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಂತೆ.

“ನನ್ನ ಆಣೆ.”

“ತಾತನ ಆಣೆ !” ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟು ವಾಸು, ತಾನೂ ನಕ್ಕಳು ಪದ್ಮಜ.

ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಏನೋ

ಕಳೆದುಕೊಂಡವಳಂತೆ ಹೆದರಿ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಯಳಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು ಕೆಲ ಕ್ಷಣ. ಆ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆರಾಧನಾ ಭಾವನೆ.

○ ○ ○ ○

ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಂಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ರೈಲಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಆಸೆಯಿಂದ ವೀಕ್ಷಿಸಿದವು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಣ್ಣುಗಳು.

“ಅಪ್ಪಾ, ಮುಂದೆ ಬನ್ನಿ” ಮೃದುಮಧುರವಾದ ಧ್ವನಿ.

ಬೆಚ್ಚಿದವರಂತೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್..... “ಅಪ್ಪಾ !” ಪುನಃ ಅದೇ ಕರೆ. ಆ ಕರೆ ಕೇಳುವ ದಿನಗಳು ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವಾಗ, ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬಿಡದೆ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಂತೆ, ಹಸು ಮಗುವಿನ ಬೋಸಿನ ಗುವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ನೋಡಿ, ಆ ಮಗುವಿನ ನಾಲಿಗೆ ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ವಿಧಿ ಆತನನ್ನು ದೂರ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. “ನನಗೆ ಮನೆ ಗೊತ್ತಲ್ಲಾ ? ಬಂದ್ಬಿಡ್ತಿದ್ದೆ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಷಣೆಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದ್ರಿ ?” ಆ ಧ್ವನಿ ಪ್ರಸಾದ್ ರಾವ್ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಅತಿ ಹಿತವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿದವು. ಆಸ್ಪಾಯತೆಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ವಾಸು.

“ನನಗೇನು ಬಿಸಿಲು ! ಈವತ್ತು ಬಹಳ ಲೇಟಾಯ್ತು ರೈಲು ಬರೋದು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಕೈಲಿದ್ದ ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಅವನು ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾ ಅಂತ ಇಂತಹ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಬರ್ದಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಬರೆದೆ ನಾಗ್ಗೇ, ನೀವು ಸ್ವೇಷಣೆಗೆ ಬರ್ದೀಕು ಅಂತಾ ? ಯಾತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ತೊಂದರೆ ತಗೊಂಡು ಬಂದ್ರಿ, ಅಪ್ಪಾ ?”

ಆ ಮಾತು ಯಾವುದೋ ದಿವ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿತು, ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್‌ರನ್ನು. ಅವರ ಹೃದಯ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ವಾಸುವಿನ ಭುಜದ ಸುತ್ತಲೂ ಕೈಹಾಕಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ, “ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದಾರಾ ? ನಿನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯಾ ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ ? ಹಣ ಸಾಕಾಗುತ್ತಾ ? ಮಾವನ ಮನೆಲಿ ಅವರೇನೂ ಬೇಸರಪಟ್ಟಿಕ್ಕೋ ದಿಲ್ವಾ ?” ಎಂದು ಒಂದೇ ಸನುನಾಗಿ ಆತುರದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ವಾಸು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ, ‘ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದೆ, ಬರಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಿ

ರಲ್ಲಾ. ಕ್ಲಾಸ್ ಬರಬೇಕು ಅಂತ ಆಸೆ ಇರೋವಾಗ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಓದದೇ ಇದ್ದೆ ಹೇಗೆ? ಮಾವ ಅವರು.....ಅವರಾಕೆ ಬೇಸರಪಡ್ತಾರೆ? ಬೇಸರ ಪಡ್ಕೊಂಡ್ರೂ ಹೋಗ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೂ ಆಗ?" ಎಂದ ವಾಸು.

ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ವದನ ವಿವರ್ಣವಾಯಿತು.

ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಋನಸ್ಸು ನೊಂದಿತೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದ ವಾಸು ಒಡನೆಯೇ, "ಚಿಕ್ಕಮಾವ, ಅತ್ತೆ, ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ಬಳ್ಳೇವ್ರು, ಅಪ್ಪಾ!" ಎಂದ.

"ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆಯವರಾದ್ದರಿಂದೇ ಅವರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ಬೆಳೆದೆ. ಅವರಲ್ಲದೆ ಇಂದು ನೀನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡ ತಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯವನಾ? ಅದಲ್ಲ ನಾ ಹೇಳಿದ್ದು....ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದು ಓದಿ ಕೊಂಡ್ರೆ.....?"

ಅವರು ಏಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದರೋ, ಆ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವೇನೋ ಗ್ರಹಿಸಲಾರದೆ ವಾಸು ಮೌನವಾಗಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ಲಾಟ್ ಫಾರಂನಿಂದ ಹೊರಬಂದು ರಿಕ್ಷಾ ಹತ್ತಿದರು.

ತನ್ನ ಮಗ ಎಂದೂ, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದೂ, ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಜೊತೆಯ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ ವಾಸು.

ತಂದೆ ಎರಡು ದಿನ ತೋರಿಸಿದ ಆದರ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ವಾಸು ಮುಗ್ಧನಾಗಿದ್ದ. ಸೋದರ ಮಾವಂದಿರ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲಭಿಸದಿದ್ದ ಏನೋ ಆತ್ಮೀಯತೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ನಲ್ಲಿ ದ್ಯೋತಕವಾಯಿತು ವಾಸುವಿಗೆ. ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದೆ ರಕ್ತಸಂಬಂಧ ವಾಸುವಿನ ಬಾಯಲ್ಲಿ 'ಅಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಆ ಕರೆಯಿಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ವಾತ್ಸಲ್ಯಪರವಶರಾದರು, "ಮಗೂ! ವಾಸೂ!" ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಂಭೋದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ವಾಸುವನ್ನು.

"ಈವತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಪ್ಪಾ?" ತನ್ನನ್ನಾವರಿಸಿದ್ದ ಯಾವುದೋ ಮತ್ತು ಬಿಟ್ಟು ತಾಗ ಬಿಟ್ಟು, "ಹೊರಟುಹೋಗ್ತೀಯಾ? ಆಗ್ಲೇ? ಇನ್ನೂ ರಜೆ ಇದೆ ಅಲ್ಲವಾ?" ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

"ನೋಡಬೇಕೆನ್ನಿಸಿದೆ ಅಂತ ಅಮ್ಮಾ ಕ್ಲಾಸದ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ" ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಏನೋ ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು
 “ಸರಿ, ಇವತ್ತು ದಿನ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಸಂಜೆ ಗಾಡಿಗೆ ಹೋಗು!” ಎಂದು
 ಹೇಳಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ವಾಸುವಿನಿಂದ ಜವಾಬೇನೂ ಬಾರದಿರಲು, “ಏನ್ ಮಗೂ !
 ಪುನಃ ರಜ ಸಿಗೋವರೆಗೂ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಅಲ್ವಾ? ಅದ
 ಕ್ಯೋಸ್ಯರ.....! ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಸರಿ, ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟ. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ. ನಾಳೇನೇ ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎಂದ
 ವಾಸು.

○ ○ ○ ○

“ವಾಸು ಏನಂತ ಬರೆದಿದ್ದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ?” ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು
 ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ರಜ ಬಂದ್ರೇಲೆ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ರಜ
 ಬಂದು ನಾಲ್ಕು ದಿವಸ ಆಯ್ತೇನೋ? ಗೋಪಿ ಏನು ಹೇಳಿದನೋ?”
 ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಏನೋ? ಬೇಡಾ ಅಂದ್ರೇನೋ, ಫೀಜು, ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಊಟ,
 ತಿಂಡಿ ಅಲ್ದೆ ರೈಲ್ ಛಾರ್ಜ್ ಕೂಡ ಕೂಡಬೇಕು ಅಂದ್ರೆ ಕಷ್ಟ ಅಲ್ವಾ?
 ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು. ಬಂದಾಗ್ಲೇ ನೋಡೋಣ, ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಹೇಗೆ?”

ಜಾನಕಮ್ಮನ ಮಾತುಗಳು ನಗ್ನಸತ್ಯನೇ ಆಗಿದ್ದೂ ಮಧುಮತಿಯ
 ಹೃದಯವನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸಿತು. ಥಟ್ಟನೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು.
 ತನ್ನ ದರದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮೌನವಾಗಿ ರೋದಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

○ ○ ○ ○

ಹೆಬ್ಬದ ದಿವಸಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ರಷ್ ಇತ್ತು. ಟೆರಿಲಿನ್,
 ಉಲ್ಲನ್, ಟೆರಿಕಾಟ್ ಇನ್ನೂ ಯಾವ್ಯಾವುದೋ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯ ಪ್ಯಾಂಟ್,
 ಷರ್ಟ್ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ, “ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದದ್ದನ್ನು ಒಂದು ನಾಲ್ಕು
 ಜೊತೆ ತಗೋ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಚಕಿತನಾಗಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು ಅಪ್ರತಿಭನಾದ ಅವನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲೆಲ್ಲೋ
 ಓಡಿತು. ತಾನೆಂದೂ ಮಾನಂದಿರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನಗಷ್ಟ
 ವಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. “ನಿನಗೆ ಈ ಬಟ್ಟೆ ಬೇಕಾ?” ಎಂದು

ಯಾರೂ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ದಯಾಧರ್ಮ ಭಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಅಜ್ಜಿಯೋ, ಮಾವಂದಿರೋ ಅವರಿಗೆ ತೋಚಿದ್ದನ್ನು ಹೊಲಿಸುವುದೂ, ತಾನು ಅವನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸದ್ಧತಿಯಾಗತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಮಾವ, ಅತ್ತೆ, ಅವರ ಮಕ್ಕಳು, ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಳ್ಳಲು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೊಸ್ತಿಲು ಬಳಿ ನಿಂತು, ಅವರ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ, ಅವರನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಅಮ್ಮ, “ವಾಸು, ಇಲ್ಲಿ ಬಾ, ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ನೋಡೋದು ಅವರು ಹೋಗ್ತಿದ್ರೆ” ಎಂದು ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಜಯ, ಚಂದ್ರ ಅವರು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ, ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತಾನು, ಚಂದ್ರ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹಳೆಯದಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅತ್ತೆ. ಚಿಕ್ಕಮಾವ ಬಂದಾಗ ತನಗೆ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ, ಅಜ್ಜಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುತರುತ್ತಿದ್ದರು.

“ವಾಸು, ಬೇಗ ತಗೋ!” ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಹಿಂದಿನ ಸ್ಮರಣೆ ಚಿದುರಿಹೋಯಿತು.

“ಬಟ್ಟೆಗಳಿವೆ ಅಪ್ಪಾ ! ಈಗ್ಯಾಕೆ?” ತನಗರಿವಿಲ್ಲವೆಯೇ ವಾಸುವಿನ ಧ್ವನಿ ನಡುಗಿತು.

“ಅಲ್ಲಾ ! ಅಪ್ಪ ಕೇಳಿದಾಗ ಯಾವ ರೀತಿ ಬಟ್ಟೆ ಆರಿಸಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ರೆ ತಾನೆ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾನೇ ಕೆಲವು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅಬ್ಬಾ ! ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಹೋದವು” ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ವಾಸುವಿನ ತಲೆ ಹಿಡಿದು ಮುತ್ತುಕೊಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನನ್ನ ಕಾಗದ ಬಂತಾ ?” ಅಜ್ಜಿ ಎಲ್ಲಿ ?” ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ರಜ ಬಂದ ಒಡನೆಯೇ ಬರ್ಲಿ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಬರೋವ್ನು ಹೇಗೋ ಬಂದೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಯಾಕೆ ತಡಮಾಡ್ತೆ ? ವಾಸೂ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, “ಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ತಂದಿದ್ದೀ. ಎಷ್ಟು ದಿನ ರಜ ಇದೆ ?” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಇಂತಹ ವ್ರಶ್ಚೆಗಳು ಬಂದೆ ಬರುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಊಹಿಸಿ ವೊದಲೇ ಪ್ರಿವೇರ್ ಆಗಬೇಕಿತ್ತು. ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ತೋಚದೆ ಬಾತ್ ರೂಂ ಕಡೆ ನಡೆದ ವಾಸು.

ರಾಜಶೇಖರ್ ನುಕ್ಕಳು ಜಯ, ಚಂದ್ರ 'ವಾಸು.....ವಾಸು ಬಂದ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಓಡಿ ಬಂದರು "ಅಬ್ಬಾ ! ಎಷ್ಟು ದಿನವ ಆಗಿಹೋದಂತಿದೆ ! ನೀನು ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡ್ವಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಗಲವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆಪ್ತಾಯತೆಯಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಜಯ.

"ಬರದೇ ಏನು ? ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸೋ ದಿಲ್ವಾ ?" ಮುಗುಳ್ಳಗುತ್ತಾ ಉತ್ತರಿಸಿದ ವಾಸು.

ರಾಜಶೇಖರ್ ಹೆಂಡತಿ ಸುಂದರಮ್ಮ ಬಂದು ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ಪರಿಶೀಲನಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ 'ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ ವಾಸು ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರತ್ತೆ ! ಮಾವ ಇದ್ದಾರಾ, ಕ್ಯಾಂಪಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರಾ ?" ಇದುವರೆಗೂ ಹೆದರಿಕೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಧೈರ್ಯ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನನ್ನು ನಖಶಿಖಪರ್ಯಂತ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದ ಸುಂದರಮ್ಮ, 'ಅಬ್ಬಾ ! ಎಷ್ಟು ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಚುರುಕು, ಈ ಧೈರ್ಯ ಹೇಗೆ ಬಂತು ? ಆ ಮಾವ ಏನು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೋ !' ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, 'ಊರಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿದ್ದಿ. ಆ ಊರಿನ ಗಾಳಿ, ನೀರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಗ್ಗಿದಂತಿದೆ !' ಎಂದು ನಕ್ಕರು, ಒಂದು ಮಾಡರಿಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜಾನಕಮ್ಮನ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೋಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಮುಗುಳ್ಳಕ್ಕ ವಾಸು.

"ಲೋ ಚಂದ್ರಿ, ಒದೀತೀನಿ ! ಕೈ ತೆಗೆ !" ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತಂದ ತರಕಾರಿ ಚೀಲವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

"ನೀನು ತರಕಾರಿ ತರೋಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಅಜ್ಜೀ ?" ಎಂದ ವಾಸು, ಒಡನೆಯೇ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಅವರ ಕಡೆ ನೋಡಿ ನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ನನ್ನ ಕಂದ! ನೀ ಯಾವಾಗ ಬಂದೆ?...ನೀ ಹೊರಟುಹೋದೆ ಯಲ್ಲಾ! ಮತ್ತೆ ಯಾರು ತರಾರೆ, ಮಗು!” ವಾಸುವನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆಳೆದು ಕೊಂಡರು. ಆಪ್ಪಾಯನಾದಿಂದ ತಲೆ ನೇವರಿಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಂಡರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಛಿ! ಮಾವನ ಮನೆ ಅಳಿನ ಕೈಲಿ ತರಿಸ್ತೋಬಾರದಾಗಿತ್ತಾ?” ಎಂದ ಖಿನ್ನನಾಗಿ. ಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಕುಗ್ಗಿ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ವಯಸ್ಸಾದಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು, ಬಾಗಿದ್ದ ನಡುವಿಗೆ ಕೈಕೊಟ್ಟು ನಿಂತಿದ್ದ ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ನನ್ನ ಕಂದ! ನೀನು ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆದ ದಿನ ಪುನಃ ಅಳು, ಕಾಳು-ತಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ನಡೀತೋ ಹಾಗೆ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತೆ. ತಹಶೀಲ್ದಾರರು ಕೀಳು ಕೆಲಸಗಳೇನೂ ಮಾಡದೆ ದಾಟಿಕೊಂಡರು. ಅದೃಷ್ಟ ವಂತರು. ನೋವು, ಕಷ್ಟ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಭರಿಸೋದಕ್ಕೆ ನಾ ಉಳಿದಿದ್ದೀನಿ.”

ಇನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಧೋರಣೆಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತಾ, “ಅಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಕರೆದಳು ಮಧುಮತಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

ವಾಸುವಿನ ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲೂ ಏನೋ ಹೊಸ ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಮಧುಮತಿಯ ಮನಸ್ಸು ಪಾದರಸದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಓಡಿದವು. ಏನು ಇಷ್ಟು ಚುರುಕಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಭಯದಿಂದ ಬೆದರುವ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲಾ? ಒಂದೇ ಸಲ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆ ಆಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಏನೋ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾರಣ ಇರುತ್ತೆ!” ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಗೆ ತನ್ನಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಯಾರೋ ಬೇರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಏನೋ ಬಲವಾದ ಅನುಮಾನ. ಸರಸರನೆ ಅವನು ತಂದ ಸಾಮಾನಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಯಿತು.

ಜಾನಕಮ್ಮ, ಜಯಾ, ಚಂದ್ರ ಇವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹರಟುತ್ತ, ನಗುತ್ತಾ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡದೆ ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಅಂದು ಗಂಡನ ಪತನಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿಹೀನೆ ತಾನು.

ಇಂದು ತನ್ನ ಮಗ?....ಅವಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾಗದೆ ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ಬಿಚ್ಚಿದಳು. ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಗಳು “ವಾಸು!” ಅವಳ ಧ್ವನಿ ತೀವ್ರವಾಗಿತ್ತು.

ಕೈ ತೊಳೆದು ಟವಲ್‌ನಿಂದ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಏನಮ್ಮಾ! ಕರೆ ದೆಯಾ?” ಎಂದು ನಕ್ಕ ವಾಸು.

ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಪ್ಫಾಯತೆ, ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿನ ಸೌಮ್ಯತೆ ನೋಡಿದ ಮಧುಮತಿ ಕರಗಿಹೋದಳು. “ಪಾಪ, ಯಾರದೋ ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ತಂದಿರಬೇಕು. ವಾಸೂ! ಮಾವನ ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದಲ್ವಾ? ಅಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ವಾ? ನೋಡು, ಈ ಬಟ್ಟೆಗಳು? ಪಾಪ, ಅವರೆಷ್ಟು ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದಾರೋ!” ಎಂದಳು ಧಟಕ್ಕನೆ ಏನೋ ಅರ್ಥವಾದಂತೆ ನಗುತ್ತಾ.

ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕು! ಅವರನ್ನು ವಂಚಿಸಬೇಕು, ತನಗಾಗಿಯೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ ತಾಯಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕು! ತನ್ನ ತಾಯಿ ಸಂತೋಷವನ್ನೇ ಮರೆತುಕೋಗಿರುವ ತನ್ನ ತಾಯಿ.....ಆ ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸು ನಲುಗಿಹೋಯಿತು. ಕಾಲೇಜ್ ಓದು.... ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು..... ಫೀಜು, ಪುಸ್ತಕಗಳು.....ಇವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ.....ವಿಕಸಿಸಲಿರುವ ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು.....ಆ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿಗೆ ಬಲವಾದ ಪಾಯ ಹಾಕುತ್ತಿರುವ ತಂದೆ..... ಅವರ ಆದೇಶ.....ಅವರಿಗಿತ್ತ ವಾಗ್ದಾನ-ಇವೆಲ್ಲಾ ಯೋಚಿಸಿ ಸುಸ್ತಾದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ಕಳಾಹಿನವಾಯಿತು. ಮಧುಮತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದವು. ನಾಲ್ಕು ಪ್ಯಾಂಟ್ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಷರ್ಟ್ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಟವಲುಗಳು, ಬನಿಯನ್ಸ್, ಎರಡು ದುಪ್ಪಟೆ, ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ಹಿಡಿಸುವಂತಹ ಹಾಸಿಗೆ, ದಿಂಬು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡ ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಚಿದುರಿಹೋದವು. “ಅಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಆಕ್ರೋಶಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸು, ಪುತ್ರ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಪ್ರೇಮ ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಪೊರೆ ತರಿಸಿತು.

“ಏನು ಹಾಗೆ ನೋಡ್ತಿದ್ದೀ! ಹುಚ್ಚನ ಹಾಗೆ! ಯಾರದೋ ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ತಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀ ಅಲ್ವಾ?....” ಅವನು ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿತ್ತು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು.

“ಅಲ್ಲಾ, ನನ್ನದೇ ಅಮ್ಮ!” ಗುಂಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ ಎಂಬಂತೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.

ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಧುಮತಿಯ ವದನ ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಒಂದು ಸಲ ವಾಸುವಿನೆಡೆ ಚುರುಕಾಗಿ ನೋಡಿ, ಮಾವ ಇಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದ ಅಂದ್ರೆ ನಾನು ನಂಬಲಾರೆ. ಈವತ್ತಲ್ಲದಿದ್ದ್ರೂ, ಎಂದಾದ್ರೂ ನನಗೆ ನೀನು ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕು. ಯಾರು ತೆಗೆಸಿಕೊಟ್ಟೋ ಈ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ? ಇದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು. ನೀನೇನೋ ಭಯಪಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತೆ.....ಮತ್ತೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೋಸಹೋಗಲಾರೆ.....ನೀನೂ ಮೋಸ ಮಾಡಿದರೆ ! ನಾನು ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ.....”

ಇನ್ನೂ ಹೀನವಾದ ಬದುಕು ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ-ಎಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅಮ್ಮಾ !” ಅಪ್ರತಿಭನಾದ ವಾಸು. ಉದಾಸೀನದಿಂದ ಸರಸರನೆ ಆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಸರಿಸಡಿಸಲು ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದ ರಾಜಶೇಖರ್, “ಏನೋ ? ಯಾವಾಗ ಬಂದೆ ? ಹೇಗಿದೆ ಕಾಲೇಜ್ ಓದು ?” ಎಂದು ಮುಸಿ ಮುಸಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು.

“ಈಗಲೇ ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದೆಯಾ ? ಓದಿಗೇನು, ಕಾಲೇಜಿಗೇನು ? ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದೆ” ಎಂದ ತಾನೂ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ.

ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಡಿಸುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ “ಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಟ್ಟೆ ತಂದಿದ್ದಾನೆ, ಕೆಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿ. ನಿನಗೊಂದು ಜೊತೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ ತಪ್ಪಾ ! ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು, ನಾಳೆ ಕಾಮಯ್ಯನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾವು ದಾದರೂ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿರೋದನ್ನು ಒಂದು ಜೊತೆ ತಗೋ, ಹೇಗೋ ಹಣ ಸರಿಮಾಡಿ ಬಾಕಿ ತೀರಿಸಿಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ, ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಗಳಿವೆ ಅಜ್ಜಿ ! ಅಮ್ಮ, ನೀನು ಒಂದೊಂದು ಸೀರೆ ತಗೊಂಡ್ರೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷ !” ಕೈ ತೋಳಿಯುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ವಾಸೂ.....! ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹರಟೋಣ, ಬರೋದಿಲ್ಲಾ ?” ಜಯಳ ಕರೆಗೆ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು, ‘ನಡಿ ಬರ್ತೀನಿ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ವಾಸು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಒಂದು ವಿಘನವಾದ ಸಲಿಗೆ, ಸ್ನೇಹ ಇತ್ತು ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ! ವಾಸುವಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜಯ ಅಂದವಾಗಿರುವ

ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗ. ವಾಸು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ಬಡ ಹುಡುಗ ಎನ್ನುವ ಕರುಣೆ, ಅಭಿಮಾನ ಜಯಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ವಾಸುವಿನ ಬಗ್ಗೆ.

“ವಾಸು, ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಈಗ ಏನೋ ಬದಲಾಯಿಸಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲಾ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದೀ ಅಂತಾ?” ಮುಗ್ಧಳಂತೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಜಯ.

“ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದರೆ ಮನುಷ್ಯರೇ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಡ್ತಾರಾ?” ನಕ್ಕ ವಾಸು.

“ಅದಲ್ಲ ವಾಸೂ!”

“ಮತ್ತೆ?”

“ಅದೇನೋ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ” ಇಬ್ಬರೂ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕರು. ನಂತರ ಓದು, ಸ್ಕೂಲು, ಸಿನಿಮಾಗಳೂ, ತನ್ನ ಸಂಗೀತ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿದಳು ಜಯ.

ತನ್ನ ಕಾಲೇಜು, ಅಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ಪದ್ಮಜ, ತೀನು ಅಲ್ಲಿಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಸಂಗೀತ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದಿದೆ? ನಾಚಿಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಬರೋದಿಲ್ಲವಾ?” ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಈಗ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳೋದ್ದಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಈಗ ಹಾಡೋದಿಲ್ಲ..... ನಾಳೆ ” ನಾಚಿ ನುಡಿದಳು ಜಯ.

“ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಮಲಕ್ಕೋತೀನಿ. ಪ್ರಯಾಣ ಅಲ್ಲವಾ? ಮೈ ಸಚ್ಚಡಿ ಆಗಿಹೋಗಿದೆ!” ಎದ್ದು ನಿಂತ ವಾಸು.

○ ○ ○ ○

ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಚರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿತು. ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಆವಂ ಸಿತ್ತು ಮನೆಯನ್ನು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ರೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ, ಅದರೆ ಬಿಸಿ ಉಚ್ವಾಸ, ನಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ವಾಸು, ಮಧುಮತಿ.

“ಅಮ್ಮಾ!” ನೆಲ್ಲಗೆ ಕರೆದ ವಾಸು, ಆ ಕರೆಯಲ್ಲಿ ನೋವು.

“ಏನಪ್ಪಾ! ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವಾ?” ವಾತ್ಸಲ್ಯಪೂರಿತವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ! ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕೂಂತ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂತ ವಾಸು.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಮೌನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾಳಿತು ಎರಡು ಕ್ಷಣ. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಬೆನ್ನು ನೇವರಿಸುತ್ತಾ, “ಏನು ಮಾತಾಡಬೇಕು ವಾಸೂ!” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ. ಆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಯಾರು ಕೊಡಿಸಿದರೆಂಬ ವಿಷಯವೇ ಅವನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು.

“ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನನ್ನು ಕೆಟ್ಟವನೆಂದೂ, ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುವನೆಂದೂ ಅಂದ್ಕೊಬೇಡಮ್ಮಾ!” ವಾಸುವಿನ ಧ್ವನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನಡುಗಿತು.

“ತಾಯಿಯಾಗಿ ನಾ ಏಕೆ ಹಾಗಂದ್ಕೊತೀನಿ? ಮಗನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಅವನ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಕೋರೋದೇ ಅಲ್ಪಾ ತಾಯಿಯ ಕರ್ತವ್ಯ.....” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕರ, ನೋವು.

“ನಾನು ದೊಡ್ಡ ಓದು ಓದೋದೂ, ಒಳ್ಳೇ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕೋಕ್ಕೋದು ನಿನಗಿಷ್ಟವೇ ಅಲ್ಪಾ?” ಆ ಎಳೆಯನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸ್ಥಿರ ಗಾಂಭೀರ್ಯ. ಅವನು ಹೇಳುವ ಮಾತಿಗೆ ಪೀಠಿಕೆಯಂತಿರುವ ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಳವಳಪಟ್ಟು ಬೆಚ್ಚಿದಳು ಮಧುಮತಿ. ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವನಾದ ಅವನ ವಾಕ್ಯಾತುರ್ಯ ನೋಡಿ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಮೌನ ವಹಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ - “ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ, ಇಷ್ಟವೇ. ನನ್ನ ಮಗ ಅಸ್ವತಂತ್ರನಾಗೋದನ್ನು ಹಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಪಣವತ್ನ ಅನುಭವಿಸುವುದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರೆ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಣಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನೇ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳೋ ಆಳಿಯ ನಾಗೋದಾಗ್ಗೀ, ದತ್ತುವುತ್ರನಾಗಿ ಹೋಗೋದು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವಿರೋವರ್ಗೂ ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡೋದಕ್ಕಿಂತ, ಈ ಸ್ಯೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಗೆ ಓದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಒಂದು ಗುಮಾಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ರಾ ನಿನ್ನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಗರ್ವದಿಂದ ಬದುಕಬಲ್ಲಳು ಈ ತಾಯಿ.....” ಎಂದಳು. ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ದುಃಖಾವೇಶವಿತ್ತು.

“ಅಬ್ಬ! ಹೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲಮ್ಮಾ! ನಾನು..... ನಾನು ನಿನ್ನ ರಕ್ತ ಹಂಚ್ಕೊಂಡು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ.....ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಭಿಮಾನ ಇಲ್ಪಾ? ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಆ ರೀತೀಲಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಓದ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ನಂಬು. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಪುಮಾಣ ಮಾಡಿ

ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ. ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕು..... ಯಾವಾಗಲಾದ್ರೂ ನಿನಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದೀನಾ? ನೀನು ಬೇಡ ಎಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೀನಾ? ಅಮ್ಮಾ, ಈಗಲೂ ಅಳಿಯನಾಗಿಯೋ, ದತ್ತುಪುತ್ರನಾಗಿಯೋ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಮಾರಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ.....ಹಾಗೆ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳೋದೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ದುಡ್ಡಿರೋವರು ಓದೋ ಹಾಗೆ ಓದಬೇಕಂತ ಆಸೆ, ತುಂಬಾ ಓದಬೇಕು ಅಂತಿದೆ ಅಮ್ಮ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ.....ಏನೇನೋ ಆಸೆ!” ಕಂಪಿಸುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಪುನಃ:.....“ಈ ವಿಷಯ ವನ್ನ ನಿನ್ನಿಂದ ಬಹಳ ದಿನ ಮುಚ್ಚಿಡೋದಿಲ್ಲ. ಓದು ಮುಗಿಯೋವರೆಗೂ ಅಷ್ಟೆ! ಆಮೇಲೆ.....ಆಮೇಲೆ.....ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕೋನಿ. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಮದುವೆ.. ದತ್ತು.....ಅಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವನೇನಮ್ಮ ನಾನು ಹೇಳಮ್ಮ!” ಎಂದ

ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಮಗ ಇಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿರುವ ವಿಷಯ ಅಂದೇ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡ ಮಧುಮತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, “ನಾನು ದೇಹಕ್ಕೆ ಅನ್ನ, ನೀರು ಕೊಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಿದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬೇಗ ಏನೋ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದಂತೆ ಎದ್ದು ಕೂತು, “ಹೋಗ್ಲಿ. ಚಿಕ್ಕ ಮಾವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳೂ ಗೊತ್ತು ತಾನೇ? ರಾಜು ಒಂದು ತರಹ ಜಂಬದ ಮನುಷ್ಯ, ಕುತ್ತಿತ. ಆದರೆ, ಗೋಪಿ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವನು, ನಾವು ಅಂದರೆ ಅಭಿಮಾನ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆತುರದಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಗೊತ್ತು.”

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ?” ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮೆರೆದವು.

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂಮಾ! ಮಾವ ತನ್ನ ಹತ್ರವೇ ಇಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.”

“ಅಂದ್ರೆ?” ಅವಳ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟೆಕ್ಕಿದವು.

“ಮುಗೀತು ಅಸರ ಎ.ಗಳ ಮೇಲೆ ಹೋಯ್ತು ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ!”

ನಕ್ಕ.

ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಪುನಃ ಮೌನವಾಗಿ ಕಳೆದ ನಂತರ ಕಿರುನಗೆ ನಗುತ್ತಾ “ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು, ನಾಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದ್ರೂ ಪರವಾಗಲ್ಲ, ಗೋಪಿಗೆ ಗೊತ್ತಲ್ಲಾ! ಅವನು ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮ ಬಯಸೋವನು, ಕೀಳು ರೀತಿ ವ್ಯವಹಾರ ಅವನಿಗೆ

ಸರಿಬೀಳೋದಿಲ್ಲ. ತಾತ ಹೋದಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಗೋಪಿ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಸ್ತಿ ಬರಿಯದೆ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರಪಟ್ಟೆ. ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟುಡೋಣ ಅಂದ್ರೆ ಗೋಪಿ ಏನು ಹೇಳಿದ ಗೊತ್ತಾ? ಅಕ್ಕನಿಗೂ ಸಮಭಾಗ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತ ರಾಜು ಹತ್ರ ವಾದಿಸಿ. ಕೊನೆಗೆ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ, ಬೆಳೇಲಿ ವರ್ಷಪೂರ್ತಿ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಧಾನ್ಯ ಕೊಡೋ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ. ಏನಾದರೂ ಸರಿ, ಅವನ ಇಷ್ಟವೇ ನನ್ನಿಷ್ಟ. ಹೋಗಿ ಮಲಕ್ಕೋ... ನೀನೂ, ಮಾವ, ನನ್ನನ್ನು ಸಪ್ತೆನ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಾಯಾಗಿ ನಕ್ಕಳು ಮಧುಮತಿ ಮಲಗುತ್ತಾ.

"ಬಹಳ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್, ಅಮ್ಮಾ! ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಇದ್ದರೆ ಅಮ್ಮಾ ನಿನ್ನ ಮಗ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಗ್ತಾನೆ" ನಿರಾಳ ವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಿದ ವಾಸು. ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪರಿಷ್ಕಾರ ವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಊಹಿಸದಿದ್ದ ವಾಸು, ಮೈಮರೆತು ನಿದ್ರಿಸಿದ. ಆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಾಲೇಜು, ಓದು, ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾ ದಂತೆಯೂ ತನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆಯೂ ಮಧುರವಾದ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಂಡ.

ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಜಯ ಸಂಗೀತ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕನಸಿ ನಲ್ಲೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಕೇಳಿಸಿದ ವಾಸು ಕಣ್ಣು ಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಎದ್ದು, 'ಅಬ್ಬಾ! ಜಯ ಧ್ವನಿ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡಿದ್ದಾಳೆ' ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ಹೋದ ಆ ಹಾಡಿನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸುತ್ತಾ.

ಅರ್ಧ ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ, ಗಾಳಿಗೆ ಎಗರುತ್ತಿರುವ ಮುಂಗುರುಳಿ ನಿಂದ ಲಂಗ, ಜಾಕೆಟ್ ಹಾಕಿ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಅಸರ ಸರಸ್ಪತಿಯಂತೆ ವೀಣೆ ಮೀಟುತ್ತಾ, ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಆ ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಲೀನ ವಾದ ಜಯಳ ಎದುರಿಗೆ ಪದ್ಮಾಸನ ಹಾಕಿ ಗದ್ದಕ್ಕೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ರೆಪ್ಪೆ ಹಾಕದೆ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತ ವಾಸು. ಥಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಅವನ ಕಡಿ

ನೋಡಿದ ಆ ಹುಡುಗಿಯ ತುಟಿಗಳು ಮುಗುಳ್ಳು ಕೃವು “ಜಯ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದುಕೊಂಡ ವಾಸು.

ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಸಮಯ. ಹಾಲಿನಂತಹ ಬೆಳದಿಂಗಳು. ಮಧುರವಾದ ಗಾನ ಮೈಮರೆತು ತನ್ಮಯನಾಗಿ ಆ ಗಾನವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

ಯಾವಾಗ ಸೂರ್ಯಕಿರಣ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತೋ ಗೊತ್ತಾಗ ದಿದ್ದ ಗಾಯಕಿ, ಶ್ರೋತೃ.... “ವಾಸು ಅಬ್ಬ ಇಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ? ಎದೆ ಒಡೆದು ಹೋಯ್ತು” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ, ಅವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ.

ವೀಣೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸುತ್ತಾ, “ಯಾಕತ್ತೆ ಎದೆ ಒಡೆದುಹೋಗೋದು? ವಾಸು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದ ಅಂಚೊಂಡ್ಯಾ?” ಎಂದು ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕಳು ಜಯ.

“ಎನೋಮ್ಮ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನೇ ಯೋಚಿಸಿ ಹೆದರುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ನೆರಳಿಗೆ ನಾನೇ ಹೆದ್ದೇನಿ. ನಿನ್ನಗೆ ಹಾಸೂಂದ್ರೆ ಅಷ್ಟು ಇಷ್ಟಾನಾ ವಾಸು!” ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಜಯ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳಮ್ಮ! ಇಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ ಅಂತ ನಾನೆಂದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದೆ.....ಸಿನಿಮಾಗಲ್ಲ ರೇಡಿಯೋಲಿ ಹಾಡಿ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು” ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ ನುಡಿದ ವಾಸು.

ಆ ಇಬ್ಬರ ಕಡೆಯೂ ಒಮ್ಮೆ ಗರ್ವದಿಂದ ನೋಡಿದಳು ಜಯ.

ಸಂಜೆಯ ಸೂರ್ಯನ ತಂಪಾದ ಕಿರಣಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಶೋಭಾಯ ಮಾನವನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಗಿಡದ ನೆರಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೂತು ನಗುತ್ತಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದರು ಇಬ್ಬರೂ. ಅಂದು ವಿಜಯದಶಮಿ, ಬ್ಲೂಕಲರ್ ಟೆರಿಕಾಟ್ ಡ್ರೆಸ್ ಹಾಕಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಸೌಂದರ್ಯ ದ್ವಿಗುಣೇ ಕೃತವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಲ್ಕ್ ಜರಿ ಲಂಗ, ಅದೇ ಕಲರ್ ಗುಲಾಬಿ

ಬಣ್ಣದ ಜಾಕೆಟ್, ಉದ್ದವಾದ ಜಡೆ, ಅವನ ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸವಾಲ್ ಮಾಡುವಂತಿತ್ತು ಜಯಳ ಸೌಂದರ್ಯ.

ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಾವಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳೇನಾ ...! ಒಂದು ಸಲ ಮುತ್ತು ಕೊಡಲಾ ಜಯ!” ಎಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ ಅವರೆಡೆ ಬರುತ್ತಾ.

“ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಾರಿ ಜಾನಕಮ್ಮನೋರೆ!” ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡೆದು ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕಳು ಜಯ. “ಅವಳು ನಿನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳಲ್ಲವೇನೋ! ನಾನು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಮಗ. ನಿನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗ, ಬಾ ಮುತ್ತು ಕೊಡು” ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕೆನ್ನೆ ತೋರಿಸಿದ ವಾಸು. ಅವನ ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ನೇವರಿಸಿ, ‘ನನ್ನ ಕಂದ’ ಎಂದು ಆ ಕೈಗಳಿಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು, “ನೋಡು, ಕೆಟ್ಟ ಹುಡುಗಿ ಹೇಗೆ ಓಡುತ್ತಾಳೋ, ಲೇ, ನಿನ್ನ ಲಂಗ ತೋರಿಸೇ. ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕೊಂಡಿದ್ದೀ. ನನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಕರೆದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಮುತ್ತು ಕೊಡಿಸ್ಕೋತೀನಿ, ನಮಸ್ಕಾರಾನೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಏನು ಕೊಡ್ತೀ? ಒಂದು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ತೀಯಾ?” ಜಾನಕಮ್ಮನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ ತುಂಟುನಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಜಯ.

“ನಾ ಕೊಡ್ತೀನಿ ಬಿಡು” ಧಟ್ಟನೆ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಛೆ, ಹೋಗು!” ನಾಚಿದಳು ಜಯ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ಏನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಲಂಗದ ನೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದು ಬಟ್ಟೆಯ ಮೃದುತ್ವ, ಬಾರ್ಡರ್‌ನ ಅಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಎಷ್ಟೇ ಬೆಲೆ, ಜಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಮುವತ್ತೆರಡು.”

“ಅತ್ತಿಗೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿನ ಸೀರೆ ಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡಿ ರಲಿಲ್ಲ.....”

• “ಅಜ್ಜಿ!” ಎಂದ ವಾಸು ಇನ್ನೇನೂ ಹೇಳಬೇಡವೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ.

“ಮೊಮ್ಮಗಳಿಗೆ ಎಂಬತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಸಿದ್ದಿ. ನೀನೇ ಯಾಕೆ ಅತ್ತೆಗೆ ಸೀರೆ ಕೊಂಡುಕೋಬಾರದಾಗಿತ್ತು?” ತಾನಾಡುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತೀವ್ರತೆ ತಿಳಿಯಲಾರದ ಜಯ ಎನೋ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು.

“ಅದಕ್ಕೆ ಎಂಬತ್ತು ರೂಪಾಯಾ?” ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ವಾಸುವಿನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಇಂಥಾದ್ದೆ ಪ್ಲೀಡರ್ ಜಗಪತಿ ಅವರ ಮಗ ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡ, ನಾವು ಆವತ್ತು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿದವಲ್ಲ ಆವತ್ತೇ. ಬೇಕಾದ್ರೆ ವಾಸೂನೇ ಕೇಳು, ಅದರ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟು ಅನ್ನೋದನ್ನು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಜಯ ಕಂಡದ್ದು ಸರಸನೆ ಬೀದಿಯ ಗೇಟನ್ನು ದಾಟಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಬೆನ್ನನ್ನು.

“ಅವನಿಗೆ ಸ್ಯಾಲರ್ ಸಿಪ್ ಬಂದದ್ದರಲ್ಲಿ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ನಾ ಹೊಲಿದೆ ಅಂತ ಅಂದ್ಕೊಂಡ್ರೇನೇ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪ?”

“ಸರಿ.....ಇನ್ನು ಮನೇಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾನೂ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಜಯ.

“ಅವರೂ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ...ಅವನು ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಸಹನೆ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವನ ಅದೃಷ್ಟ” ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ವಾಸು ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ನೋಟದಲ್ಲಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್ ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಮನಸ್ಸು ಆದ್ರ್ವ ವಾಯಿತು.

“ಮಧೂ! ದೊಡ್ಡವನಾದ್ರೆ, ಅವರ ತಂದೆ ತರಹ ಇರತ್ತಾನೇನೋ ಇವನು!” ತಾಯಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಮಧುಮತಿ ಬೆಚ್ಚಿದಳು. ತಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಅವರೂ ಹೇಳಿದರಷ್ಟೇ! ಬಹಳ ಕಾಲವ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಮಾತೂ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಒರುವ ಹಿಂದಿನ ನೆನಪುಗಳು, ಅತ್ಯಂತ ಅನುರಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಹಿಂದಿನ ವರ್ತನೆ ನಟನೆಯೋ, ನಿಜವೋ ಇಂದಿಗೂ ಗ್ರಹಿಸಲಾರದ ಮಧುಮತಿಯ ಮನಸ್ಸು ವಿಕಲವಾಗಿಹೋಯಿತು.

“ಮನುಷ್ಯ ಮೆದುಗ, ಅಂದವಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಎಂದು ಮುಗುಳನ್ನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಕೊರಳು ಕೊಯ್ದು ಹೋದ. ಪಯೋಮುಖ ವಿಷ ಕುಂಭ ಎಂದು ನಮ ಗೇನು ಗೊತ್ತು.....? ಆದರೂ ಮಧು, ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟರವರೆಗೂ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.”

ಜಾನಕಮ್ಮನವರ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ರೋಷ, ದುಃಖ ಎರಡೂ ಬಂದವು ಮಧುಮತಿಗೆ. ಅಂದು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದಿರು ಎಂದು ಹೇಳದಿದ್ದ ತಾಯಿ ಇಂದು ನಿನಗೆ ತಾಳ್ಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದು ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ತಮ್ಮಂದಿರೂ ಇವರ ಭರವಸೆಯಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು? ಇದ ರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ನೀನು ನಿನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗು, ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಗೌರವವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಿದ್ದರೆ? ಹೋಗಲಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕತ್ತು ಹಿಡಿದು ದಬ್ಬಿದ್ದರೆ? ಎಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಅವರು ದೂಷಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಏನೋ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿರಬೇಕು. ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ, ಮನೆಯವರೂ, ಹೊರಗಿನವರೂ, ಬೇಕಾದವರೂ, ಬೇಡದವರು ಅವರನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ತನಗೇನೋ ಮನ ಸ್ಥಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಅವರ ಮಾತೆತ್ತಿದವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಬರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಈಗ ಅವರನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಖೂನಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಕೋಪ, ರೋಷ ಬರುತ್ತದೆ. ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಹೋಗು ಎಂದರೂ ಅವ ಮಾನವನನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಬಾ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಕಣ್ಣು, ಮನಸ್ಸು ಎರಡೂ ಕುರುಡಾಗಿದ್ದ ತಾನು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಳು. ಅವರು ಹಾಯಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದಾರೋ! ತಂದೆಯು ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆ ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಮಗನ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ತಾನೇ ನಾಶ ಪಡಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹೃದಯ ಆದ್ರವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣು ತುಂಬ ನೀರು ಬಂದು ಮೌನವಾಗಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೃದಯ ಜಗುರವಾಗುವವರೆಗೂ ಅತ್ತಳು.

ನಗುತ್ತಾ, “ಕೆಲ ಬಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾ ಮಾನ, ಇಷ್ಟು ಲೇಟಾಯ್ತಲ್ಲಾ?”

ಎಂದ ವಾಸು. ಹೆಬ್ಬದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಪೀಟಾಡಿ ದುಡ್ಡು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ರಾಜಶೇಖರನ ಅಭ್ಯಾಸ.

“ಬಹಳ ದಿವಸದ ಮೇಲೆ ಈವತ್ತು ಗೆದ್ದಿದ್ದೀನಿ, ವಾಸೂ ! ತಗೋ, ಈ ಹೆತ್ತು ರೂಪಾಯಿ, ಏನಾದರೂ ಕೊಂಡ್ಯೋ !”

“ಸುಮ್ಮೆ ಕೇಳ್ತೆ ಮಾವ, ನನಗೆ ಬೇಡ.” ಸಂಕೋಚಪಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ತಗೋಕ್ರೋ.....” ಅವನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ತುರುಕಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು ರಾಜಶೇಖರ್.

“ಅಮ್ಮಾ ! ನಿನಗೊಂದು ಶುಭವಾರ್ತೆ” ನಗುತ್ತಾ ಮಧುಮತಿಯು ಸಕ್ಕ ದಲ್ಲಿ ಕೂತ ವಾಸು.

“ಏನದು ?” ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಮಾವನಿಗೆ ಇವತ್ತು ಇಸ್ಪೀಟಾಟದಲ್ಲಿ ಲಾಭ ಬಂತಂತೆ. ನನಗೆ ಹೆತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.”

“ಏಕೆ ತಗೊಂಡೆ ?”

“ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಮ್ಮ !.....ಬಿಡದೆ ಅವರ ಮನೇಲೇ ಇರೋ ಪೀಡೆಗಳು ನಾವು, ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಯಾಕೆ ? ಎಷ್ಟು ದಿನಾಂತ ನಮಗೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ ? ಅವರೇನಾದ್ರೂ ಬೇಸರಪಟ್ಟಿ ನೀನು ಕೋಪ ಮಾಡ್ಕೋತ್ತಿರಿ. ಅವರೇನಾದ್ರೂ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಸಹಿಸ್ಕೋಬೇಕಮ್ಮ.”

ಭಟೇರನೆ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು ಮಧುಮತಿಗೆ. ತನ್ನ ಮಗ ಹೇಳೋದು ಸಹಿಸ್ಕೋ ಎಂದೇ ? ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ತಾನೇನು ತಾನೆ ಮಾಡ ಬಲ್ಲಳು ? ತನಗಿಂತ ವಾಸುನೇ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಭಾರವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, “ನನ ಗ್ಯಾಕಪ್ಪ ಕೋಪ ? ಕೋಪ ಬಂದು ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ? ಅವರು ಕೊಟ್ಟು, ನೀ ತಗೊಂಡೆ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ನಿಷ್ಕುರ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

“ನಿನಗೆ ದೊಡ್ಡಮಾವನ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಇದೆ, ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಓದ್ತಾ ಇರೋವಾಗ ಎಷ್ಟು ಸಲ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಸಹಾಯಮಾಡಿ ದ್ಧಾರೆ ! ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿರುಸಾಗಿ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿಬಿಡ್ತಾರೆ, ಅಷ್ಟೇ ಆಗಲಿ.....

ನಿನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ವಾಪಸ್ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬರಲಾ.....?" ಎದ್ದು ನಿಂತ ವಾಸು.

"ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಆ ನಿಷ್ಕಾರ ನನಗಾ?... ನೀ ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋ ದಿನ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಡು. ಅವರಿಗಾದ್ರೆ ಮಗನ ಕಣ!" ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

"ಹಾಗೇ ಮಾಡ್ತೀನಮ್ಮ! ಪುನಃ ಮಾವನಿಗೆ ವಾಪಸ್ ಕೊಟ್ಟೇ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋಲ್ಲೇನೋ?" ಎಂದ ವಾಸು.

ವಾಲ್ಟಾಫಾರಂ ತುಂಬಾ ಜನ. ಒಂದೇ ಗಲಾಟೆ. ರೈಲು ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ—"ವಾಸು, ಹುಷಾರ್. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಎಂದು ಹೇಳು, ಕಾಗದ ಬರೀತೀರು" ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಧುಮತಿಯ ಧ್ವನಿ ಗದ್ದದವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿದವು.

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಮ್ಮ ನನ್ನ ವಿಷಯ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡ್ಬೇಡ" ಎಂದು ಹೇಳಿದ ವಾಸುವಿನ ಹೃದಯ ಖಿನ್ನಗೊಂಡಿತು. ತಾಯಿಯ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಹಾಲಿನ ನೊರೆಯಂತಿರುವ ಆಕೆಯ ಪ್ರೀತಿಗೆ ತಾನು ಅರ್ಹನಲ್ಲವೇನೋ! ಆಕೆಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ತಾನು ಈಗ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸುಖಜೀವನವನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಭಾರದಿಂದಲೂ, ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದ ತನ್ನ ನಿರ್ವಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೆ ಬಿಗ್ಗಿಸಿದ ವಾಸು.

"ವಾಸೂ! ಮುಂದಿನ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೆ ಬರ್ರೀಯಲ್ವಾ?" ಜಯಾಳ ಮಧುರಧ್ವನಿ ಸ್ನೇಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೈಚಾಚಿ—

"ಖಂಡಿತ ಬರ್ರೀನಿ" ಎಂದ ವಾಸು ಕಿರುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ.

ಅವನ ಕೈಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈ ಸೇರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾ, "ಸದ್ಯಜಾನ ಕರ್ರೊಂಡು ಬಾ ನೀನು ಈ ಸಲ ಬರೋವಾಗ, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳು....." ಎಂದಳು ಜಯ.

"ಅತ್ತೇನಾ, ಶೀನೂನಾ ಬರಬೇಡಾ ಅಂತ ಹೇಳ್ಲಾ?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಕಪಕನೆ ನಕ್ಕ.

“ಕ್ಲಾಸ್ ತಗೋಬೇಕು....” ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ರೈಲಿನ ಶಬ್ದದೊಂದಿಗೆ ಕಲೆತುಹೋಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿಸಿದ ರಾಜಶೇಖರ್ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಥಟ್ಟನೆ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು. ತಾನಿದ್ದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ರಾಜಶೇಖರ್.

“ನಿಲ್ಲು ಓಡಬೇಡ ನಾವನ, ಕ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದ ವಾಸು ನಗುತ್ತಾ.

“ಏನಾದ್ರೂ ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಾದ್ರೆ ಬರೀ.....” ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜಶೇಖರ್ ಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿದ ವಾಸು. ರೈಲಿನ ಸ್ಪೀಡ್ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಂ ಮೇಲಿನ ಜನ ದೂರವಾಗುತ್ತಾ ಬೊಂಬೆಗಳಂತೆ ಕಂಡರು.

“ಕ್ಲಾಸ್ ತಗೋಬೇಕು. ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಾದ್ರೆ ಬರೀ.....” ರಾಜಶೇಖರ್ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನಕ್ಕ ವಾಸು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದಿನದನ್ನು ನೆನೆಯಿತು. ವಾಸೂಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಗುತ್ತೇನೋ ವಿಚಾರಿಸು!” ಎಂದ ಜಾನಕಮ್ಮನವರ ಮಾತಿಗೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಇನ್ನು ಓದು ಸಾಕು ಬಿಡು. ಯಾರಾದ್ರೂ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ, ಅಕೌಂಟ್ ಬರೆದ್ರೇ ಅರವತ್ತೋ ಎಪ್ಪತ್ತೋ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಅವರಮ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಆಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ಆ ದಿನ ರಾಜಶೇಖರ್ ಮಾಡಿದ ಸಲಹೆಗೆ “ಇದೇನಾ ಸಲಹೆ ನೀ ಮಾಡೋದು? ಇದನ್ನು ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಆಗೊಲ್ವಾ? ಅವರ ತಾತ ಈ ಊರಲ್ಲಿ ತಹಶೀಲ್‌ದಾರ್ ಗಿರಿ ಮಾಡಿದ್ದು!” ಜಾನಕಮ್ಮನವರು ಕೋಪದಿಂದ ರೇಗಿದರು. “ತಾತ ತಹಶೀಲ್‌ದಾರ್ ಆದ್ರೆ ಅವರ ಅಳಿಯ ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಆಗ್ಲಿಲ್ವಾ? ಇವನು ಕೋಮಟಿ, ಗುಮಾಸ್ತೆ ಆದರೆ ತಪ್ಪೇನು?” ತಾಯಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಕೋಪದಿಂದ ಜವಾಬು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ರಾಜಶೇಖರ್. “ಇನ್ನೂ ಹವಿನಾರು ಕೂಡ ತುಂಬಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕರ್ಮ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡೋದಾ?... ಪಿಯುಸಿನಾದ್ರೂ ಓದಿಸಿದ್ರೆ ಜಿನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ಅವರ ತಾತ ಬದುಕಿದ್ದಿದ್ರೆ...” ಅವರ ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿತು.

“ನಿನಗೆಲ್ಲೋ ಭ್ರಾಂತು, ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಮಗ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಗ್ತಾನಾ!” ನೆಕ್ಕಿದ್ದರು ರಾಜಶೇಖರ್, ಅದೇ ಮಾತನ್ನು ಆ ದಿನ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ

ಹೇಳಿ ನಕ್ಕಿದ್ದರು. ಈರ್ಷ್ಯೆ, ಅಸೂಯೆ, ಅವಹೇಳನ ಎಷ್ಟೋ ಭಾವನೆಗಳು ತುಂಬಿದ್ದವು ಆ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ. 'ಅಂದು ತನ್ನನ್ನು ಓದು ಎಂದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದವರೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ಕ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಂತೆ. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹಣ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರಂತೆ. ಆ ದಿನ ಅವಹೇಳನ ಮಾಡಿದ ತನ್ನ ಮಾವ ರಾಜಶೇಖರ್ ! ತನ್ನ ಜೀವನ ಸಾಧಾರಣವಾದುದಲ್ಲ ; ಹರಿತನಾದ ಕತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಕತ್ತರಿಸದಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಓದಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಗುಟ್ಟಾಗಿರಬೇಕು ತನ್ನ ವ್ಯವಹಾರ ! ಭಗವಂತಾ, ನನಗೇಕೆ ಇಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆ ?' ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ವಾಸು.

o o o o

“ಅಮ್ಮಾ, ಅಜ್ಜಿ ಎಲ್ಲರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಪ್ಪಾ ? ಮುಖ ತೋಳ್ಕೋ, ಕಾಫಿ ತರ್ತೀನಿ” ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಲ್ಡಾ ಲನ್ನು ಅವನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿರಿಸುತ್ತಾ.

“ಊಂ, ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳಿದೆ ಅಂತ ಹೇಳು ಎಂದರು” ಎಂದ ನಗುತ್ತಾ.

“ನೆನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ಬರ್ಮಿಯೇನೋ ಅಂದ್ಯೊಂಡೆ, ಕಾಲೇಜ್ ಟೈಮಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೀಯ” ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವನ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು ಸದ್ಮಜ.

“ಹಾಗೇ ಅಂದ್ಯೊಂಡೆ, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಿಟ್ಟರೆ ತಾನೆ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಾತ್‌ರೂಂ ಕಡೆ ಹೋದ ವಾಸು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಏಕಾಂತ ವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ವಾಸುವಿನೊಂದಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು “ಊಂ, ಹೋಗಿ ಮಲಗು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಭುಜ ತಟ್ಟಿದರು.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಮಂದಾರದ ಹೂವನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಸದ್ಮಜ. ಬ್ರಷ್ ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಹೋದ ವಾಸು ಏನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಂತೆ, “ಸದ್ಮಜಾ !” ಎಂದು ಕರೆದ. ಅವಳ ಕಡೆ ತುಂಬ ನೋಟ ಬೀರುತ್ತಾ, “ಏನು ಈನತ್ತು ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಎದ್ದಿಟ್ಟಿದ್ದೀ... ಪಾಸ, ರಣೀಲಿ

ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿರಬೇಕು, ವಾರ್ತೆಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಏಳೋದು... ಕನ್ನಡವಾ, ಇಂಗ್ಲೀಷಾ? ಬೆಂಗಳೂರು ಸ್ಟೇಷನಾ? ಇಲ್ಲ ಧಾರವಾಡವಾ? - ಅಲ್ಲ ಈಗ ಟೈಂ ಎಷ್ಟಾಗಿರಬಹುದು?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನಗುವನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಅವನ ಪತ್ನಿಗಳಿಗೆ ವೀಣೆಯನ್ನು ಮಿಾಟಿದಂತೆ ನಗುತ್ತಾ, "ನಮ್ಮ ರೇಡಿಯೋಲಿ ಧಾರವಾಡ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ.... ಬೆಳಗಿನ ನ್ಯೂಸ್ ಕೇಳಿಸಿದೆ ತಾನೆ! ಬೆಂಗಳೂರು ಕನ್ನಡ ನ್ಯೂಸ್ ಮುಗಿದುಹೋಯ್ತು. ಯಾತಕ್ಕೆ ಕರೆದೆ?" ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

"ಜಯ ಈ ಸಲ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಾ ಅಂದ್ಲೂ. ನಿನ್ನ ವಿಷಯ ಬಹಳ ಕೇಳಿದ್ದು....."

"ನಾ ಕೇಳಿದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ಯಾ?"

"ಹೇಳ್ಕೆ .. ಜಯ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡ್ತಾಳೆ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದಿ! ವೀಣೆ ಹೇಳಿಸ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ."

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು - "ಇಷ್ಟು ದಿನ ಅಲ್ಲೇ.....ಅಲ್ಲ ಬಂದ್ಬಿಡ ಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲೇ?" ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ತಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಂಪು ಹೂಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

"ನಾನು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಊರೇ ಅಲ್ಲ! ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನವೆ ಇದ್ದ್ರಾ ಇರಬಲ್ಲೆ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕು ಅನ್ನಿಸದೆ ಇದ್ದ್ರಾ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕಾಲೇಜ್ ತೆಗೆಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದದ್ದೇ."

ಅವನ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವಳಿಗೇನೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸರಸರನೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ.

ದಿನಗಳೂ, ತಿಂಗಳುಗಳೂ ಸರಸರನೆ ಉರುಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವಾಸು ಕಾಲೇಜು, ತನ್ನ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಿಕ್ಕ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆತಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಹದಿಮೂರು ವರ್ಷದ ಪದ್ಮಜಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಅಳಿಸಲಾಗದ ಬಲವಾದ ಸ್ಥಾನ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡ ವಾಸು.

ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಮುಗಿದು ಹೋದವು, ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು. "ಅತ್ತೇನೇ ಒಂದು ಸಲ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬನ್ನೀಂತ ಬರೆದರೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲಾ?"

ನೀ ಯಾಕೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು?" ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ, ಅವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ.

"ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅಜ್ಜಿ, ಅಮ್ಮ, ಜಯ, ಬೇರೆಯವರ ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಬಹುದು" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್ ಮುಚ್ಚಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ.

"ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ" ಎನ್ನುತ್ತ ಹೊರಟ ಪದ್ಮಜ 'ಪದ್ಮಜಾ' ಎಂದು ವಾಸು ಕೂಗಿದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು.

"ಏನ್ ಹೇಳ್ತೀ?" ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

"ಅತ್ತೇನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಹೇಳೂಂತ ಬರೀರಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀನಿ."

"ಬೇಡ, ಛೇ, ಛೇ! ಹಾಗೆ ನೀನು ಹೇಳಕೂಡದು."

"ಯಾತಕ್ಕೆ ಹೇಳಕೂಡದು?"

"ಒಮ್ಮೆ ಪದ್ಮಜಳನ್ನು ನೋಡಿ, ನೀನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಮಾವ ನಮ್ಮ ತಾಯೀನ ಬಾಂತ ಕರೆಯೋದು ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ" ಎಂದ.

"ಸರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊಸಿಲು ದಾಟುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಗೋಪಾಲರಾವ್, "ಪ್ರಯಾಣವಾಗ್ತೀರೋ ಹಾಗಿದೆ. ಅಕ್ಕ, ನಮ್ಮಮ್ಮ ನಾಳೆ ಸಂಜೆ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬರ್ತಿದಾರೆ, ನೋಡು ಕಾಗದ ಬಂದಿದೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪೋಸ್ಟ್ ಕಾರ್ಡ್ ವಾಸುವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಬೇಗ ಬೇಗ ಓದಿದ ವಾಸು....."ಬಾ ಅಂತ ನೀನು ಬರೆದಿದ್ದಾ?" ಎಂದ.

"ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಒಂದು ಸಲ ಬಂದು ಹೋಗೀಂತ ಬರೆದಿದ್ದೆ."

"ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇರ್ತಾರೆ ಅಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ?" ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

"ಓಹೋ....! ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಬಳಿ ಹೋಗೋದಕ್ಕಾ?" ಎನ್ನಲು ಹೋಗಿ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು, "ಊಂ, ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು! ಅವರಿಗಿಷ್ಟವಿದ್ದಷ್ಟು ದಿನ ಇರ್ತಾರೆ" ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

'ಈಗೇನಾಡ್ತೀ?' ಎನ್ನುವಂತೆ ನೋಡಿದಳು ವಾಸುವನ್ನು ಪದ್ಮಜ.

ಬೇಸರದಿಂದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

○ ○ ○ ○

ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಲು ಚೆಲ್ಲಿದಂತಹ ಬೆಳದಿಂಗಳು. ಮಧುಮತಿಯ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಏನೇನೋ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ, ಅವಳ

ಮುಂಗುರುಳನ್ನು ನೇವರಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆಳೆದುಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಾ ತೃಪ್ತಿಯ ನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ವಾಸುವಿಗೆ ಆ ದೃಶ್ಯ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ನಂಬಲಾರದಂತೆ ಇತ್ತು.... “ಅಮ್ಮಾ!..... ಪದ್ಮಜ.....ಪದ್ಮಜ. ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?” ಎಂದ ಅನಾಲೋಚಿತವಾಗಿ.

“ನಿನ್ನ ಮುಖ! ಏನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದು?.....ಬಾ, ಇಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೋ..... ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ಮಗಳು.....ಸರಿಚಯ, ಸ್ನೇಹ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಪ್ರೇಮ, ಅಭಿಮಾನಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ” ಎಂದಳು. ಮಧುಮತಿ, ಹಸುಳೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನಗುವಂತೆ ನಗುತ್ತಾ !

“ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಅಂದರೆ ಅರ್ಥ ಏನು ವಾಸು?” ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕಳು ಪದ್ಮಜ.

ಅವನಿಗೆ ರೋಷ ಬಂತು. ಬರೀ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಯನ್ನು ಅಂದಂತೆ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಇಬ್ಬರೂ. ಜಯ ಆದ್ರೆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು.....ನೀನು ನಡಿಯೋದು ಕಲಿತ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದರೇನೋ ನಿನ್ನನ್ನ.....ಇಷ್ಟು ಇದಾಗಿ ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂತು ಹರಟೆ ಹೊಡೀತಿದ್ದಿ ಮಹಾ ಗೊತ್ತಿರೋ ಹಾಗೆ” ಎಂದ ವಾಸು ಕಂದಿದ ಮುಖದಿಂದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ನೆಟ್ಟು.

“ಜಯಾ, ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಅಲ್ವೇ ಅತ್ತೇ ನಿನಗೆ?” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಅವನ ಮಾತಿಗೇನು ಬಿಡು? ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇಮ್ಮ! ವಾಸು! ಯಾತಕ್ಕೆ ಕೋಪ?..... ಬಾ.....ಕೂತ್ಕೋ.....ಜಯ ಝಳಝಳ ಪ್ರವಹಿಸುವ ಕೆರೆಯಂತಾದರೆ, ಪದ್ಮಜ ತುಂಬಿ ಹರಿಯುವ ಗಂಗಾನದಿಯಂತೆ. ನಾನೊಂದ್ರೆ ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನ ಅಲ್ವೇ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪದ್ಮಜಳ ಮುಖವನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಗುಂಡಗೆ ಅಂದವಾಗಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನೀನೊಂದ್ರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ ಅತ್ತೆ. ನೀನು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವಳು. ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದುಬಿಡಬಾರ್ಡಾ?” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ ಮಧುಮತಿಯ ಭುಜ ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ.

ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲು ಇಷ್ಟವಾಗದಿದ್ದ ವಾಸು ಸರಸರನೆ ಮಹಡಿ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿದು ಹೊರಟುಹೋದ.

ವಾರದ ನಂತರ ಹೊರಡುವಾಗ, “ನಿನ್ನ ಋಣ ಹೇಗಾದ್ರೂ ತೀರಿಸ್ತೀ ನೆನ್ನ ಗೋಪಿ.....ವಾಸೂನ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ, ದುಃಖದಿಂದ ಗಂಟಲು ಬಿಗಿಯಿತು.

“ನನ್ನ ಸುಧೈ ಋಣ ಎನ್ನಂತು? ಏನೋ ಮಾತು! ಅವನು ನನಗೆ ಭಾರವೇನು? ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಗ ನನಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ಸಾಕ್ತಿರಲಿಲ್ಲಾ! ಬಿಟ್ಟು ಡೀನಾ?” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ.

“ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು. ಅವನೇನಾದ್ರೂ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದ್ರೂ ಸಹಿಸಬೇಕು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ನಿಮ್ಮ ಮಗ ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ತಾನಾ? ಒಳ್ಳೇವು ನೀವು! ಅತ್ತಿಗೆ, ನೀವು ಅವನಿನ್ನೂ ಹಸುಗೂಸು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ! ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಅವನು” ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಿಳುಚಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ ಮಧುಮತಿಗೆ ಪುನಃ: “ಊಹೂಂ, ಬೇರೆ ಏನೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಡಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನ, ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ. ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗ ವಾಸು ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಅತ್ತಿಗೆ, ನೀವು ಅದೃಷ್ಟವಂತರು.....ಅವನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಭಾರವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಗೋಪಾಲ.....ಹೇಗೋ ಕೈಹಿಡಿದಿದ್ದೀ, ಇನ್ನು ಮೂರು ವರ್ಷ ಓದಿ ಸಿದ್ಧೆ ಅಂದ್ರೆ ತಾಯಿ-ಮಗ ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಅವರು ಜೀವನ ನಡೆಸ್ಕೋತಾರೆ” ಎಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಹಾಗೇ ಆಗಲಿವು. ಅವನನ್ನ ಓದಿಸೋದು ನಮಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ” ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ವಾಸು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೇಂದು ಪಾಚ್ ಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನನಗೇಕಪ್ಪ?.....ಇಡೆಲ್ಲಿಯದು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಏನೂಂತ ಹೇಳೋದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ನಗುತ್ತಾ “ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ತೆಕ್ಕೊಟ್ಟು ಅಮ್ಮ!” ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನವರು ಕೈಗೆ ವಾಚ್, ಬೆರಳಿಗೆ ಹರಳಿನ ಉಂಗುರ ಹಾಕೊಂಡಿರಾರೆ. ಅದನ್ನ ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ. ನೀನು ಹಾಕೊಳ್ಳೋದು ನೋಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬಂದೆ.....” ಏನೋ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದವು ಈ ಮಾತುಗಳು.

ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿತು. “ಎಲ್ಲರಂತಹ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೇನು ನಾನು? ಇಂತಹ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೃದಯ ಪೂರ್ವಕವಾದ ಪ್ರೇಮಾನುರಾಗಗಳಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಾ ಈ ಷರತ್ತುಗಳೇಕೆ? ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ತಾನೇನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಾವೇ ಸೂಚಿಸಕೂಡದೇನು? ಅಮ್ಮ, ಜಯ, ಪದ್ಮಜ ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕು.” ‘ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಪಗೊಂಡ ವಾಸು-“ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ನಾನು ಹೇಗಿರೋದ ಕ್ಯಾಗುತ್ತದೆ?” ಎಂದ. ಒಡನೆಯೇ ಛೇದನೆ ಕವಾಳಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದಂತಾಯಿತು ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಆ ಮಾತುಗಳು.

ಹುಬ್ಬು ಗಂಟು ಹಾಕಿ ವಾಸುವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ “ಅಂದ್ರೆ?” ಎಂದರು.

“ಮೊನ್ನೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಅನುಮಾನಿಸಿ ಸಂಕಟಪಟ್ಟು ಅಪ್ಪಾ!.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋದಂದಿನಿಂದ ತನಗೆ, ತಾಯಿಗೆ ಆದ ವಾಗ್ವಾದವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ.

ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ಭಾರವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, “ಸುಳ್ಳು ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ನೀನಿಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡ್ತಿದ್ದಿಯೋ, ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಸೋ ಹಾಗಾದುದಕ್ಕೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸಾವಿರಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ನಾನು ಸಂಕಟಪಡ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಆದರೆ ವಾಸೂ! ನಾ ಅಂದುಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ನಿನ್ನ ಓದು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವ ವರೆಗೂ ಈ ವಿಷಯ ಹೊರಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಗೋಪಾಲನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅವನು ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮ ಬಹಳ ಮೊಂಡು ಮನುಷ್ಯ. ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿ ನಾನು ನೋಡಿರೋದು ಗರ್ವ, ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ, ಅವಳಲ್ಲಿ ಅಣು ಅಣುವೂ ಗೋಚರಿಸುವ ಅಹಂ..... ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ವಿಷಯ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವಳ ಸ್ವಭಾವ ಕಾಲಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸೋದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ರೋಷ, ದ್ವೇಷ, ಸಂಕಟ ತನ್ನನ್ನು ವಿಾರಿ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಭಾವನೆ

ಗಳನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎರಡು ನಿಮಿಷ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಂತರ ದೀರ್ಘವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು “ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಎಂದಾದರೂ ನನ್ನ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಬೇಕು ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ. ಅವಳಿಗೆ ನಾನೇ ತಿಳಿಸಬೇಕು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು. ಆ ಸಂದರ್ಭ ಮತ್ತು ಆ ದಿನ ಬರಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನಗಳು ಹಾಳಾಗಿಹೋದದ್ದು ಹೋಗಲಿ, ಆದರೆ ನೀನು, ನಿನ್ನ ಬದುಕು ಬಂಗಾರವಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದದ್ದೇನು ಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧ. ಎಲ್ಲರಂತಹ ತಂದೆ, ಮಗ ನಾವು ಹೇಗಾಗಬಲ್ಲೆವು? ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಆಟಪಾಟ, ಅದರಲ್ಲಿನ ಸೊಬಗು ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಂದೆಯಾದ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದೇನೇನು? ಕಳೆದುಹೋದ ಕಾಲ ಪುನಃ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಕಾಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡಲಾರೆ. ನಾನು ಕೊಳ್ಳುವ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೀನು ಧರಿಸಬೇಕು. ಈ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೋ. ಸಂಜೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಗುರವೊಂದನ್ನು ಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ಬೆರಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಏನು ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟರೂ ಬೇಡವೆಂದು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಡ. ಎಲ್ಲರ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ದನ್ನು ಕೆಲ ಕ್ಷಣಗಳಾದರೂ ಮರೆಯಬಲ್ಲಳು. ನನಗೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ನಾನೇನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು?” ಎಷ್ಟು ತಡೆಯಬೇಕೆಂದರೂ ನಿಲ್ಲದ ಆವೇಶ, ನೋವಿನಿಂದ ನುಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಿಮಗೆ ಕೋಪ ಬಂದಂತಿದೆ. ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟ. ಹಾಗೇ ಮಾಡಿ, ಅಪ್ಪಾ! ಒಳ್ಳೆ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ವಾಚ್, ಉಂಗುರ ಇವೆಲ್ಲಾ ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಆಸೆ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದು ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ “ನೀವೇನೇನೋ ಅಂದಿರಿ. ನನಗೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದ ವಾಸು ಕಳೆಗುಂದಿದ ಮುಖ ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಪ್ರಸಾದರಾವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ನಿನ್ನನ್ನೇನೂ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ ವಾಸೂ! ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಏನೋ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಿಬಿಡ್ತೀನಿ. ಊಂ, ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಅಪ್ಪಿ ಕೇರ್ಷ ಹಾಕಿದ್ದೀ ತಾನೇ? ಬಂದು ಕೊನೆ ಏಕ್ಸ್ ಹತ್ತು ದಿವಸವಾದ್ರೂ ಇರ್ತೀ ಅಂದೊಂಡಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನನ್ನೂ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡೊಂಡು ಹೋಗು. ಪುನಃ ಇನ್ಯಾವಾಗಲೋ ಎದುರು ನೋಡಿ ಸುಸ್ತಾಗಬೇಕು ನಾವು. ಕಾಲೇಜು ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿ ಕಾಗದವೂ ಬರಿಯೋದಿಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಳಾ

ಹೀನವಾದ ಮುಖವನ್ನು ಸಂಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ವಾಸು ಮುಖ ನೋಡಿ “ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗೋಣ್ವಾ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಊಂ, ನಡೀರಿ” ಎಂದ ವಾಸು ಡ್ರೆಸ್ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮನರಂಜನೆ ಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತ್ತು.

ಮೌನವಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸೂ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು. “ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸುಗಳು’ ಪಿಕ್ಚರ್ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯಂತೆ, ಹೋಗೋಣ್ವಾ ಅಪ್ಪಾ?”

ಬೆಚ್ಚಿದಂತೆ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಏನೂ ಹೇಳಲಾಗದೆ ಕಸಿವಿಸಿಯಾದದ್ದರಿಂದ ನಡೆಯುವ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರು.

ಕೆಲ ಕ್ಷಣ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಕಳೆದ ನಂತರ “ಸ್ವೋರಿ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನನ್ ಫ್ರೆಂಡ್ ಹೇಳ್ತೆ. ಈಗ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿರೋ ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಅಂತ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಏನಂತೀರಿ ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದ.

“ಸರಿ ನಡಿ”. ಇನ್ನೊಂದು ರಸ್ತೆಗೆ ತಿರುಗಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಅವರನ್ನನುಸರಿಸಿದ ವಾಸು.

ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು. ಕೋಳಿ ಒಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಂಜ ಒಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ. ಕರುಣಾರಸಪೂರಿತವಾದ ಹಾಡೊಂದನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಮನಸ್ತಾಪದಿಂದ ನಲುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಹುಡುಗಿ. ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು. ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೂತಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿ ಖಾಲಿಯಾಗಿತ್ತು. ಥಟ್ಟನೆ ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಮುಖವನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಂಡ ವಾಸು ಕರ್ಚಿಫಿನಿಂದ.

ತಿರುಪತಿ ಬೆಟ್ಟದ ಸೀನು. ನಾಯಕಿ ನಾಯಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆಮ್ಮಿ ತನ್ನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂತರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯವರೆಗೂ ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತುಕತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು.

ಈ ಬಾರಿ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ರೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಲುಗೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು ವಾಸುವಿಗೆ. ಸಂಕೋಚ, ನಾಚಿಕೆ ಹೋಗಿ ಅಜ್ಜಿ, ದೊಡ್ಡಮಾವ, ಜಯ

ಎಂದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಹೆಸರೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜಶೇಖರ್, ಕೋಪ ತಾಪ ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಪ್ರಸಾದ ರಾವನ್ನು ನಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ. ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಾಸು ಹೊರಟ ದಿನ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಯ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. “ಪುನಃ ಯಾವಾಗ ಬರೀ?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಜೋಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಇನ್ನೂ ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಸಲ ಇಲ್ಲೇ ಬಹಳ ದಿನ ಇದ್ದಿಟ್ಟೆ. ಪುನಃ ಯಾವಾಗ ಬರೀ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಒಂದು ಸಲ ಒಂದು ಹೋಗು ಅಂತ ಅಮ್ಮ ಬರೀತಾಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಹೇಗೆ ಓದೋ ಬೇಕು ಅಪ್ಪಾ? ಅಮ್ಮನ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾನ ಏನಂದೋ ಗೊತ್ತಾ? ಆಗಾಗ ಹೋಗಬೇಡಿ ಅಂದು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಹೋಗದೇನೇ ಇದ್ದೆ ನೋಡಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಆಸೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಂತೆ.”

“ಹಾಗೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗೋದಲ್ಲ ನನ್ನ ಆಸೆ. ನೀನು ಬರಲೇಬೇಕು” ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ತಂದೊತ್ತೇನಿ. ಅಮ್ಮನ್ನು ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೋದ್ರೆ ಒಂದೇ ರಗಳೆ.... ಈ ಸಲ ಬೇಗ ಬರೀನಿ.... ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡೋಳ್ಳಿ ಅಪ್ಪಾ!” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೆ.

“ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆನು, ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದೆಯಲ್ಲಾ!”

“ಏನು ಚೆನ್ನಾಗಿರೋದು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಕೆಮ್ಮಾ ಇರ್ತೀರಿ. ನಾನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಅಂದೊಂಡಿದ್ದೀರಾ?”

ತನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ವಿಷಯವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ತನ್ನ ಮಗ..... ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಇದೋ ಟ್ಯಾಬ್ಲೆಟ್ಸ್ ಹಾಗೇ ಇದೆಯಲ್ಲಾ! ತಗೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲಾ? ಛೇ! ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದು ನಿಮಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಬೇಕು? ಅಪ್ಪಾ! ಈವತ್ತು ನಾನು ಹೊರಟೊಗ್ಗಿದ್ದೀನಿ, ಕೆಮ್ಮುತ್ತಾ ಹಾಗೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತೆ. ಒಂಟಿಯಾಗಿ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಮಲಕ್ಕೊಂಡು ಕೆಮ್ಮು ಅವಸ್ಥೆ ಸದ್ದೀರಿ. ಕುಡಿಯೋದಕ್ಕೆ

ನೀರು ಕೊಡೋವೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.... ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿದ ಪ್ರತಿ ಮಾತೂ ನನಗರ್ಥವಾಗ್ತಿದೆ. ನೀವು ಸರಿಯಾಗಿ ಔಷಧಿ ಸೇವಿಸದೇ ಇದ್ದೆ, ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.” ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕಳವಳ, ನೋವು, ಬೇಸರ.

ಹಾಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾ, ಗದರುತ್ತಿರುವ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ಅರಳಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಈ ಮಾತುಗಳಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಇವನೇನೇ” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿ, “ಡಾಕ್ಟರ್ ಏನು ಹೇಳಿದರು, ವಾಸೂ !” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ.

“ನಿಮಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದ ದಿನ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾಡದೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಬಂದಿದ್ದೆ, ಜ್ವಾಪಕವಿದೆಯಾ?.... ನಿಮ್ಮ ಓನರ್ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ, ಅಶ್ರದ್ಧೆ ಮಾಡಿದರೆ ಟಿ.ಬಿ.ಗೆ ತಿರುಗಬಹುದು ಅಂತ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಾ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ನಾನು ಅಶ್ರದ್ಧೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹಾಗೆ ಹೆದರಿಸಿದರು ಅಷ್ಟೇ, ನೀನೇನೂ ಹೆದರಬೇಡ. ನನಗೇನೂ ಆಗೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ವಾಚ್ ನೋಡಿ “ಟೈಂ ಆಯ್ತು, ಅಪ್ಪಾ ! ಹೊರಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಇದೆ. ಅದನ್ನೂ ವೆಟ್ಟಿಂಗೇಲಿಟ್ಟೋ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಾತ್‌ರೂಮ್ ಕಡೆ ನಡೆದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದ ವಾಸುವಿಗೆ ಕಂಡದ್ದು ಚಿಕ್ಕ ವೆಟ್ಟಿಗೆ. ಆ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀಲಿಯ ಹರಳಿನ ಚಿನ್ನದ ಉಂಗುರ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಸರಸರನೆ ಬೆರಳಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು “ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಅಪ್ಪಾ, ನೋಡಿ” ಎಂದ ಟವಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ಒರಸುತ್ತಾ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸುತ್ತಾ.

ವಾಸುವಿನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡಿ, ‘ಉಂಗುರ ಏಕೆ?’ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಾರದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ, “ಇದೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಲೂಜ್ ಇಲ್ಲ ತಾನೇ? ಮೊದಲು ಕೆಂಪುಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರ ನೋಡ್ಡಿ. ಆದರೆ ಆಮೇಲೆ ಇದೇ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅನ್ನಿಸಿತು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ

ವಾಸುವಿಗೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಸೇರಿದೊಡನೆ. ಕಾಗದ ಬರಿ. ಹಣ ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಬರಿ. ಒಂದು ದಿನದ ಪ್ರಯಾಣ ತಾನೆ, ರಜೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಬಂದು ಹೋಗು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ತುಟಿಗಳು ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಿದವು.

“ನೀವು ಹೊರಡಿ ಅಶ್ರದ್ಧೆ ಮಾಡದೆ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ವೇಗವನ್ನು ಅಂದಿಕೊಂಡ ರೈಲುಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಕರ್ಚೀಫ್ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದ ವಾಸು, ಆ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಶ್ಚೇತನರಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

o o o o

“ಮಧು, ವಾಸು ಕಾಗದ ಬಂತಾ ?” ಕೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ .

“ಗೋಪಿ ಬರೆದಿದ್ದಾನಮ್ಮ, ವಾಸು ಬಿ.ಎ. ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಸೇರತಾನೆ ಅಂತ. ನೋಡಮ್ಮ, ನಾವು ಅಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅಷ್ಟು ಮಾತಾಡಿದ್ದವನು ಒಂದು ಕಾಗದ ಬರೆದಾ ? ವಾಸುಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಧೈರ್ಯ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ ಅಮ್ಮ, ಗೋಪಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದ್ದೇಲೆ.” ದೂರು ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡೇ ಹುಚ್ಚಮ್ಮ, ಹಣ ಗೋಪಿ ಕೊಡ್ತಿದ್ದಾನಲ್ಲಾ ?” ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಮಗಳ ಕಡಿ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ .

“ಇರಬೇಕು, ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ಬರ್ತಿದೆ ಅಂದ್ರೂ, ದುಡ್ಡಿನ ವಿಷಯ ಎತ್ತೋ ವೇಳೆಗೆ ಏನು ಹಾರಿಸಿಬಿಡ್ತಾರೆ ಮಾವ, ಅಳಿಯ ಇಬ್ಬೂ. ರಾಜೂಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನ ಯಾಕೋ... ತಾನು ಓದಿಸೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ. ಅವನಿಗೆ ದಯೆ ಬಂದು ಓದಿಸಿದಾನೆ, ಗೋಪಿ ಸುಮ್ಮಸುಮ್ಮನೆ ನಿನ್ನ ಮಗನ ಓದಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ, ಏನೋ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ ಅಂತಿದ್ದಾನೆ. ನನಗೂ ಮೈ ಉರೀತು. ಅವನು ಹಾಕಿರೋ ಪ್ಲಾನ್ ನನಗೂ ಇಷ್ಟವೇ ಎಂದೆ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬಂದಿರೋ ಹಾಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳಿಂವ ಮುಖ ಮರೆಸಿ ಕೊಂಡು ಓಡಾಡ್ತಿದ್ದಾನೆ.”

“ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು ಮಧೂ ! ಅವನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಅಷ್ಟು. ಏನೋ ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರ ಬರೋದು ತಾನೇ ನಿನಗೆ ಮುಖ್ಯ. ಯಾರು ಏನೆಂದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚೋಬೇಡ. ಇನ್ನೊಂದು ಮೂರು ವರ್ಷ ಹೇಗೋ

ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿ ಅವನಿಗೆ ಡಿಗ್ರಿ ಬರುತ್ತೆ. ಆಗ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತೆ..... ನಿನ್ನ ಮನೆ, ನಿನ್ನ ಬಾಗಿಲು ಹಾಯಾಗುತ್ತೀಯಂತೆ.”

ತನ್ನ ಮನೆ ತನ್ನ ಸಂಸಾರ ಮಗನ ಕಾಲಕ್ಕಾ... ? ಎಷ್ಟು ಸಲ ಎಷ್ಟು ರೀತೀಲಿ ಬೇರೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋಣಾಂತ ಹೇಳಿದರು ನನ್ನ ಗಂಡ. ತನ್ನ ತಂದೇತಾಯೀನ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ? ಅವರಿಗೆ ತಾನೂ ಹೆಂಡತಿ, ಬೇರೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತೇನೋ !.... ಛೇ, ಅವರ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ತನಗೋಸ್ಕರ ಸುಟ್ಟರು. ಶೂನ್ಯವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಭಾರವಾಯಿತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಚಿಲುಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

o o o o

“ವಾಸೂ, ನನಗೆ ಈ ಪಾಠ ಒಂದ್ನಲ ಹೇಳೋದ್ದೀಯಾ ?” ವಾಸುಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

“ಏಯ್, ನಿನ್ನನ್ನೇ ! ಒಂದು ಸಲ ಹೇಳಿಕೊಡೋದಿಲ್ವಾ ? ಆ ಟೀಚರ್ ಹೇಳಿದ್ದು ನನಗರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ, ವಾಸೂ.” ಈ ಸಲ ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಓದುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಭಂಗವಾಯಿತೇನೋ ! ಸ್ವಲ್ಪ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಬೇಸರದಿಂದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ.

“ಒಂದು ಸಲ.... ಹತ್ತೇ ನಿಮಿಷ.....ಹೇಳಿಕೊಡೋದಿಲ್ವಾ ?” ಅವನ ನೋಟದೊಂದಿಗೆ ನೋಟ ಬೆರೆಸಿ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಪದ್ಮಜ..... ನನಗೆ ಇಂಪಾರ್ಟೆಂಟ್ ಲೆಸನ್ ಇದೆ. ಫ್ಲೀಸ್, ನನ್ನನ್ನ ಡಿಸ್ಪರ್ಸ್ ಮಾಡ್ಬೇಡ, ಹೋಗು.” ಬೇಸರದಿಂದ ನುಡಿದ ವಾಸು.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಅಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳಿನ್ನಿ.....ಇಲ್ಲದ್ರೆ ನಾಳೆ ಫಸ್ಟ್ ಪಿರಿಯಡ್ ನಿಂತೋತೀನಿ” ಮೆಲ್ಲನೆ ನುಡಿದ ಪದ್ಮಜಳ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಸೋಲನ್ನು ಸಹಿಸುವ ನೋವು ಕಂಡಿತು.

ಹೊಸಿಲು ದಾಟುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ..‘ಪದ್ಮಜಾ!’ ಎಂಬ ಕರೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು.

“ಬಾ, ಏನು ಹೇಳಿಕೊಡ್ಬೇಕು ?” ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವ.ಸ.

“ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು, ನೀನು ಓದೋ” ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕೈಯನ್ನು ಥಟ್ಟನೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ವಾಸು.

“ಏ ಆಮ್ ಸಾರಿ, ಪದ್ಮಜಾ! ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ದುಡಿದೂ ಸುಸ್ತಾಗರೋ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಏನು ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಾರೆ ಈಗ! ಬಾ, ನಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ ವಾಸು.

ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈ. ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಹೃದಯ ಸಂತೋಷ, ನಾಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡಿತು. ಮೃದುವಾಗಿ ಕೈ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಪುಸ್ತಕ ತೆರೆದಳು.

ಪ್ರಕೃತಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದಳು. ದೂರದಲ್ಲಿನ ಚರ್ಚನ ಗಂಟೆ ಹನ್ನೊಂದು ಬಾರಿ ಹೊಡೆಯಿತು.

“ವಾಸೂ!.....ಪಾಠ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀ.....ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಕಷ್ಟವಾದದ್ದು ಕೇಳಿದ್ರೆ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀ ತಾನೆ?” ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೊಳೆದವು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ.

“ಅದಕ್ಕೇನು? ಪ್ರತಿ ನಿತ್ಯ ಬಾ” ಎಂದುಬಿಟ್ಟ ವಾಸು.

“ನೀನೇ ಟೀಚರ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ರೆ?”

“ಈಗ ಮಾಡಿದ್ದು ಅದೇ ಕೆಲಸ ತಾನೆ! ಇನ್ನೇನಾದ್ರೂ ಸಂದೇಹ ಇದೆಯಾ?” ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರುತ್ತಾ ನಕ್ಕ ವಾಸು.

“ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ಗುಡ್ ನೈಟ್..... ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎದ್ದು ನಿಂತಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಗುಡ್ ನೈಟ್! ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು. ಲೈಟಾರಿಸಿ ಬೆಡ್ ಲೈಟ್ ಹಾಕಿ ಹೋಗು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಮೈ ಮುರಿದು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಪವಡಿಸಿದ ವಾಸು.

ಪದ್ಮಜ ಟೆನ್ಟಾ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್, ವಾಸು ಬಿ. ಎ. ಫಸ್ಟಿಯರ್. ಪ್ರತಿ ನಿತ್ಯ ಒಂದು ಗಂಟೆಯೋ, ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೋ ವಾಸುವಿನ ಬಳಿ ಟ್ಯೂಷನ್. ಅವನು ಗೌರವೀಯನಾದ ಗುರು. ಅವಳು ವಿನಯವತಿಯಾದ ಶಿಷ್ಯೆ. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಅತ್ತೆಯ ಮಗ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿದ್ದ ನಿತ್ಯ. ವಾಸುವಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗಿ.

ಅನಂಬರ ಮಧ್ಯೆ ಯಾವುದೋ ಅನೈಕ್ಯವಾದ ಅನುಬಂಧ ದಿನೇ ದಿನೇ ದೃಢವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೂ ಮಧುಮತಿಗೂ ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು. ದಸರಾ ರಜೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ವಾಸು ವನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿಂದ “ಬಂದು ಹೋಗು” ಎಂದು ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಜವಾಬು ಬರೆದ.

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ? ಇಲ್ಲೇ ಓದೋಬಾರ್ಡ್? ರಜ ಬಂದೊಡನೆ ಓಡಿಹೋಗದೆ ಇದ್ದೆ ಏನು?” ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ನಿನಗ್ಯಾಕೆ ಆ ವಿಷಯ?” ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನೀನು ಅತ್ತೆ ಹತ್ತಿರ ಈಗ ಹೋಗ್ತಾ ಇಲ್ವಂತೆ” ಬುಡ್ಡು ಮೂತಿ ಮಾಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂದೋತ್ತಿದ್ದಿ?” ನಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ.

“ಅದೇ ಕೇಳಾ ಇದ್ದೀನಿ.”

“ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೆ.”

“ಯಾರಪ್ಪ ಅದು ಅಷ್ಟು ಕ್ಲೋಸ್ ಫ್ರೆಂಡ್! ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಯಾವತ್ತೂ ಬಂದಹಾಗಲ್ವಲ್ಲಾ?” ರೇಗಿಸಿದಳು.

“ನಿನಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂತ ಆಗ್ಲೆ ಹೇಳಿ” ಬೇಸರದಿಂದ ನುಡಿದ ವಾಸು.

“ಹೋಗ್ಲಿ ಮತ್ತೆ, ಯಾವಾಗ ಬರ್ತಿ?”

“ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ಏನು ಪದ್ಮಜಾ, ಯಾರ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಕಷ್ಟಪಡಿಸಕೂಡದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳೋ ನನ್ನನ್ನೇ ರೇಗಿಸ್ತೀ! ನನಗಷ್ಟು ಬಂದಾಗ ಬರ್ತೀನಿ, ಸಂಯಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬ್ಯಾಗು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಹೊಸಿಲು ದಾಟಿದ ವಾಸು.

“ಅಯ್ಯಮ್ಮ! ವೆಟ್ಟಿಗೆ, ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ಎಲ್ಲ ತಗೊಂಡು ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಪಾರ್ವತೀಶಂ ಹಾಗೆ ಹೊರಡ್ತೀಯೇನೋ ಅಂತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಬ್ಯಾಗ್ ಮಾತ್ರ ತಗೊಂಡಿದ್ದೀ! ಪರ್ನಾಫಿಲ್ಲ, ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನವೇ ಹುಡುಗನ ಕ್ಯಾಂಪು.”

ಥಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕ ವಾಸು. ತಾನೂ ಪಕಪಕನೆ ನಗುತ್ತಾ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಬೀದಿಯ ಗೇಟಿನವರೆಗೂ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ನಿಂತು, ಸರಸರನೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವವರೆಗೂ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ, ತಾನು ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಅವನು ಪಕ್ಕದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದ. ಭಾರವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಒಂದೊಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಆ ಬಜ್ಜಿ ಸ್ಲೇಟಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಇದೆ, ವಾಸುವಿಗೆ ಕೊಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ ನಲ್ಲಾ ಪದ್ಮಜ. ಪಾಪ ತಿನ್ನದೆಯೇ ಹೊರಟುಹೋದ. ಅಮ್ಮ ಮರೆನೆ ಯಾದರೆ ಹೇಗೆ?” ವಾಸು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನದೇ ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ ಗದರಿಸಿದರು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ತೋರುಬೆರಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚುತ್ತಾ, “ಮುರುಹೋದೆ ಅಮ್ಮಾ!” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

○ ○ ○ ○

ಬಹಳ ತೆಗೆದುಹೋಗಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವನ್ನು ನೋಡಿ ವಾಸು ಕಳವಳ ಗೊಂಡ.

“ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ?” ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು.

“ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತು, ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ-ಅಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿ ಕಾಗದ ದಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅಂತ ಬರೀತಿದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ ಹೇಳಬಾರ್ಡು ಅಂತಾ? ಏನಪ್ಪಾ ಹೀಗಾಗಿದ್ದೀರಿ?” ಬ್ಯಾಗ್ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಸಿ, ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನೂ ಸೊಂಟದ ಮೇಲಿಟ್ಟು ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ಕರುಣೆ, ನೋವು ವಿಳಿತವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನೀನು ಭಯಪಡಬೇಕಾದಂತಹ ಖಾಯಿಲೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಸೈಪಲಿಸ್ಟ್‌ನ ಕನ್ನಲ್ಯಾ ಮಾಡಿದರೆ?” ಅತುರ ದಿಂದ ತಂದೆಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಹಾಗೇ ಆಗ್ಲಿ, ಯೋಚ್ಚೆ ನಾಡೋಣ. ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸು, ಕಾಫಿ ತರಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದ್ದ ಸೈಷಲಿಸ್ಟ್ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಹೊರಡುವಾಗ “ನಿಮ್ಮ ದೇಹ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗೇ ಇದ್ದೆ ನಾನು ಕ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಂತೋಷ, ಉತ್ಸಾಹ ಬೇಕು. ನಾನು ನಿಯೋಜನೆಯಿಂದ ಓದಬೇಕು ಅಂದ್ರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದೇಹಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಬೇಕು.”

“ನನ್ನ ಹಣ 50 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ನಂತರ ನಿನಗೇ ಸೇರುವಂತೆ ವಿಲ್ ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಓದಿಗೆ ಯಾಕೆ ತೊಂದರೆ ಯಾಗುತ್ತೆ?”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ವಾಸುವಿಗೆ ಛಾಟಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟನಾಗಿ “ಅಪ್ಪಾ” ಎಂದ. ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು.

“ಯಾಕಷ್ಟು ಹೆದ್ದೀ ? ಔಷಧಿ ಸರಿಯಾಗಿ ತಗೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ ಅಂತಲೇ ನಿನ್ನ ಅನುಮಾನ ? ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ವದನದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸೆ ಎದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು.

ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದ ನೀರು ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಹರಿದೊಡನೆ ಸರಸರನೆ ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಒರೆಸುತ್ತಾ, “ಏನೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದಾರೆ ಡಾಕ್ಟರ್. ನೆನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ನಿಮಗೆ ಎದೆ ನೋವು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಔಷಧಿ ತಪ್ಪದೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಓನರ್ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬರಬೇಡ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ರಲ್ಲಾ. ಅವರು ಕೊಡೋ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ರಾತ್ರಿ ಹಗಲೂ ಯಾಕೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡ ಬೇಕು ?” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಮಾತನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ, “ಅವರ ಹತ್ರ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ ವಾಸೂ. ಈಗ ನಾನೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಭಾಗಸ್ಥನಾಗಿದ್ದೀನಿ.....ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಎಲ್ಲಾ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಾಕೋದು ಧರ್ಮವೇ ಹೇಳು !” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ತನ್ನ ತಾಯಿ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಎಂದು ತಿಳಿದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಬ್ಬ ಚತುರನಾದ ವ್ಯಾಪಾರಿ. ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಬೀರುವ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ

ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ, “ನನಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು ನೀವು. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಹೆಣದಾಸೆ ಇರೋ ಮನುಷ್ಯ ನಾನು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಇನ್‌ಸಲ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಡಿ ಅಪ್ಪಾ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಹೊರಟಿದ್ದೀ, ಟೈಂ ಆಗಿಹೋಗಿದೆ. ಹೊರಡು ಮತ್ತೆ, ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೊತೀನಿ. ನಿನಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಬದುಕಬೇಕು ಅಂತ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಸೆ ಇಲ್ಲವ್ವ ? ಗೋಪಾಲನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಂತ ಹೇಳು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್ ಆ ಮಾತನ್ನು ಮರೆಸಿ ಹೊರಡುವಂತೆ ಅವಸರಪಡಿಸುತ್ತಾ.

ಬೀದಿಯ ಗೇಟನ್ನು ದಾಟಿ ನಿಂತು, “ಇದ್ದುದ್ದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಬರೆಯಿರಿ. ನಾನೇನು ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯಲ್ಲ ; ಪುನಃ ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಬೇಗ ಬರೀನಿ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರಿ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಗನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹೃದಯ ಆದ್ರ್ವನಾಯಿತು. ‘ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮೀರಿ ಬೆಳೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಗ, ಹುಡುಗಾಟದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುವ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕುವ ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಯ, ಸಂಕೋಚ ಎಷ್ಟು ನಲುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ! ವಾಸು ಬೇರೆಲ್ಲಾದರೂ, ಬೇರಾರ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಹೊಟ್ಟೆ ಯಲ್ಲಾದರೂ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಜೀವನ ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇನೋ. ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಛೆ ! ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕೆಂದೂ, ತಾನು ಒದಗಿಸಲಾರದ್ದು ಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಮಗ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ ಎಂದುಕೊಂಡ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೋರಿಕೆ ಬಿಸಿಲು ಕುದುರೆಯಾಯಿತು. ಆ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ನೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ತೀರಿಸಬೇಕು.’ ಈ ಊಹೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ತುಟಿಗಳು ಅರಳಿದವು. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಮುಂದೆ ಓಡಿದವು. ಸುಂದರವಾದ ಬಂಗಲೆ, ಪೋರ್ಟ್‌ಕೋ ದಲ್ಲಿ ಕಾರು, ರೀವಿಯಿಂದ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಿಯರಿಂಗ್ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತ ಸುಂದರಾಂಗ ವಾಸು, ಸೌಂದರ್ಯವತಿಯಾದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ, ಬೊಚ್ಚು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ನಗುತ್ತಿರುವ ನೊಮ್ಮಗ, ಎಲ್ಲವೂ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಊಹಾ ಪಥದಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು ಮನಸ್ಸು ಪುಲಕಗೊಂಡಿತು

ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ನಿರಾಸೆಯ ನಗೆ ನಕ್ಕರು. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದಿದ್ದ ಮನೆ ಬಿಕೋ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಪುನಃ ತಾನು,

ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಈ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಒಂಟಿ ಜೀವನ ನೆನಪಾದಾಗ.

ಫಸ್ಟ್ ಇಯರ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ತಂಪೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಂದ ವಾಸು. ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಕೆಲವು ದಿನ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಸರಸರನೆ ದಿನಗಳೂ, ತಿಂಗಳುಗಳೂ ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಪದ್ಮ, ಜಯ ಅವರ ಸೌಂದರ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಂದರ ಯುವಕನಾದ ವಾಸುವಿಗೆ ಚಿಗುರುಮೀಸೆ ಬಂದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಶೋಭೆ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಥರ್ಮ್ ಇಯರ್ ಫೈನಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಒಂದು ಸಲ ಒಂದು ದಿನಸ ಮಾತ್ರ ಮಧುಮತಿಯೊಡನೆ ಕಳೆದಿದ್ದ ವಾಸು, ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಅಂದರೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಸೆಂಗಡ ಕಳೆದಿದ್ದ.

ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ವಿರಾಮವಿಲ್ಲದೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು. ಪದ್ಮಜ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಕೋರ್ಸ್ ಮುಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಪದ್ಮಜ ಪ್ರತಿದಿನ ವಾಸುವಿನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಅವಳು ತನಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳುವುದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವುದೂ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು.

“ಪದ್ಮಜಾ, ಈವತ್ತು ನನಗೆ ಟ್ರೂಷ್ ಫೀಸ್ ಕೊಡಬೇಕು.” ಕೋಮಲ ಸ್ವರ ಹೋಗಿ ಪುರುಷತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ವಾಸುವಿನ ಧ್ವನಿ.

ಬೆಚ್ಚಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ಎದಿನಾರು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಪದ್ಮಜ,
 “ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಟೀ.” ಅದೇ ಧ್ವನಿ.

“ಓ.... ಐದು ನಿಮಿಷ. ತರ್ತೇನಿ” ಲವಲವಿಕೆಯಿಂದ ಎದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಟೀ ಕಪ್ಪು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಂವ ಹಾಸ ಬೀರಿದ ವಾಸು, ಅವಳಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ.

ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಚಲಿಸಿತು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಂಡು, “ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಹೇಳಬೇಕಾ ? ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ನಿನ್ನ ಟ್ಯೂಷನ್ ಫೀಸ್ ಕೊಟ್ಟಹಾಗಾಗುತ್ತಾ, ಹೇಗೆ ಪಾಸ್ ಮಾಡ್ತೀನೋ ! ಭಯವಾಗಿದೆ” ಎಂದಳು ಸದ್ದು.

“ಈಗ ಟೈಂ ಎಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾ ? ಹೆನ್ನೆರಡು, ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಟೀ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿ. ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಹೇಳಬೇಡ್ವಾ ಮತ್ತೆ ?” ಎಂದ ವಾಸು ವಾಚ್ ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ರೂಂನಲ್ಲಿ ಓದಬಾರ್ಂತೆ. ಛಿ, ಏನೋ ಛಾನಸ್ತೆ. ನೋಡೋವು ಏನಾದ್ರೂ ಆಡೋತಾರಂತೆ. ಗೊತ್ತಾಗ್ತೀ ಇರೋದು ಯಾವುದಾದ್ರೂ ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಹೇಳಿಸೋಬಹುದು ಒಂದು ಗಂಟೆಯೋ, ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೋ. ಮಿಕ್ಕ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೊಠಡೀಲೇ ಓದೋಬೇಕಂತೆ.”

“ನಿನ್ನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಓದಬಾರ್ರು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅಮ್ಮ.” ಈ ಮಾತು ವಾಸುವಿನ ಹೃದಯ ಚುಚ್ಚಿತ್ತು. ಅವನ ವದನ ವಿವರಣೆಯಾಯಿತು. “ಹೋಗ್ಲಿ, ಹಾಗೆ ಮಾಡು ಸದ್ದು.” ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವಾಸು. ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿಹೋಗಿದ್ದ ಮಾತಿಗೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಲಕಿ ಅನೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುವಂತಾಯಿತು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಕೋಳಿ ಕೂಗಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಛಿ ! ವಯಸ್ಸು ಬಂದ ಹುಡುಗಿ. ಅವರ ಜಾಗ್ರತೆ ಅವರಿಗೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸುಮಾಧಾನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ.

o o o o

“ನಮ್ಮ ಮನೆ ಸಕ್ಕದ ಮನೆ ತಹತೀಲ್ದಾರನನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೀನಿ-ನನ್ನ ನೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಒಂದು ಗುಮಾಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡ್ಲಿ ಅಂತ. ಹುಡುಗ ಬರ್ಲಿ, ನೋಡೋಣ, ತಪ್ಪದೆ ನಿಮಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.” ಜಾನಕಮ್ಮ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ಮಜ್ಜಿಗೆಯನ್ನು ಕಲಕಿ ಮಗಳ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು.

ಮಜ್ಜಿಗೇಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯ ಹೈದಯ ಈಟಿಯಿಂದ ತಿವಿದಂತಾಯಿತು, ಹಿಂದಿನ ನೆನಪುಗಳಿಂದ. ಕಾಲ ತಲಕೆಳಕಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಹಶೀಲ್ದಾರರು, ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಹಿಂದೆ. ಅಂದಿನ ಅಜ್ಜಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಇಂದು ಅಂದಿನ ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಹೆಂಡತಿ ಜಾನಕಮ್ಮ. ಹಿಂದಿನದನ್ನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ನೆನೆಪಿಗೆ ತರುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜೀವನ ಮುಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ತನ್ನದೆಂತಹ ನಿಕೃಷ್ಟವಾದ ಬದುಕು! ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ತನ್ನ ಗಂಡ ಎಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟವಂತರು! ತನ್ನನ್ನೂ, ತನ್ನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುವ ವಾತಾವರಣವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಹಿಂದಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತು ಹೊಸ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹಾಯಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಗ್ನಿಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ, ಪಂಚ ಭೂತಗಳ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಬಂಧುಮಿತ್ರರ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರ ಜೀವನವೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಮಾಣನೆಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು.

ಪುರುಷನ ಜೀವನ, ಸ್ತ್ರೀಯ ಜೀವನ ಒಬ್ಬರಿಂದ ಒಬ್ಬರು ದೂರವಾದ ಮೇಲೆ ಆ ಜೀವನ ವಿಧಾನವೇ ಬೇರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಗಂಡಸು ಮರ ಎಲೆಯನ್ನು ಕಳಚುವಂತೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಗುವನ್ನು ತೊರೆದು ಪುನಃ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡ, ಪುನಃ ಮರ ಚಿಗುರುವಂತೆ. ತಾನು ಬೇರು ಕಿತ್ತುಹೋದ ಬಳ್ಳಿಯಂತೆ ಬಾಡಿ ಕೃತಿಸಿಹೋದಳು ಛಿ! ಛಿ! ತಿಂಡಿ, ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದುವ ಜೀವನ ಒಂದು ಜೀವನವೇನಾ? ತಾನೇಕೆ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ?

ಅವಳ ಕತ್ತಲೆಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣದಾದ ಕಾಂತಿ ಕಿರಣ ವಾಸು-ವಾಸು ಅವಳ ಮನಃಪಟಲದಲ್ಲಿ ಹಾದುಹೋದ ತನ್ನ ಗಂಡು ತನಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ತಪಃಫಲ, ಬೇಗ ಬೇಗ ಏನೋ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮಧುಮತಿ ಕೈ ತೊಳೆದು ಏಳುತ್ತಾ, “ವಾಸುವಿನ ಉದ್ಯೋಗದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪುನಃ ತಹಶೀಲ್ದಾರನನ್ನು ಬಲವಂತಪಡಿಸಬೇಡಮ್ಮ! ಪುನಃ ಅದೇ ಆಫೀಸು, ಪುನಃ ವಾಸು ಅದರಲ್ಲಿ ಗುನಾಸ್ತಿ, ಬೇಡಮ್ಮ! ಈ ವಾತಾವರಣ ತನಗೆ ಬೇಸರ ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ದೂರ ಹೊರಟುಹೋಗ್ಬೇಕು ಅನ್ನಿಸ್ತದೆ ಅಮ್ಮ ನನಗೆ” ಎಂದಳು.

ತನ್ನ ಗಂಡ ಖಾಲಿಮಾಡಿದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಇಪ್ಪತ್ತೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಎರಡು ಬಾರಿ ಮನೆ ರಿಪೇರ್ ಮಾಡಿದರು ಆ ಮನೆಯ ಒಡೆಯರು. ಆ ಮನೆ, ಅವರಿದ್ದ ಕೊಠಡಿ

ಮನೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂದು ಆದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕೋರಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನವೂ ಹೊಸಿಲು ದಾಟದಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ ಇಂದು ಹಿತ್ತಲ ಕಡೆಯಿಂದ ತಹಶೀಲ್ದಾರ್ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಅಂದು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಾಪೆ ಹಾಕಿದಳು. ಹೆದಿನೆಂಟರ ಹರೆಯದ ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಮಗಳು ನಿರ್ಮಲ.

ಅಮ್ಮ! ಅತ್ತೆ ಬಂದ್ರೆ.... 'ಜಯ ಅವರ ಅತ್ತೆ' ಎಂದು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದಳು. "ಎಂದೂ ಹೊಸಿಲು ದಾಟದಿದ್ದವರು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರೋದು ಅಂದ್ರೆ "ಏನೋ ವಿಶೇಷವೇ! ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕು, "ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ?" ಎಂದು ಕೇಳಿ ವಾಸುವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ. ನಿರ್ಮಲಳ ತಾಯಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಯಂತೆ. ಅನ್ಯಮನಸ್ಕಳಾದ ಮಧುಮತಿ ಏನೋ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನೂ, ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಮುನ್ನ ನಗುತ್ತಾ ಹರಬುತ್ತಿದ್ದುದು ಆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲೇ, ಆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿ ಅಂಗುಲವೂ ಅವಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಒಂದು ಸಲ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು, "ಸುಮ್ಮೆ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ಹೋಗೋಣಾಂತ ಬಂದೆ. ಬಾ ಅಂತ ನಿರ್ಮಲ ಕರೀತಲೇ ಇದ್ದು" ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

"ಮಗ ಬಂದ್ರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಒಂದು ಸಲ ಕಳಿಸ್ತೀರಲ್ಲಾ? ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾನಂತೆ," ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ತಹಶೀಲ್ದಾರ್ ಹೆಂಡತಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಮ್ಮ ಆಸೆಯಿಂದ-ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಈ ಬಾರಿ ಮಧುಮತಿಗೆ ನಗು ಬಂತು, ಶಹಭಾಷ್! ಇಂದು ತನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಲ. ಬೇಡ, ದೊಡ್ಡವರ ಮನೆಯವರ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ಮಗನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗ ಕೂಡದು. ಅವಳ ಅಹಂಕಾರದಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ತರಗಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ, ಬಾಳೆಯಹಣ್ಣು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿ ನಂದಲೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಬಾಳೆಯಹಣ್ಣು ಜಾನಕಮ್ಮನಿಗೆ, ತಾಂಬೂಲ ಸುಂದರಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅಬ್ಬಾ! ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳಾಯ್ತು ನೀನು ಬಂದು”, ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಜಯಳ ಕಡೆ ಚಕಿತನಾಗಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು. ಆಕಾಶ ಬಣ್ಣದ ಲಂಗ, ಕಪ್ಪು ಜೋಳಿ, ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಹೊವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಿಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ದ ದಾವಣಿ, ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಅಂದವಾದ ಅಮೃತಶಿಲೆಯ ಬೊಂಬೆಯಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಜಯ. ಕ್ಷಣಕಾಲ ಅವನು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾದ.

“ಬಹಳ ದಿವಸವೇನೋ ಆಯ್ತು ನಾನು ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನ ಬಾ ಅಂತಿಯಾ? ಹೋಗು ಅಂತಿಯಾ? ಹೀಗೆ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಿ!” ನಗುತ್ತಾ ನುಡಿದ ವಾಸು.

“ಸಾರಿ.....ನೀನು ಏನೋ ಬದಲಾಯಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೆ” ಎಂದು ನಾಲಿಗೆ ಕಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಳು ಜಯ.

“ಅಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದ ವಾಸು.

“ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳಾಯ್ತಪ್ಪ ನೋಡಿ, ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಹೋದವು. ನೋಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಂತ ಬಹಳ ಬೇಸರವಾಗಿತ್ತಪ್ಪ” ಎಂದಳು, ಮಧುಮತಿ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗಿಗೆ ಕೈ ಒರೆಸುತ್ತಾ.

“ಹೇಗಮ್ಮ ಬರೋದು. ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಕಲ್ಸ್ ಇರ್ತಾ ಇತ್ತು. ಅಜ್ಜಿ ಎಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಯಾರು? ವಾಸೂನಾ! ದೊಡ್ಡವನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ! ಎಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬಾ, ವಾಸೂ!” ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಆತುರದಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಪರೀಕ್ಷೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದೀಯಾ? ಕ್ಲಾಸ್ ಬರುತ್ತಾ?” ತನಗಿಂತ ಒಂದಡಿ ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದ ಮಗನ ತಲೆ ನೇವರಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ವಾಸುವನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ನನ್ನ ಕಂದ, ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀ!” ಎಂದು ಅವನ ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ನೇವರಿಸಿ ಮುತ್ತಿಟ್ಟರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ರಾಜಶೇಖರ್, ಸುಂದರಮ್ಮ, ಚಂದ್ರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಬಂದು ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು.

ತಾಯಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ವಾಸು-“ಅಮ್ಮಾ! ಯಾಕೆ ಹಾಗಿದ್ದೀ? ನೈ ಸರಿಯಾಗಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ಬಣ್ಣ ಹೋದ ಸೀರೆಯ ಸರಗನ್ನು ಸಂಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಜಿನ್ನಾಗೇ ಇದ್ದೀನಿ. ಬಾ, ಕಾಫಿ ತರ್ರೀನಿ. ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸು” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ ವಾಸು ಏನನ್ನೋ ಗ್ರಹಿಸಿದ. ಸುಣ್ಣಕಾಣದ ಕಪ್ಪು ಗೋಡೆ, ನವಾರು ಹರಿದುಹೋಗಿದ್ದ ಮಂಚಗಳು, ಬೆಡ್‌ಷೀಟ್ ಇಲ್ಲದ ಹಾಸಿಗೆಗಳು, ಸ್ವಾಂಡಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಸೀರೆ, ಸೆಣ್ಣಿಗೆ ಕಪ್ಪಾಗಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ, ಅನ್ನದ ಪಾತ್ರೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ ಪಾತ್ರೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಎತ್ತಿಸಾರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲಮ್ಮ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಯಾತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಂತಿ? ಸುಳ್ಳು-ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಆಗಿದ್ದೀ? ಏನಾಗಿದೆ? ತಲೆನೋವಾ?” ಕಳವಳಗೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ನಡೆದ ವಾಸು. ಏನೋ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಿಂದ ತಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ. ಅದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ವಾಸು. “ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಬಲವಂತ ಯಾಕಮ್ಮ!” ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಏನೋ ಆಡಲಿದ್ದ ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ ಅನ್ನ ತುರುಕಿಕೊಂಡ ವಾಸು.

“ವಾಸೂ, ಇನ್ನು ಓದು ಮುಗಿದಂತೇನೇ ಅಲ್ಲಾ?” ಕೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ವಾಸು ಜವಾಬು ಹೇಳುವುದರೊಳಗೆ “ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಆಮ್ಮ ಮುಗಿತೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತ ಹೇಳೋದು, ಈಗ್ಯಾಕಮ್ಮ ಅದೆಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಬೇಸರದಿಂದ ನುಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನನಗ್ಯಾಕಮ್ಮ!-ಏನೋ ಅವನು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕು-ಕೊಂಪು ತಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಗಳು ಹರಿಯುತ್ತೆ ಅಂತ.....ಅಷ್ಟೇ” ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದ ಜಾನಕಮ್ಮ “ಅಮ್ಮ!” ಎಂದ ಮಧುಮತಿಯ ತೀವ್ರವಾದ ಗದಂಕೆ ಕೇಳಿ ಮೌನವಹಿಸಿದರು. ವಾಸು ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಹೋದಮೇಲೆ, “ತಹೆತೇಲ್ಲಾರರು ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸ್ತಾರೆ, ಹೋಗಿ ಕೇಳೊಂತ ವಾಸೂಗೆ ಹೇಳಬೇಡಮ್ಮ! ನಿಧಾನ

ವಾಗಿ ಸಾನೇ ಹೇಳಿಲಿ. ಇಷ್ಟು ದಿನವೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಹೆದರೋತಾನೆ. ರಾಜು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಾನೂ ಹೇಳ ಬೇಡ” ಎಂದು ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಹಾಗೇ ಆಗಿ ಬಿಡೇ. ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನೇನೂ ಅಲ್ವಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲೆ ಹೋಯ್ತು” - ಬೇಸರದಿಂದ ಹೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ಏನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂಬ ಜಾನಕಮ್ಮ, ಆದನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಧುಮತಿ, ವಿಸಯ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದಿದ್ದ ವಾಸು ಸರಸರನೆ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ‘ಜಯಾ!’ ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

ವಾಸು ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಜಯ ನಿದ್ರೆಹೋದಂತೆ ನಟಿಸಿದಳು. ‘ಜಯಾ!’ ಮೃದುವಾಗಿ ಕರೆದ ವಾಸು.

ಜವಾಬಿಲ್ಲ. ಅವಳ ತುಟಿಗಳು ಮಾತ್ರ ತುಂಟನೆಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ ಅಲುಗಾಡಿದವು.

“ಛೇ, ನಿದ್ರೆ ನಟಿಸ್ತಿದ್ದೀಯಾ?”

ಆ ಹುಡುಗಿ ಬಿಂಕದಿಂದ ಅರಳುತ್ತಿದ್ದ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಳು.

“ಏಯ್, ಜಯಾ! ನೀನು ಈಗ ಏಳಬೇಕು” ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಕುಟ್ಟಿ ತಬ್ಬ ಮಾಡಿದ. ಅವಳು ಕದಲಿಲ್ಲ.

“ಹೇಗಾದ್ರೂ ನಿನ್ನನ್ನ ಎಬ್ಬಿಸದೆ ನಾ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಏಯ್, ಮಹಾರಾಣಿ!” ನಗುತ್ತಾ ಕೂಗಿದ ವಾಸು.

ಅವಳ ತುಟಿಗಳು ಅಲುಗಿ ಪುನಃ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡವು. ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಲೋಟದಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಎರಡು ತೊಟ್ಟು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ.

“ಛೇ! ಇದೇನು? ಹುಡುಗಾಟ ಹೋಗಿಲ್ಲ! ಅಲ್ಲಾ, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದೀಯಾ.....ಅಲ್ಲಾ ಕೆನ್ನೆ ಮೇಲೆ ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಎಬ್ಬಿಸುವಂತೆ ಚಿಟಿಕೆ ಹಾಕಿ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಅಂದ್ಯೊಂಡೆ” ಜಾರಿಂದ ಸೆರಗನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಕೂತಳು.

ಅವಳ ಮಾತುಗಳಿಗೆ, ಅವಳ ವರ್ತನೆಗೆ ನಾಚಿದ ವಾಸು ಥಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡ.

“ಯಾಕೆ, ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ನಾಚ್ಯೋತ್ತಿದ್ದೀ. ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕಳು ಜಯ.

“ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನಾದ್ರೂ ವಿಶೇಷ ಹೇಳಿಯೇನೋ ಅಂತ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಎದುರಿಗೆ ಕುರ್ಚಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೂತ ವಾಸು.

ತನ್ನ ಓದು, ಸಂಗೀತ, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಭಾಗವಹಿಸಿದ ನಾಟಕಗಳ ವಿಷಯ, ಎದುರುಮನೆ ಲಾಯರ್ ಮಗ ಹೀರೋ ಆಗಿ, ತಾನು ಹೀರೋಯಿನ್ ಆಗಿ ಹೇಗೆ ನಟಿಸಿದರೋ.....ಝಳಝಳ ಹರಿಯುವ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಸಾಗ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳ ವಾಕ್ಪ್ರವಾಹ. ತನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಅವಳ ಮಾತು ಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೇಸತ್ತು ವಾಸು. ಬೇಸರದಿಂದ ಎದ್ದು “ಎತ್ತಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ಅವಲಕ್ಕಿ ರುಚಿ ಎಂದಂತೆ, ನನಗೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಅಭಿರುಚಿ ಇಲ್ಲ. ನೀನೇನೇ ಹೇಳಿದರೂ ನನಗರ್ಥವಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ...” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

“ಊಂ, ಆದರೆ ?” ಎಂದಳು ಜಯ.

“ಅಜ್ಜಿ, ಅಮ್ಮ ಇವರಿಗೆ ಬರೋ ಬೆಳೆ, ಬಾಡಿಗೆ ಸಾಕಾಗ್ತಾ ಇಲ್ವಾ ?” ಕೇಳಿದ ಸಂಕೋಚಸಡುತ್ತಾ.

“ಓ, ಗ್ರಹಿಸಿದೆಯಾ ! ನಿನ್ನದು ಚಾಕುವಿನಂತಹ ತಲೆ. ಛೇ ! ಏನೂಡೋಣ ವಾಸೂ ! ಒಂದು ದಿನವೋ, ಎರಡು ದಿನವೋ ಯಾರಾದ್ರೂ ಒಂದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ವರ್ಷಗಳು ಯಾರಾದ್ರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾ ? ಏನೂ ಅಂದ್ಯೋಬೇಡ, ವಾಸು ; ಅಜ್ಜಿ ಬಾಯಿ ಒಳ್ಳೆದಲ್ಲ ! ನನಗೂ, ತಮ್ಮನಿಗೂ ಓದು, ಮದುವೆಗಳೂ ನಡೆಯಬೇಕೊಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಬರೋ ಸಂಬಳ ಯಾವ ಮೂಲೆಗೆ ಹೇಳು ! ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಪಾಲಿಗೆ ಬರೋ ಬೆಳೆ, ಬಾಡಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡೋದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.”

ಬೆಚ್ಚಿದ ವಾಸು, ಸಂಕಟದಿಂದ ಜಯಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ.

“ನನಗೆ ಅತ್ತೇನ ನೋಡಿದ್ದೆ ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಆದರೆ..... ಆದರೆ.....ಆದರೆ..... ಈಗೇನಾಯ್ತು ಜಯಾ !” ಧ್ವನಿ ನಡುಗಿತು.

“ಅತ್ತೇನ ನೋಡಿದ್ರೆ ಕೋಪ. ನೀನು ಹಾಕ್ಕೋಳ್ಕೋ ಅಂತ ಬಟ್ಟೆ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಹಾಕ್ಕೋತಾನಾ? ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಡವಂತಿ ವೇಷ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.”

“ಜಯ?” ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಅರಚಿದ ವಾಸು.

“ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಅರಿಚ್ಚಿ? ಉಲ್ಲನ್ ಸೂಟ್ ಹಾಕ್ಕೋಳ್ಕೋದಕ್ಕೆ, ವಾಚ್ ಉಂಗುರ ಹಾಕ್ಕೋಳ್ಕೋದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದೆಯಾ ಅಂತ. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಕೊಟ್ಟ ಹಳೇ ಸೀರೆ ಉಪ್ಪೋಡಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಉಲ್ಲನ್ ಸೂಟ್ ಹಾಕಿದ್ದೀ, ಅವರು ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಓದಬೇಕೂ ಅಂತೀ. ಹೆಂಗಸಾದ್ರೂ ಗಂಡಸಾದ್ರೂ, ಚಿಕ್ಕವರಾದ್ರೂ, ದೊಡ್ಡವರಾದ್ರೂ ನಾಚಿಕೆ, ಅಭಿಮಾನ ಇರಬೇಕು. ಅತ್ತೆ ದಮಯಂತಿಯಂತೆ ಒಂದು ಸೀರೇಲಿ ಕಾಲ ಕಳೀತಿದೆ, ಅನ್ನೋ ಅನ್ನಿಸಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಎರಡು ಹಳೇ ಸೀರೆ ಕೊಟ್ಟು. ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಯ್ಯರು ನಮ್ಮ ತಂದೆ. ಅತ್ತೆ ಯಾಕೆ ಹೀಗ್ಮಾಡ್ತಿದಾರೋ, ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಏನಂದ್ರೂ ಬಾಯಿ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ.”

“ನಿಲ್ಲು! ಇನ್ನೇನೂ ಹೇಳ್ಬೇಡ.” ಆವೇಶದಿಂದ ಕಳಾಹೀನವಾದ ಮುಖ ಹೊತ್ತು ಎದ್ದು ನಿಂತ ವಾಸು.

“ಪ್ಲೀಸ್, ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯೂಸ್ ಮಿ, ವಾಸು. ನಿನಗೆ ಕೋಪ ಬರಬೇಕು ಅಂತಲೇ ಈ ವಿಷಯ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದದ್ದನ್ನ ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸಿದೆ. ನಿನಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದು ಇದೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸೋಣ ಅಂದ್ಯೋತಾ ಇದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನ ಸುಖವಾಗಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋದು ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಸಲಿಗೆ ಇರೋದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ನಿನಗೆ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತೆ-ತಿಳ್ಳೋಬೇಕು ಅಂತ ಒದ್ದಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.....ಯಾವು ದಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಅತ್ತೇನ ಕರೊಂದು ಹೊರಟೋಗು.” ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಜಯಳ ಕೈಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಅಮುಕುತ್ತಾ, “ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್, ನನಗೆ ಬೇಕಾಗದ್ದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ್ದಿ, ಮೆನಿ ಮೆನಿ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್! ಹೊರಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರಸರನೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ವಾಸು.

“ಈವತ್ತು ಹೊರಡ್ತೀನಮ್ಮಾ!” ಎಂದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ಬಿಳುಚಿಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀ? ರಿಸಲ್ವಾ ಬರಲಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಚಿಕ್ಕಮಾವನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡ್ತೀನಿ.”

“ಹಾಗೇ ಆಗ್ಲಿ,, ನಾಲ್ಕು ದಿವಸ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತೀಯಂತೆ.”

ಒಪ್ಪದಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ ವಾಸುವಿಗೆ. ತಹಶೀಲ್ದಾರರು ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ನಿನ್ನನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬರಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ಮಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ವಾಸುವಿಗೆ ಹೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ಒಂದು ದಿನ ಸಂಜೆ ಬೇಗ ಬೇಗ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, “ಅಮ್ಮಾ ಅಜ್ಜಿ ಜೊತೆಲಿ ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಮ್ಮ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಬೇಡ, ನೀನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ” ಅಜ್ಜಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಯಾಕಮ್ಮ ಹಾಗಂತೀ? ಇನ್ನೊಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ರಿಸಲ್ವಾ ಬರುತ್ತೆ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಗೋದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಅಮ್ಮ!”

“ಈ ಊರಲ್ಲಿ.....ಪುನಃ ಆ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಬೇಡ, ವಾಸೂ! ಅಲ್ಲಿ ಮಾವ ಏನಂತಾನೋ? ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಯಾಕೆ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ? ನನಗೇನೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.....ನೀನಿನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಓದಬಲ್ಲೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಓದಿಸಿದವರೇ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಓದಿಸ್ತಾರೆ.....ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದೋ ಅವಕಾಶ ಇದ್ರೆ ನನಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ.....ಈ ದಂದ್ರ ಅಮ್ಮನಿಗೋಸ್ಕರ ನೀನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಡ” ಅವಳ ಧ್ವನಿ ದುಃಖದಿಂದ ರುದ್ಧವಾಯಿತು.

“ಅಮ್ಮ!” ಅಪ್ರತಿಭನಾದ ವಾಸು.

“ಅಷ್ಟೆ, ನೀನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಲ್ಲ” ಕೋಪದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ, ನಾ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಅಜ್ಜಿ!” ಎಂದ ಬೀಳಿ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಜಾನಕಮ್ಮನವರಿಗೆ.

“ಅವಳ ಮುಖ ! ಅವಳೂ ಸುಖಪಡೋದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯವರನ್ನೂ ಸುಖಪಡೋದಕ್ಕೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ !” ಕೋಪದಿಂದ ಅಂದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಹೋಗ್ಲಿ, ನೀ ಹೋಗ್ಬಿಟ್ಟು ಬಾ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೋಪ ಬರುತ್ತೆ. ನಾ ಬರೋದಿಲ್ಲ.”

ಹೊರಟವರು ನಿಲ್ಲಬಾರದೆಂಬಂತೆ ಸರಸರನೆ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

o o o o

“ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ, ಮೊಮ್ಮಗ ಎಲ್ಲಿ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು ತಹಶೀಲ್ದಾರರು.

“ಹುಡುಗ ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟು, ರಿಸಲ್ಟ್ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳೋಣ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ.” ಥಟಕ್ಕನೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರು ದಿವಾನ್ ಮೇಲೆ ಕೂಡುತ್ತಾ.

“ಮೊಮ್ಮಗ ಎಲ್ಲಿ?” ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಅನ್ನ ಪೂರ್ಣಮ್ಮನೂ ಕೇಳಿದರು.

“ಎನೋ ಬಹಳ ಗಲಾಟೆಲಿದ್ದೀರಿ? ಮಗಳನ್ನು ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಬರ್ತಾರಾ?” ಎದುರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ಗಂಡನಿಗೇನೋ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದರು ಅನ್ನಪೂರ್ಣಮ್ಮ. ತಾನು ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ.

“ಅಲ್ಲ.....ಇನ್ನಾರು ಬರ್ತಾರೆ ಹುಡುಗೀನ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ.....ನೀನೇ ! ಊಂ.....ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ, ಕಾಫಿ ತಗೊಂಡ್ಬಾಮ್ಮ ನಿರ್ಮಲಾ, ಅಜ್ಜಿಯವರಿಗೆ” ನಕ್ಕರು ತಹಶೀಲ್ದಾರರು ಲೌಕಿಕವಾಗಿ.

“ಬೇಡಿ, ಈಗತಾನೆ ಆಯ್ತು.”

“ಮೊಮ್ಮಗ ಬಂದಿದ್ರೆ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ವಿಚಾರಿಸಿ ಎನೋ ಕೇಳಬೇಕು ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಗ ಸೌಷ್ಟವ, ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದ್ದೀವಿ ಅಂದ್ಕೊಳ್ಳಿ. ಬುದ್ಧಿವಂತನ ಹಾಗೆ ಕಾಣ್ತಾನೆ, ವಯಸ್ಸೆಷ್ಟು ಅಂದ್ರಿ?”

“ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನು. ಹತ್ತೊಂಬತ್ತೇ ವರ್ಷ” ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಡಿಮೆ ವರದಿವರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ರಾಜಶೇಖರ್ ಅವರ ಹತ್ರ ಮಾತಾಡೆ.... ಅವರು ಹೇಳಿದರು..... ಅಂತ ತಮ್ಮ ಅವರ ಮಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕಡಿ ಸಂಬಂಧ ಮಾಡೋ ಉದ್ದೇಶ್ಯ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಂತೆ. ನಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ. ಈಡೂ ಜೋಡೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ,” ಮಗಳ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದರು ತಹಶೀಲ್ದಾರರು.

ಅರ್ಥವಾಗಿಯೂ ಅರ್ಥವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ. ಕಾಫಿ ತಣ್ಣಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ವಾಸ್ತವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರು ತಹಶೀಲ್ದಾರರು. “ಉಭಯ ಪಕ್ಷಕ್ಕೂ ನೀವೇ ದೊಡ್ಡವರು. ನಮಗೆ ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು ಹುಡುಗನಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಣ್ಣ ಕಡಿಮೆಯಾದ್ರೂ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿಗೆ.”

ಜಾನಕಮ್ಮನವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮುಖವೆಲ್ಲಾ ಸಿಡುಬಿನ ಕಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಕಪ್ಪಿಗೆ, ದಪ್ಪಗಿದ್ದ ನಿರ್ಮಲಕ ಕಡಿ ನೋಡಿದರು. ರಭಸದಿಂದ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು, “ಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು, ಹೊರಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಮುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತಂತಿತ್ತು.

“ಒಂದೈದು ನಿಮಿಷ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ ಜಾನಕಮ್ಮನವರೇ ! ದೊಡ್ಡವರು, ನಾಲಕ್ಕಾರು ಶುಭಕಾರ್ಯಗಳನ್ನ ನಡೆಸಿರೋವು ನಿಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೂ, ಮಗಳಿಗೂ ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ ತಥಾಸ್ತು ಅನ್ನಿಸಿಬಿಡಿ. ನಮಗಿರೋ ಭೂಮಿ, ಕಾಣೆ ಎಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದೇ. ನಾವು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಇರೋವ್ರೇ ಅಂದ್ಕೊಳ್ಳಿ” ನಕ್ಕರು ತಹಶೀಲ್ದಾರರು.

ಜಾನಕಮ್ಮನವರಿಗೆ ಮೈ ಉರಿಯಿತು. “ತಹಶೀಲ್ದಾರೇ ಇಬ್ಬರು ! ಸೋದರಮಾವಂದಿರ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿರುವಾಗ ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮಾಡ್ಕೋ ತೀವಾ? ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಕೇಳೋದು ತಪ್ಪು..... ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಕೊಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ಅವನು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸರಸರನೆ ಹೊಸಿಲು ದಾಟಿದರು.

“ಕೋರೆ ಮಿಾಸೆ ಅಯೋಗ್ಯ ಎಂಥ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ ! ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸಿ ಮಗಳನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟೋದೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಅಳಿಯನ್ನ ಮನೇಲಿ ಇಟ್ಟೋ ತಾನಂತೆ. ಉಪ್ಪುಖಾರ ತಿನ್ನೋವು, ಮಾನಾಭಿಮಾನ ಇರೋವು ಮನೆ

ಅಳಿಯನಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಇರೋದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪೋತಾನೇ? ಅಂಥ ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗನ್ನು ಮನೆಲಿ ಇಟ್ಟೋತಾನಂತೆ.....ಎಷ್ಟು ಹೀನ ಜನ! ಎಂಥ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ! ಸದ್ಯ ತಿಳಿತಲ್ಲಾ ಅವರ ಯೋಗ್ಯತೆ, ಹೂವು ಕುಯ್ಯೋಕ್ಕೋ ನೆಪದಲ್ಲಿಬರೋದು ಅವನನ್ನನೋಡೋದಕ್ಕೇನೇನೋ. ನಾಳೆಯಿಂದ ಬರಬೇಡ ಅಂತ ಹೆಚ್ಚೇಕು. ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬೇಸರದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಜಾನಕಮ್ಮ ಹಣ ಕೇಳಿದ ತರಕಾರಿಯವಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಕೋಪವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡರು.

“ಕಾಫಿ ಕಪ್ಪು ತಗೊಂಡು ಹೋಗು ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲೆ ಇರೋವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸಿ ಮಗಳನ್ನ ಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರೆ ತಲೆ ತಿರುಗುತ್ತೆ.” ಅಂದ ಕಾಫಿ ಕಪ್ಪಿನ ಕಡೆ ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡಿದರು ತಹಶೀಲ್ದಾರರು.

ಮಹಡಿ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ ಮೃದುಮಧುರವಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾದ ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಸರಸರನೆ ನಡೆದು ಹೊಸ್ತಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತು ಒಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದ. ಕನ್ನಡಿಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮುಂಗುರುಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಜಯ.

ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆಮ್ಮಿ ಗಂಟಲನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, “ಹೊರಡ್ತೀನಿ ಜಯ!” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಈಗ್ಲೇ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀ?” ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು, ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ಥಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು.

ಆಕಾಶ ಬಣ್ಣದ ಟೆರಿಲಿನ್ ಸೀರೆ, ಅದೇ ಕಲರ್ ಜಾಕೆಟ್ ಹಾಕಿದ್ದ ಅವಳ ದೇಹ ಸೌಂದರ್ಯ ಇಮ್ಮಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಅವಳ ಕಡೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ ವಾಸುವಿಗೆ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ಮಾತುಕತೆ ಇಲ್ಲೆ ಹಾಗೆ ನೋಡ್ತಿದ್ದಿ, ದೃಷ್ಟಿ ಯಾದೀತು” ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕಳು ಜಯ.

“ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟರೋ ಹಾಗಿದೆ?” ಎಂದ ನಗುತ್ತಾ.

“ರಿಹರ್ಸಲ್ ಇದೆ. ಬರೋ ತಿಂಗಳು ಒಂದನೇ ತಾರೀಖು ನಾಟಕ ಆಡ್ತಿದ್ದೀನಿ, ಹೊರಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು ವಾಚ್ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ನನಗೆ ಅವಸರವೇ ಆದ್ರೂ.....ಜಯಾ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಜಗಪತೀ ಜೊತೆಲಿ ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡಿಸೋದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿ ರೋದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ.”

“ಛೇ! ಬರೇ ನಟನೆ ಅಲ್ವಾ! ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಜಗಪತಿ ನನ್ನ ಕ್ಲೋಸ್ ಫ್ರೆಂಡ್. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ, ಅವರ ತಂದೆಯವರಿಗೆ-ಅಂದ್ರೆ ಅವರ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ, ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ಭೇದ ಭಾವನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಸರಿ ಹೊರಡು, ಪುನಃ ಯಾವಾಗ ಬರ್ತೀ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಜಯ.

“ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ.”

“ಸಂತೋಷ, ಹಾಗೆ ಮಾಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು ಜಯ, ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ವಾಸುವೂ ಬಂದ.

“ನೀನು ಅವಸರಪಟ್ಟು ಯಾವ ತೀರ್ಮಾನವೂ ಮಾಡಬೇಡ. ಮಾವ ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದ್ರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡು” ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಹಾಗೇ ಆಗ್ಲಿಮ್ಮ” ಎಂದ ಪಾಸು.

ತಾನಿದ್ದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದೆರಡೇ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ಮುಭಾವ ವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ರಾಜಶೇಖರ್‌ಗೂ ತಾನು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ.

“ಅಜ್ಜಿ ನೋಡ್ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸಲ ಬಂದು ಹೋಗಾಂತ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಹೇಳು, ವಾಸು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಣ್ಣೊರಿಸಿಕೊಂಡರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

○ ○ ○ ○

“ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಾ ಇರೋದು?” ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅಮ್ಮನ್ನ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರ್ತಿ ದ್ದೀನಿ.” ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಾತ್‌ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಹೌದಾ! ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ?”

ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಂದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಮೌನ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ “ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ?” ಎಂದು ಈಗ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದರು.

“ಎಲ್ಲಾ ಜೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಪ್ಪ!” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಂದೆಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಫ್ಲಾಸ್ಟಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಲೋಟಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ, “ತಗೋ, ಯಾಕೆ ಅಷ್ಟು ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲ? ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲವಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ತಿನ್ನದೆ ಏನು? ಊಟವೇ ಮಾಡಿದೆ,” ಕಾಫಿ ಸಿಫ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ನುಡಿದ ವಾಸು.

“ಪರೀಕ್ಷೆಲಿ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ? ಕ್ಲಾಸ್ ಬರುತ್ತಾ?”

“ಬರಬಹುದು ಅಂದ್ರೋತ್ತಿದ್ದೀನಿ,” ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ ನುಡಿದ ವಾಸು.

ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ಎದೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕೆಮ್ಮಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ಕಳವಳದಿಂದ ನೋಡಿ, “ಪುನಃ ಕೆಮ್ಮಲು ಬಂದಿದೆಯೋ?”ಎಂದ ವಾಸು.

“ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ.....ಈ ನಡುವೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆರೋಗ್ಯವಾಗೇ ಇದ್ದೆ, ಪುನಃ ನಾಲ್ಕು ದಿವಸದಿಂದ.....” ಪುನಃ ಕೆಮ್ಮಲು ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿತು.

“ಛೆ! ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ನಿರೀಕ್ಷೆ. ಆರೋಗ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ. ಇದೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕುಡಿರಿ.” ಅವರ ಬಾಯಿಗೆ ಕಾಫಿ ಕಪ್ಪನ್ನು ಹಿಡಿದ ವಾಸು.

ಮಧುಮತಿ ವಿನಃ ಬೇರೆಯವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅಮ್ಮ ಯಾಕೋ ತುಂಬಾ ತೆಗೆದುಹೋಗಿದ್ದಾರೆ, ಅಪ್ಪ!” ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿದ ವಾಸು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಯಾಕೆ? ಏನು?” ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಬಾಯಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆಶಿಸಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ ಅಸಂತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗಿ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ‘ನನ್ನ ವಿನ ಇನ್ನಾರಿಗೂ ಅಮ್ಮನ ವಿಷಯ ಬೇಕಿಲ್ಲ’ ಎಂದುಕೊಂಡ ವಾಸುವಿನ ಹೃದಯ ಚಲಿಸಿ ಕಣ್ಣು ಒದ್ದೆಯಾಯಿತು. ಒಡನೆಯೇ ಮುಖ ಒರೆಸಿ ಕೊಂಡು, “ಔಷಧಿ ತಗೋತ್ತಿದ್ದೀರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ,

“ಊಂ, ತಗೋತಿದ್ದೀನಿ” ಆ ಜವಾಬಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೋಷ, ತಾಯಿ, ತಂದೆ ಇಬ್ಬರ ಅಂತರ್ಮುಖ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದ ವಾಸು ಅಯೋಮಯವಾಗಿ ಶೂನ್ಯ ವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಮೌನವಹಿಸಿದ.

ರಾತ್ರಿ ವಾಸುವಿಗೆ ಊಟ, ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಚಪಾತಿಯನ್ನು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಆಳು.

“ನೀವು ಊಟ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲವಾ ?” ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಅರಗೋದಿಲ್ಲವು ! ಒಂದು ವಯಸ್ಸಾದ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಬಿಟ್ಟುಡೋದು ಒಳ್ಳೇದು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು ಡಾಕ್ಟರ್.”

ಕೆಲಕ್ಷಣ ಆಲೋಚಿಸಿದ ವಾಸು-“ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಯಾರ ನ್ನಾದ್ರೂ ಇಟ್ಟೊಂಡ್ರೆ ?.....ಹೋಟೆಲ್ ಊಟಕ್ಕಿಂತ ಆರೋಗ್ಯ ಅಲ್ಲವಾ ?” ಎಂದ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ.

ಮೌನವಾಗಿ ಚಪಾತಿ ಚೂರನ್ನು ತುರುಕಿಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಏನಂತೀರಿ ?” ಪುನಃ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನೋಡೋಣ ಬಿಡು !” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೊರಟ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹಿಂದೆ ತಾನೂ ಹೊರಟ ವಾಸು.

“ಆ ಆಕಾಂಟ್ಸ್ ಏನು ನೋಡಬೇಕೋ ನಾನು ನೋಡ್ತೀನಿ, ನೀವು ರೆಸ್ಟ್ ತಗೊಳ್ಳಿ.” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಕಾಂಟ್ಸ್ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡ ವಾಸುವನ್ನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ “ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತಾ ಗುತ್ತೆ, ವಾಸು ಇದೆಲ್ಲಾ” ಎಂದು ತಡೆಯಲು ಹೋದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಗೊತ್ತಾಗ್ಗೆ ಇರೋದನ್ನ ನೀವು ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲವಾ ?” ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟ ವಾಸು.

ಕೆಲವು ವಿವರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿ ಅಂದು ತಾನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸ ಬೇಕಿದ್ದ ಅಷ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಸರಸರನೆ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ವಾಸುವಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನೋಡಿ ಆನಂದಸರವಶರಾದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಸಂತೋಷದಿಂದ, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಗುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್, ಅನ್ಯಮನಸ್ಕನಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

ಹಾಗೆಯೇ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದವು.

ರಿಸಲ್ವಾ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡದಾಯಿತು. ಕೇಳಿದವರಿಗೂ, ಕೇಳದಿದ್ದವರಿಗೂ “ನಮ್ಮ ವಾಸು ನಂಬರ್ ಇದೇ ನೋಡಿ. ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ಡಿನ್ನರ್ ಕೊಡಬೇಕು, ಕೊನೇಪಕ್ಷ ಒಳ್ಳೆ ಪಾರ್ಟಿಯಾದರೂ ಕೊಡಬೇಕು.” ಪಾಸಾದುದಕ್ಕೆ ವಾಸುವನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತಾ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡೆಂದು ತಗಾದೆ ಮಾಡಿದರು ಸ್ನೇಹಿತರು.

“ಸಂಜೆ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಇಂತಹ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಪಾರ್ಟಿ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದುದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕೆಲಸ ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ಎಂದು ದೀರ್ಘಾಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ ವಾಸು-ಮಾವನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯೋಣ. ಅಲ್ಲೇ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಎಮ್.ಎ.ಗೆ ಅಪ್ಪೇ ಮಾಡೋಣ.....ತಿಳಿದವರಿಗೆ ಸ್ಕೂಟರ್ ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀನಿ.....ಹುಷಾರಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡಿದರೆ.....ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ, “ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಓದೋದಿಲ್ಲ, ಅಪ್ಪಾ!” ಎಂದ ವಾಸುವಿನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, “ಏನಂತಿದ್ದೀ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಓದೋದಿಲ್ಲ” ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಕೂತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ಪರಿಶೀಲನಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲಕ್ಷಣ ನೋಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಯಾಕೆ ಓದೋದಿಲ್ಲ? ಓದಬೇಕಾದವ್ದೇ, ಎಷ್ಟೇ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕ ಬಂದರೂ ನೀನು ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಆಗೋವರೆಗೂ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಲೇಬೇಕು.” ಆಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ದೃಢನಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿಸಿದ ನೋಡಿ ಪುನಃ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ “ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಇನ್ನು ಓದಲಾರೆ” ಎಂದ ವಾಸು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು.

“ಕಾರಣ ?” ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹುಬ್ಬುಗಳು ಗಂಟೆಕ್ಕಿದವು.

ಏನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ವಾಸುನಿಗೆ ಭಯವಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಅಂದಿನವರೆಗೂ ತಂದೆಯ ಪ್ರಸನ್ನವದನವನ್ನೇ ನೋಡಿದ್ದ ವಾಸು, ಕೆಂಪಾದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಬ್ಬಾ ! ಅಪ್ಪಾ ಕೋಪ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾರೆ !” ಎಂದುಕೊಂಡ ಅವನ ಹೃದಯ ಡವಡನ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು.

“ವಾಸೂ ! ಏತಕ್ಕೆ ಓದೋದಿಲ್ಲ ?” ವಾಸು ಭಯಸಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮೃದುವಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

“ನಾನು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ನಾನು ನಿಲ್ಲಬೇಕು ಅಂದ್ಕೊತ್ತಿದ್ದೀನಿ.” ಕಳವಳದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

ಗೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕು, “ಶಭಾಷ್, ನಿನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನೀನು ನಿಂತೋಬೇಕು ಅಂದ್ಕೊತ್ತಿದ್ದೀಯ !” ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತ ಶುಷ್ಕನಗೆ ನಕ್ಕರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಆ ನಗು ಎಂದಿನ ಮಾಮೂಲು ನಗು ಅಲ್ಲ. ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಸೋತು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯ ಭಂಡತನದಿಂದ ನಗುವ ನಗು. ಮನುಷ್ಯರನ್ನೂ, ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದಿರುವ ನಗು.

ಬೆದರುತ್ತಿರುವ ಹೃದಯವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಚದುರಿ ಹೋದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಹಾಕುತ್ತಾ, ಎಲ್ಲೋ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಾನವನಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿ ಓದು ಎಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿರುವ ತಂದೆ, ಅತಿ ದೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿರುವ ತಾಯಿ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಲತೆ ಅಲ್ಲಾಡುವಂತೆ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಂದು ಓದಿಸು ಎಂದು ಅತ್ತ ಮಗ ಇಂದು ತಾನು ಓದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮನಸ್ಸು ಬೆಂದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಂದುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಮನಸ್ಸು ಆನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಊಹಿಸಿತು. ತನ್ನಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಯಾರೋ ಬಲವಂತ ದಿಂದ ಎಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಸಂಕಟಪಟ್ಟರು. ನಿಗ್ರಹ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ತುಟೆಗಳಿಂದ, “ಹಾಗೆ ಯಾಕೆ ಅಂಜ್ಕೊತ್ತಿದ್ದಿ ?

ನಿನಗೇನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ, ನಿನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ನೀನು ನಿಂತಿರೋದಕ್ಕೆ? ನನ್ನ ಹಣ ತಿನ್ನೋದು ಅಷ್ಟು ತಪ್ಪು ಅನ್ನಿಸಿದೆಯೋ? ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಹಣ, ನಾನು ಬೇಕಿಲ್ಲದೆ ಇರುವಾಗ ನನಗೆ ಈ ವ್ಯಾಪಾರ ಯಾಕೆ, ಈ ವ್ಯವಹಾರ ಯಾಕೆ? ನೀನು ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಆಫೀಸರಾಗಿ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ, ನಿನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಬೇಕೆಂದೂ ಆಶಿಸಿದೆನಲ್ಲ! 'ನಾನೇನು ಪಾಪ ಮಾಡ್ತೆ?' ನೀವೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಗೋಳಾಡುತ್ತೀರಿ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ.....ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಂಟಿ ಯಾಗಿ ಹೇಗೋ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ? ಇಲ್ಲ.....ಮೋಸ ಹೋದೆ.....ಇದೆಲ್ಲಾ ಮೋಸ.... ನೀವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ನನ್ನನ್ನು ಫೂಲ್ ಮಾಡಿದಿರಿ.....ನಿನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ನೀನು ನಿಲ್ಲೋದು ಅಂದ್ರೆ ನನ್ನಿಂದ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ತಾನೆ." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಲ್ಲಿನ ಮಳೆಯಂತೆ ಸುರಿದ ಆ ವಾಗ್ವಾಟಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ ನಿಶ್ಚೇತನನಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸು....."ಅಲ್ಲ, ಅಪ್ಪಾ!" ಎಂದ ನಡುಗುತ್ತಾ.

"ಅಪ್ಪಾ.....ಅಪ್ಪ ಯಾಕೆ ನಿನಗೆ? ಅಪ್ಪನ್ನು ಮೀರಿಸಿದ ದುರಹಂಕಾರಿ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಾಳೆ ನಿನಗೆ."

ಸಹಿಸಲಾರದ ನೋವಿನಿಂದ, "ಅಪ್ಪಾ!" ಎಂದ ವಾಸು.

ಕಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಕೆಮ್ಮು ಬಂದು ಎದೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಅವರ ಕೊರಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನೇವರಿ ಸುತ್ತಾ, "ಆವೇಶಪಟ್ಟು ನಾನು ಮಾತನಾಡು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋಯಿಸಿದಿರಿ, ನೀವೂ ನೊಂದೊತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಇದೋ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಿರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕುಡಿಯಿರಿ. ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೂರವಾಗಿಯೇ ಜೀವಿಸಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ದೂರವಾಗಬಲ್ಲೆ?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರನ್ನು ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ಗೆ ಕುಡಿಸಿದ.

ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಈ ಸಿಫೀರಿನಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಆಯಾಸ ಆವೇಶ ಕಡಿಮೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದರು. ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣುಗಳೂ, ಒಪ್ಪ ಕಣ್ಣೆವೆಗಳೂ ಸರಸರನೆ ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಂಡ ವಾಸು. ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಿತೃಹೃದಯ ಕರಗಿ ನೀರಾಗಿ,

“ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇಲ್ಲೆ ಇದ್ದವನಾದ್ರೂ, ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ ನಾನು” ಗೊಣಗಿದಂತೆ ನುಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಾನೇನು ಪಾಪ ಮಾಡ್ತೆ? ಏನು ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ತೆ? ನನ್ನನ್ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಹಿಂಸೆಪಡಿಸ್ತಿದ್ದೀರಿ ನೀವೂ, ಅಮ್ಮ ಇಬ್ರೂ! ಅಲ್ಲಾ, ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ಲೇ ತಪ್ಪಾ?.....ಆಗ್ಲೆ ಕತ್ತು ಹಿಸುಕೆ ಸಾಯಿ ಸಿದ್ದಿದ್ರೆ ಮುಗಿದುಹೋಗ್ತಿತ್ತಲ್ಲ!”

“ವಾಸೂ” ಕಣ್ಣೀರು ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿರಲು ನಡುಗುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು ಬರಸೆಳೆದು ಚಲಿಸಿಹೋದ ತನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅದುಮಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ತೂಬು ಬಿದ್ದ ಕೆರೆಯಂತೆ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ದುಃಖ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು ವಾಸುವಿಗೆ. “ಛೆ! ಛೆ! ಇದ್ಯಾಕೆ? ನಾನೇನು ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗೀನಾ? ಅಂತ ಕೇಳಿವೆ ಒಂದು ಸಲ.....ಈಗ ಫೇಟ್ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣ್ತಿದ್ದಿ ನನಗೆ.....ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ.....ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರು ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾಳಲ್ಲೇ?” ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಿ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ತಲೆ ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಮತ್ತೆ?” ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹುಬ್ಬು ಗಂಟೆಕ್ಕೆ ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಮೌನವಾಗಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸು.

“ನಾನು ಕಳುಹಿಸೋ ಹಣ ಸಾಲ್ದು ಅಂತಲ್ಲಾ? ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬೇಕಾಗೋ ಅಂತಹ ಅಭ್ಯಾಸಗಳೇನಾದರೂ ಇದೆಯಾ?”

“ಅದೇನು ಹಾಗೆ ಕೇಳಿರಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ?” ನಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ರೋಷದಿಂದ ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು.

“ಮತ್ತೆ ಕಾರಣ ಏನು.... ನೀನು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನು? ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡತೋ ನಿನಗೆ ಉತ್ತಾಹ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ ನಂಬೋದು? ನನ್ನ ಮಗನಾದ್ರೆ ರಾಜಶೇಖರನ ಮಾತನ್ನು ಸುಳ್ಳು ಮಾಡು, ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಮಗನೂ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಗಬಲ್ಲ ಅಂತ ತೋರಿಸು. ನನ್ನ ಕಾತು ಮುಗಿದುಹೋಗಿವೆ. ನನ್ನ ಜೀವನ ನನ್ನ ನಿಸ್ವಾರ್ಥವಾದ ಈ ಈ ಬದುಕು ಕಾಲಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುವ ಮೊದಲು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ

ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಈ ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಕರ್‌ನ, ಮಾವನ ಮನೆ ಅಳಿಯನನ್ನು..... ಅವರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಸೋತು ಒಂದು ನಾಯಿಯಂತೆ ಬದುಕಿದವನ್ನ.....ಒಂದು ಸಲ.....ಒಂದು ಸಲ ತಲೆ ಎತ್ತೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡು. ಗರ್ವದಿಂದ ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಳೆಯಲಿ ನನ್ನ ಜೀವನ ವಾಸೂ.....! ರಾಜು.....ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಾವನ ಮುಂದೆ ಕಲೆಕ್ಕರ್ ತಂದೆಯಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗ್ತಾನಿ ನಾನು.....” ಆವೇಶದಿಂದ ಶತಪಥ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ಮೌನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

ಕ್ಷಣ ಆಯಾಸವಾದಂತೆ ಉಸಿರು ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟು, “ನಿಮ್ಮ ತಾತನ ಸ್ಥಾನ, ಮಾನ, ನಿಮ್ಮ ತಾತನ ಮನೆ ಐಶ್ವರ್ಯ. ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ..... ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಅಹಂ.....ಅನುಮಾನ, ಈರ್ಷ್ಯೆ, ಅಸೂಯೆ, ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ.....ಗರ್ವ..... ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದು ವಾಸು! ಫಲತಃ ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರದೂಡಲ್ಪಟ್ಟ ನಾನು, ಸಾಯುವ ಸಾಹಸವಿಲ್ಲದೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಸ್ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಆದೆ. ತಪ್ಪಾ? ಅದು ಉದ್ಯೋಗ ಅಲ್ಪೇನು? ಹೋಗ್ಲಿ ಹಾಗಾಗದೆ ಇದ್ದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತಿಯಾಗಿಯೇ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಆಗ ನಿನ್ನನ್ನು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಓದು ಓದಿಸೋದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಕಷ್ಟವೇ ಆಗ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೇ ಏನಂತೀ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ನಿರಾಳವಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ನಕ್ಕರು,

ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದ್ರೆ ಅಂತ ಅವರು ಇವರು ಮಾತನಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದರ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದ ವಾಸು ಮೌನವಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.

“ಈ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಯೂಟರ್ ತಕ್ಕೊಡ್ತೀನಿ—ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಹಳ ದೂರ ಅಂದ್ಯೋತೀನಿ. ಏಳು. ಮುಖ ತೊಳೆದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕುಡಿ, ಆಮೇಲೆ ಮಾತಾಡೋಣ. ಯಾಕೋ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ನನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ. ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡಿಬಿಡ್ತೀನಿ. ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೇಗ ಬೇಗ ತಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ತೊಳೆದುಗೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್.

• ಕಾಫಿ ಕಪ್ಪನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ “ಓದೋದು ಅಂದ್ರೆ ಬೇಸರವಾ ಏನೋ” ನಗುತ್ತಾ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾನುಲಿನ ಹೈನಿಂಟುಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು ಪ್ರಸಾದರಾವ್,

“ಓದೋದು ಬೇಸರವಾ? ಓದಿಸೋವರ ದಯೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕಷ್ಟೇ!”
ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬಂದಿದೆ ಅಲ್ಪಾ ವಾಸು?”

“ಕೋಪ ಬಂದು ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ?”

“ಓದು ಬಿಟ್ಟು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರೋದೇ ನನ್ನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸೋದಕ್ಕೆ ಆಯುಧ.”

“ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟದ ಪ್ರಕಾರವೇ ನಡೀಲಿ ಅಪ್ಪ!”

ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹೃದಯ ತುಂಬಿಕೋಯಿತು. ತನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಡುವ ತನ್ನ ಮಗ, “ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಅಲ್ಪಾ? ಎಲ್ಲಾ ಎದುರುನೋಡ್ತಿರಾರೆ, ಹೊರಡೋಣ, ರೆಡಿಯಾಗು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನಡೆಯಿತು ಪಾರ್ಟಿ. ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಸಾದರಾವನ್ನೂ, ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ವಾಸು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ವಾಸುವನ್ನೂ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತಾ ಎಂ.ಎ. ಕೂಡ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಲಿ ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು ಬಂದಿದ್ದ ಅತಿಥಿಗಳು.

ತಾಯಿಯನ್ನು ಸುಖಪಡಿಸಲು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಿಶ್ಚಯ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಗರಿಹೋಯಿತು. ಪುನಃ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಓದು.....ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟ ವಾಸು.

ಲೆಬ್ಬ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಘಟಕನೆ ಏನೋ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ವಾಸುವಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದರು.

“ಅಪ್ಪಾ, ಕರೆದಿರಂತೆ?” ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಪ್ರೈವೇಟ್ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಊಂ, ಬಂದ್ಯಾ! ನೆನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಪ್ಯಾಂಟ್ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಬಂದಿವೆಯಂತೆ. ಯಾವಾಗ್ಲೋ ಹೋದ ವರ್ಷ ನಾಲ್ಕು ಜೊತೆ ತಗೊಂಡಿದ್ದೆ. ಪುನಃ ಏನೂ ಕೊಂಡೊಂಡಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಒಳ್ಳೆ ಬಟ್ಟೆ ನಾಲ್ಕು ಜೊತೆ ತಗೊಂಡು ಟೈಲರ್‌ಗೆ ಹೊಲಿಯೋದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಡು” ಎಂದವರು ಹಾಗೇ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಾ “ನನಗೆ ಗೊತ್ತು! ಎಲ್ಲರ ವಕ್ಕಳೂ ಅದು ಬೇಕು, ಇದು ಬೇಕು ಅಂತ ರಗಳೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಮಗ ಏನೂ ಬೇಡಾಂತ ರಗಳೆ ಮಾಡ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟು

ಬೆಲೆಯಾದ್ರೂ ಪಠವಾಗಿಲ್ಲ, ನಿನಗಿಷ್ಟವಾದದ್ದನ್ನ ಕೊಂಡ್ಯೋ.....ಈ ವರ್ಷ ನಮ್ಮ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಲಾಭ ಬಂದಿದೆ.....ನೀನು ಠಾಕುರಿಕಾಗಿರಬೇಕು. ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ ಅಂತ ಭಯಪಡಬಾರದು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನನ್ನನ್ನ ನನ್ನಂತೆ ಬದುಕಲು ಬಿಡಿ ಅಪ್ಪಾ!” ಥಟಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, “ವಾಸೂ ಮಗೂ, ಕಂದಾ!” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕರೆ ಕೇಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳದೆ ಹೊರಟುಹೋದ ವಾಸು.

ಬೇಸರದಿಂದ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಆ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

o o o o

“ನಮ್ಮ ವಾಸು ಕಾಗದ ಬರೀಲಿಲ್ಲವು ಮಧೂ?” ಕೇಳಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

“ಇಲ್ಲಿರೋವಾಗ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ ಅಷ್ಟೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ್ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಅಮ್ಮನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ಈ ಅಮ್ಮ ಎನಾದ್ರೂ ಕೊಡ್ಬೇಕಾ ಮಾಡ್ಬೇಕಾ?” ನಿಸ್ಕರ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದು ಕಣ್ಣೋರಿಸಿಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

“ರಿಸಲ್ವಾ ಬಂದಿದೆಯಂತೆ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾ ನಂತೆ”

“ಯಾರು ಹೇಳಿದರು?” ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ರಾಜು, ಅವನ ಹೆಂಡ್ತಿ ಮಾತಾಡ್ಬೋತಾ ಇದ್ದು, ಜಯಾನ ಕೇಳಿ ದ್ದಕ್ಕೆ ಹೌದು ಅಂದ್ಬು.”

ತಾಯಿಯ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಆ ಮನೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಲಾಜಲೇಖರ್ ಮನೆಗೆ ಪೇಪರ್‌ಗೋಸ್ಕರ ಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಜಯಾ, ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎ. ರಿಸಲ್ವಾ ಬಂದಿದೆಯಾ?” ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಹೌದತ್ತೆ, ವಾಸು ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ; ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪೇಪರ್ ಕೊಟ್ಟಳು ಜಯ.

ರಿಸಲ್ವ ಬಂದು ಆಗಲೇ ಮೂರು ದಿವಸವಾಗಿದೆ ! ಒಂದು ಕಾರ್ಡ್ ಗೀಚಿ ಹಾಕಿದ್ದಿದ್ರೆ ಸಂತೋಷಪಡ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾ ? ತಂದೇ, ಶ್ರೀನಿವಾಸಾ, ನನ್ನ ಮಗನ್ನ ನೀನೇ ಕಾಪಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಪ್ಪ !' ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನೀನೂ ಪೇಸರ್ ನೋಡ್ತಿರ್ತಿ ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ. ವಾಸು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ, ವಾಸ ! ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದ” ಎಂದಳು ಜಯ.

“ಅಲ್ಲಾ ನಾನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯಳಾಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡು ಅಂತ ಕೇಳ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇನೇ ಜಯ ?” ಆಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಮಧುಮತಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದವು.

“ಓಹೋ, ಸುಮ್ಮೆ ಬಿಟ್ಟೆಟ್ಟೆ ಅಂದ್ಕೊಂಡ್ಯಾ ? ನಿನ್ನ ಮಗ ಬರ್ಲಿ. ಪಾರ್ಟಿ ಯಾಕೆ, ಡಿನ್ನರ್ ಕೊಡು ಅಂತೀನಿ” ನಕ್ಕಳು ಜಯ.

ಒಡನೆಯೇ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸಿ ಮನಸಾರ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ ವಾಸುವಿನ ಕಣ್ಣುರೆಪ್ಪೆಗಳು ಊದಿದ್ದವು. ಮುಖ ಬಾಡಿತ್ತು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬುವುದನ್ನು ಅವನ ರೂಪ ಸಾರುತ್ತಿತ್ತು.

“ಛೆ ! ಯಾಕೋ ನೀನು ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಿ ಅನ್ನೋ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಒರೆಸಿಹಾಕಿಬಿಡ್ತಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ. ನನಗೆ ಹೆದರಿಕೆ ಯಾಗೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಿ. ನೀನು ಯಾಕೆಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡ್ತಿದ್ದಿಯೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗ್ತಿಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಈಸೀಫೀರಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಾನೇನು ಸಂಕಟಪಡ್ತಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ !” ನಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನನ್ನನ್ನ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಡ ! ನನ್ನನ್ನ ನನ್ನಂತೆ ಬದುಕಲು ಬಿಡಿ ಅಂದೆ. ಅದರ ಅರ್ಥ ಏನು ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿ ನಲ್ಲಿರೋ ಉದ್ದಿಶ್ಯ ಹೇಳು ವಾಸೂ ! ಅದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗದೆ ಇದ್ದ್ರೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಿನಗೋಸ್ಕರ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸ್ಕೋತೀನಿ.

ನಿನಗೇನು ಬೇಕೋ, ನನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡು ಅಂತಿಯೋ ಹೇಳು. ನಾನು ಬದುಕಿರೋವಾಗ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದ್ರೆ ಸಹಿಸಲಾರೆ. ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶ್ಯ ಎಂಥದ್ದೇ ಆಗಿದ್ದೂ, ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದ್ದಾದ್ರೆ ಭಯ, ಸಂಕೋಚ, ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಇಲ್ಲೆ ಹೇಳು. ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಅಷ್ಟೇ ಆಗಲಿ....." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಯಾಗಿ ಕೂತರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಗೋಡೆಗೆ ಆತು ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸು ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡಿ, "ನಿಜ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ, ನಾನು ಮೊನ್ನೆ.. ಮೊನ್ನೆ....." ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ವಾಸು. "ಊಂ, ಮೊನ್ನೆ ಏನಾಯ್ತು? ಹೇಳು, ವಾಸೂ?" ಆತುರದಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

"ಅಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗ್ಯಾಕೋ ಭಯ ಆಗಿದೆ ಅಪ್ಪಾ!"

"ಓಹೋ, ಅದಾ! ಏನೋ ದೇಹಾಲಸ್ಯ ಆಗಿರಬಹುದು. ಗೋಪಿಗೆ ಬರೀತೀನಿ : ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗೆ ತೋರಿಸು ಅಂತ. ಅವನು ಒಂದು ಸಲ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬರತಾನೆ."

"ಎಷ್ಟು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ರೂ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಅಪ್ಪಾ! ಅಮ್ಮ, ಅವರು ಇವರು ಕೊಟ್ಟ ಹಳೇ ಸೀರೆ ಉಡ್ಡಿದ್ದೆ, ನಾನು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕೊತ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಅಮ್ಮ ಊಟಕ್ಕೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲೆ ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದೆ ನಾನು ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಓದಬೇಕು. ಅಮ್ಮ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇರೋದು ನನಗೋಸ್ಕರ ತಾನೇ? ತಾನು ಪಡ್ತಿರೋ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸೋದೇ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮ, ನಾನೇನು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ ಅಲ್ಲಲ್ಲಾ! ಕೊಂಚ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ವಿವರಗಳನ್ನು ಜಯ ತಿಳಿಸಿದ್ದು, ನನ್ನ ವೇಷ ಭೂಷಣ ನೋಡಿ ದೊಡ್ಡ ಮಾವನಿಗೆ ಕಣ್ಣುರಿ. ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕೊಂಡು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಅಪಕಾರ ಮಾಡ್ತೆ. ನನಗೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಹಣ ಒದಗಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ ಅಂತ ಅನುಮಾನಪಟ್ಟ ಮಾವ ತನ್ನ ಭಾಗದ ಬೆಳೆ ಬಾಡಿಗೆ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ಮಾವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಕಪ್ಪಿಗೆ, ಸಣ್ಣಗೆ ಕಡ್ಡಿಯಂತೆ ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅಪ್ಪಾ! ನನಗೋಸ್ಕರ ಬದುಕಿರೋ

ಅಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಶುಷ್ಕಿಸಿಹೋಗಿರೋದು ನನಗೆ ಭರಿಸಲಾರದ ವೇದನೆಯಾಗಿದೆ” ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ವಾಸು.

“ಅಮ್ಮ!” ಎಂದು ವಾಸುವಿನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕೇಳದೊಡನೆ ಹಿಂದಿನದೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಕೋಪಾರಹಿತವಾದ ಲೋಚನಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪ್ರಶಾಂತ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಮೌನವಾಗಿ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಾನು ದುರದೃಷ್ಟವಂತ, ಅಪ್ಪಾ ! ಮನೇಲಿ ಯಾವ ಮಾತು ಬಂದರೂ ಯಾರೂ ಅಡ್ಡ ಬರದಂತೆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಹೊಡೆದು ಚಚ್ಚಿಪಾಕಿ ಬಾಗಿಲು ಬೀಗ ಹಾಕೊಂಡು ಹೊರಟೊಡ್ಡಿದ್ದು ಅಮ್ಮ. ಆಗ ಏನಂದು ಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೋ ಗೊತ್ತಾ? ನನಗೆ ಅಪ್ಪ ಇದ್ದಿದ್ರೆ ಅಮ್ಮ ಹೀಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯೋದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡ್ತಿದ್ದಾ ಅಂತ ಅಲ್ಲಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಜೊತೆಯವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಪ್ಪ ಇದ್ದು, ನನಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದೆ, ಅಮ್ಮ ಹೊಡೆದರಲ್ಲಾ ಅಂತ ಅಳೋದರ ಜೊತೆಗೆ ಆಮೇಲೆ ಪುನಃ ಆ ಅಮ್ಮನ ಮಡಿಯಲ್ಲೇ ಸಮಾಧಾನಪಡೆತಿದ್ದೆ. ನನ್ನನ್ನ ಹೊಡೆದ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನ ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡ್ತಿದ್ದು, ನನ್ನನ್ನ ಹೊಡೆದ ದಿನ ಉಪವಾಸವಿತ್ತಿದ್ದು, ಅಂತಹ ತಾಯಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ.” ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ವಾಸು.

“ಛೆ! ಛೆ! ಕೈ ತೆಗೆ.....ನೀನೇನು ಮೋಸ ಮಾಡ್ತೆ ! ಗಂಡಸಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಮೃದುವಾದ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ವಾಸೂ, ನಾನು ಮೋಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನೇನೋ ಮೋಸ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೋಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀ ನೇನೋ, ಅಲ್ಲಾ, ಇದು ಮೋಸ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ?”

ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮಾತು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಕೋಪದಿಂದ, “ಅದು ಸರಿ ! ನೀನೇನು ಮಾಡ್ತಿದ್ದಿ ಅಂತ ನಾನು ಕೇಳ್ತಲ್ಲ ಈಗ. ನಿಮ್ಮ ಹಣದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾ ನೀವು ಕೊಡೋ ಕಾಣಕೆಗಳಿಂದ ಮೆರೀತಾ, ನಿಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆ ಯನ್ನೇ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ಇರೋದು ಮೋಸ ಅಲ್ಲಾ ! ಈ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಬಟ್ಟೆಗಳೂ, ವಾಚ್, ರಿಂಗ್.....ಇವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಾಡಿಸೋದಿಲ್ಲಾ? ಸ್ಯಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ಎಂತೂ, ಮಾವ ಹೊಲಿಸಿದ ಎಂತೂ

ಹೇಳಿದೆ, ಊಟ ಹಾಕೋದಕ್ಕೇ ಯೋಚ್ಚೇ ಮಾಡೋವು ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅಂದ್ರೆ ನಂಬ್ತಾರಾ ಅಮ್ಮ ?

ಆದರೆ.....ಅಮ್ಮನ ಬಾಯಿ.....ಹಾಗೆ ಕೇಳೋ ಬಾಯನ್ನ ಮೊದಲೇ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿ. 'ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಕೋರಿಕೆ ಇರೋ ವಳಾದ್ರೆ ಇವೆಲ್ಲಿಯದು, ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತೆ ಅಂತ ಕೇಳ್ಬೇಡ' ಅಂತ ಹೇಳ್ತೆ ನಿಮಗೆ ಹಿಂದೆಯೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದೆನೋ ! ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದೊಂದರ ವಿನಃ ಏನನ್ನೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅಂತೀರಿ ? ನಿಜ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಗಂಡ, ಮಗ.....ಇಬ್ಬರೂ ತನಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ರು ಅಂತ ಕುಮುಲಿ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ ? ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ.....ಅಬ್ಬಾ ! ನನ್ನ ಹೃದಯ ಸುಟ್ಟುಹೋಗ್ತಿದೆ ಅಪ್ಪಾ ! ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲಾ ? ಕೇಳಿ, ಅಪ್ಪಾ ! ನಿಮ್ಮ ಹಣದಿಂದ ಓದ್ತಿರೋದು, ನಿಮ್ಮನ್ನ ನಾನು ಬಂದು ನೋಡ್ತಿರೋದು ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬಾರ್ದು ?" ಎಂದ ವಾಸು.

ಅನೇಕದಿಂದ ತಡೆಯಲಾರದ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ದೇಹಾದ್ಯಂತ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು, "ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಆಗಲಿ ನಾನೇ ಹೇಳ್ಬೇಕು, ವಾಸು! ತಪ್ಪೆಲ್ಲಾ ನನ್ನದೇ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀನಿ.ಸರಿಯಾ ? ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಕಷ್ಟಪಡ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನೋದು ತಾನೆ ನಿನ್ನಸಂಕಟ ! ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬದುಕೋ ಏರ್ಪಾಡನ್ನ ನಾನು ಮಾಡ್ತೀನಿ" ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾನವತೆ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಅಮೃತ ಹೃದಯಿಯಾಗಿ ಕಂಡ ವಾಸುವಿನ ತಲೆ ನೇವರಿಸಿ, ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ.

ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋದವು. ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಭರಿಸಲಾರದ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಏನೋ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಸಂಕಟದಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, "ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಸ್ವಭಾವ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಗೋಡು ನಿನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿಗೆ ಕೊಡಲಿವೆಟ್ಟು. ಈಗ ಅವಳ ಸ್ವಭಾವ ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆಯೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ

ವಲ್ಲ? ಅವಳ ವಿಷಯ ಇನ್ನೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಸಾನೇಸಾದರೂ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು.

“ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್.....ನನ್ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಅಪ್ಪಾ!” ಎಂದ ವಾಸು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ.

ಆ ರಾತ್ರಿ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸಿದ.

“ಮನೆ ಗ್ಯಾಕೆ ತರಿಸಿದ್ರಿ? ನಿಮ್ಮ ಸೆಲೆಕ್ಷನ್ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ. ನೀನೇ ಸೆಲೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿ ತಂದಿದ್ದೆ ಆಗ್ತೀರಲ್ಲವಲ್ಲ?” ಎಂದ ವಾಸು ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿ ತರಿಸಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಸರಿಯಾಗಿ ತಗೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀಯೆ ಈ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೋಲ್ಡಾಲ್ ನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಬಿಡ್ತೀನಿ!” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಉತ್ತರವಾಗಿ. ಬಟ್ಟೆ ತಂದಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೊರಟುಹೋದ.

“ಇಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆಗಳ್ಯಾಕೆ?” ನಕ್ಕ ವಾಸು.

ಮಧುಮತಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಂಟು ಸೀರೆಗಳು, ಜಾಕೆಟ್ ಬಟ್ಟೆ, ಸಾಲ್ಕು ಜೊತೆ ವಾಸುವಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೋಲ್ಡಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಾ, “ಗೋಪಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಗೊಂಡು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಮಾವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂಬಂತೆ ತಲೆದೂಗಿದ ವಾಸು.

“ನಮ್ಮ ಅಳಿನೊಂದಿಗೆ ಸ್ಕೂಟರ್ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ. ಅವನೇ ಸ್ಕೂಟರ್ ನಡಿ ಸೋದನ್ನೂ ಕಲಿಸ್ತಾನೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡು.”

“ಹಾಗೇ ಆಗ್ಲಿ.... ನಿಮಗೆ ಅಕ್ಕಂದಿರೂ, ತಂಗಿಯರೂ—ಇನ್ನಾರೂ ಬಂಧುಗಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ!”

ತಾನು ಊಹಿಸದಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆ! ನಗುತ್ತಾ, “ಯಾಕೆ ವಾಸು?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಿಮಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಹಾಕ್ತಾರೇನೋ ಅಂತ. ಹೋಗ್ಲಿ, ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ಅಪ್ಪಾ!”

ಅಡಿಗೆಯವನೂ, ಹೋಟೆಲಿನವರೂ ಹಾಕುವ ಊಟ ತೃಪ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಾ, ಹಸಿವೆ ಹಿಂಗಿಸುತ್ತಾಗಲೀ, ನರಸಮ್ಮ ಕೈತುತ್ತು ಹಾಕಿ ಇಷ್ಟ ತೃಪ್ತಿಯವನೇ ಗೊತ್ತಾದಂತೆ ಊಟವಿಡುತ್ತಿದ್ದರು ಇದು ವರ್ಷಗಳ

ಕಾಲ ಮಧುಮತಿ ಅನ್ಯತವನ್ನೇ ಉಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.” ಪುನಃ ಭಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸ್ಸು.....ಬೇರೆಲ್ಲೋ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ “ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ ಬಿಡು” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

○ ○ ○ ○ ○

ಹಾಲಿನ ಲೋಟದೊಂದಿಗೆ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಪದ್ಮಜ “ನಾಸು, ಈವತ್ತಿನಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗೋದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಕುಡಿಯೋದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲೋಟ ಹಾಲು ಸ್ಯಾಂಕ್ಸನ್ ಮಾಡಿದೀನಿ” ಎಂದಳು ನಗುತ್ತಾ:

“ಏತಕ್ಕೆ ಪದ್ಮಜ! ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳು.” ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತ ನಾಸು.

“ಇನ್ನೇಲೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ತುಂಬಾ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲಾ, ಹುಡುಗ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ ಅಂತಿರಬೇಕು. ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಕೊಟ್ಟು ಬಾ ಅಂದು ಅಪ್ಪಾ”

“ಸರಿ, ಕೊಟ್ಟುಡು!” ಕೈ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿದ ನಾಸು.

“ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿದ್ದೀನೋ, ಇಲ್ಲೋ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಲೋಟವನ್ನು ತುಟಿ ಗಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿದು, “ಸಿಹಿಯಾಗೇ ಇದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿದ್ದೀನಿ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ಎಂಜಲು ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆನಲ್ಲಾ!” ಎಂದಳು ದುಃಖಪಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಾ.

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಕೊಟ್ಟುಡು” ಎಂದು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲೋಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಎಂಜಲಲ್ಲಾ?” ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿ ನೋಟ ಬೇರೆಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದಳು. ಅವಳ ನೋಟದಲ್ಲಿನ ಆರಾಧನ ಅರ್ಥವಾಗವ ಅವನು ಎಂಜಲು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ದುಃಖಪಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದುಕೊಂಡ. ಅವಳು ಬೇಕೆಂದೇ ಎಂಜಲು ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆಂಬುದು ಅವನಿಗೇನು ಗೊತ್ತು? “ಮಾವನ ಮಗಳು ನೀನು. ನಿನ್ನ ಎಂಜಲು ನನಗೇನೂ ನಿಷೇಧವಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿದು, “ಅಯ್ಯಬ್ಬಾ! ಇಷ್ಟು ಹಾಲು ತಂದಿದ್ದೀ. ಮೊದಲನೆ ದಿನ ಇಷ್ಟು ಕುಡಿಯಲಾರೆ, ಟೇಬಲ್ ನೇಲೆ ಲೋಟ ಇದೆ, ತಗೋ” ಎಂದ ನಾಸು.

ಲೋಟವನ್ನು ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, “ನಾಸೂ, ನಿನಗೊಂದು ಗುಡ್ ನ್ಯೂಸ್” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ.

“ಏನದು?” ತನ್ನ ಲೋಟದಲ್ಲಿನ ಅರ್ಧ ಹಾಲನ್ನು ಅವಳ ಲೋಟಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಸುತ್ತಾ, ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

“ನನಗೇನು ಕೊಡ್ತೀ?”

“ಏನೇಕು?”

ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ನಂತರ “ಹೇಳ್ತೀ?” ಎಂದಳು.

“ನಿನ್ನಿಷ್ಟ-ಬೇಗ ಹೇಳು ಮತ್ತೆ!” ಅರ್ಥವಾಗದಂತೆ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಪ್ರೆಸೆಂಟೇಷನ್ ತಗೊಳ್ಳಿ ಹೇಳಬಾರದು ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ.”

“ಸರಿ, ತಗೋ, ನೀನು ಹೇಳೋ ಮಾತಿ ನಲ್ಲಿ ಸಾರಾ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲೋ, ಈ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿಟಮಿನ್ನುಗಳಿವೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಾಲಿನ ಲೋಟವನ್ನು ಕೋಡಲು ಹೋದ.

ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕು, “ಅತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತಾರೆ, ನಾಳೆ ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಇತ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಹೋಗು ಸುಳ್ಳು.”

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ?”

“ಅಪ್ಪಾ ಹೇಳಿದ್ದು, ಬೇಕಾದ್ರೆ ನೀನೇ ಕೇಳು.”

ಪ್ರಸನ್ನವದನದಿಂದ ಕೈ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿದ ವಾಸು.

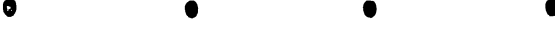
ಅವನ ಕೈ ಅವಳ ಕೈಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿತು. “ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ವಾಸು.

“ಅತ್ತೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೇವು, ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ನಾಳೆ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಹೋಗೋಣ್ತಾನಾ?”

“ಆಗ್ಲೂ, ಹೋದರೆ ಸರಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಏನನ್ನೋ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ಮಾನವಹಿಸಿದ ವಾಸು.

ಅವಳು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಅದಾವುದೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಾದರಾನಾ ತನ್ನ ಬಳಿ, “ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ತೊಂದರೆ

ಸಡದೇ ಬಡುಕೋ ಏರ್ಪಾಡು ನಾ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಿರಾಳನಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟ ನಾಸು.

ಆಫೀಸ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಾಗಡ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್, “ಮಾವ” ಎಂಬ ಮೃದುನಾದ ಕರೆ ಕೇಳಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಕ್ಷಣವಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದರು.

“ಅಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬರಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಪದ್ಮಜ ಹೇಳಿದ್ದು, ನಿಜವಾ?”

“ಹೌದು, ವಾಸೂ ! ಹೇಳಬೇಕು ಅಂತಿದ್ದೆ. ನಾಳೆ ಸಂಜೆ ಪ್ಯಾಸೆಂಜರ್ ನಲ್ಲಿ ಬರ್ತಾಳಂತೆ. ಇದೋ ಕಾಗಡ. ಸ್ಪೇಷನ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬರಿ ತಾನೆ?” ವಾಸುವಿನ ಕೈಗೆ ಕಾರ್ಡ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲ ರಾವ್.

“ನೀನು ಬಾ ಅಂತ ಬರೆದೆಯೋ ? ಅಥವಾ ಅವರೇ ಬರಿದ್ದಾರಾ ?”

ವರಾಂಡದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, “ನೀನು ಬಂದ ದಿವಸವೇ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಕಾಗಡವೂ ಬಂತು. ನಾನು ಬೇಡ ಅಂದ್ರೂ ಇಷ್ಟು ದಿನ ನೀನು ನಮ್ಮನೆಲಿದ್ದೀ ಅಂತ ಹಣ ಕಳಿಸ್ತಾಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಏನಂದ್ಕೊಂಡ್ರೋ ಏನೋ. ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ್ನು ಸಹಾ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇಟ್ಟೋ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವಳಿಗಾಗೋ ಖರ್ಚನ್ನು ತಾನು ಭರಿಸ್ತೀನಿ ಅಂತ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದ್ರೆ ಅವಳನ್ನು ಅವರು ಬರಿಸಿದ ಹಾಗೇ ತಾನೆ ಆಯ್ತು ? ಹಾಗೇ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರಿದ್ದಾರೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ. ಅಲ್ಪಾ ವಾಸೂ ? ಏನೋ ನಿನ್ನ ದಯೆಯಿಂದ ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗ್ತೀನೋ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಬದುಕಿದರೆ ನಾವು ಯಾರೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದೇ ಇದ್ದದ್ದನ್ನ ನೀನು ಸಾಧಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ ಅಲ್ಪಾ ! ನೀನು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯವಹಾರಸ್ಥ.....!” ಎಂದು ನಕ್ಕು, “ವಾಸೂ ! ನಿನ್ನನ್ನ ಹೇಗೆ ಅಭಿ ನಂದಿಸಬೇಕೋ, ನನಗೆಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆಯೋ ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ಮಾತು ಗಳೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್,

“ಅದ್ರೆ ನಾಳೆ ಸ್ವೇಷನ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ ಮಾನ, ಪದ್ಮಜ, ಶೀನೂನೂ ಬರ್ತಾರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ನಾಸು.

ಸ್ವೇಷನ್‌ಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ವಾಸು, ಪದ್ಮಜ, ಶೀನು—ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ತೇವವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು, “ಜಿನ್ನಾಗಿ ಓದ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ಎಲ್ಲರೂ? ನಡೀರಿ, ಹೋಗೋಣ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ಆನಂದನೋ, ದುಃಖನೋ, ಮತ್ತಿನ್ನಾವ ಭಾವದ ಒತ್ತಡಿಯೋ! ಅವಳ ಧ್ವನಿ ರುದ್ಧವಾಯಿತು.

“ನೀನು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀ ಅಂತ ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದಾಗ ನನಗೆಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯ್ತೋ ಗೊತ್ತಾ, ಅತ್ತೆ?” ಮಧುಮತಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಅಡಿಸುತ್ತಾ, ಅಪ್ಯಾಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗಿ, ಯಾಕಮ್ಮಾ ನಾನು ಅಂದ್ರೆ ನಿನಗಿಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ? ಈ ಅತ್ಯನಿನಗೇನು ಕೊಡಬಲ್ಲಳು?” ಅವಳನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆಳೆದುಕೊಂಡು ತಲೆಯನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅಜ್ಜಿ, ಮಾವ ಎಲ್ಲಾ ಜಿನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ? ಟ್ರೈನ್ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು?” ಇವೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಜನರೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು.

“ನನ್ನನ್ನ, ಅಮ್ಮನ್ನ ಇಬ್ಬರೂ ಹಂಚಿಕೊಂಡ್ರಿ ಅಲ್ವಾ, ಗೋಪಾಲ,” ಕಳಾಹೀನವಾದ ವದನದಿಂದ ನೆಲವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಗದ್ದದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಛೆ! ಛೆ! ನಿನಗೇನು ಕಮ್ಮಿ ನಾವು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ? ನಿನ್ನ ಮಗನ ಹತ್ತಿರ ನೀನಿರಿ ಅಂತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸು ಅಂತ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಬರೆದೆ. ಮತ್ತೆ ಅಮ್ಮ ಒಬ್ಬಳೇ ಯಾಕಿರಬೇಕಲ್ಲ! ಅಣ್ಣನ ಹತ್ತಿರವೋ, ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಾನೋ, ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರಾನೋ ಅವರಿಗಿಷ್ಟವಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಬೇಕಾದರೆ ಅಷ್ಟು ದಿನ ಇರ್ತಾರೆ.” ಭಾವಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು ಗೋಪಾಲರಾಜ್ ನಗುತ್ತಾ.

“ಅದೇನು ಮಾತು ಗೋಸಿ! ನನ್ನ ಮಗ ಕೂತು ತಿನ್ನಾ ಇರೋಮ್ಮೇ

ಅಗ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾ ಇಟ್ಟಲ್ವಾ! ಇಬ್ಬರು ತಾಯಿ, ಮಗ, ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರನ್ನ ಭರಿಸೋದು ಕಷ್ಟ ಅಲ್ವಾ!”

“ಛಿ! ನಾನೇನು ಭರಿಸ್ತಿದ್ದೀನಿ.....ಭಗವಂತ ಭರಿಸ್ತಿದಾನೆ. ನೀನು ಅನವಶ್ಯವಾಗಿ ದುಃಖಪಡಬೇಡ. ಭಗವಂತ ಇದ್ದಾನೆ. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಇದೆ. ಹಾಯಾಗಿರು. ನೋದಲೇ.....ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಬಂದಿದ್ದಿ. ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಕರೀತಾ ಇರೋ ಹಾಗಿದೆ. ಹೋಗಿ ಕಾಫಿ ತಗೋ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೊಠಗೆಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವ ಹುಡುಗರ ಊಟ, ಕಾಫಿ, ಟಿಫನ್ ಬೇಗ ಬೇಗ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಪದ್ಮಜ, ಶೀನು ಬಸ್ ಸ್ಟಾಂಡ್‌ವಗೂ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೇಟಿನ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ವಾಸು ಸ್ಕೂಟರನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಭರನೆ ಬೀದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳ ಹೃದಯ ಡವಡವನೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾವುದ್ಯಾವುದೋ ಆಕ್ಸಿಡೆಂಟ್‌ಗಳು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಭಯಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ ಒಂದು ದಿನ, ಅವನಿಗೆ “ಸ್ಕೂಟರ್ ಯಾಕೆ? ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತಾನೆ. ನೀನು ಉಪಯೋಗಿಸ್ಕೊ ಸ್ಕೂಟರ್‌ನಾ ಗೋಪಿ!” ಎಂದು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹೇಳಿದರು.

“ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ತುಂಬ ದೂರ ಆಗುತ್ತೆ, ಅಕ್ಕಾ! ನನ್ನ ಅಫೀಸು ಪಕ್ಕದ ಬೀದಿಲೇ ಇದೆ. ನನಗ್ಯಾಕೆ ಸ್ಕೂಟರ್?”

“ಅದಕ್ಕಲ್ಲ ಗೋಪಿ.”

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಹೇಗೆ ಓಡಿಸಬೇಕಂತ. ನೀನೇನೂ ಭಯಪಡಬೇಡ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಎಂಟು ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಮಧುಮತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. “ಎನೋ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಬದುಕಿದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸೀರೆಗಳಂದ್ರೆ ಆಸೆ ಪಡ್ತಿದ್ದೆ. ಈ ಬಣ್ಣಗಳೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದು ನಾನು ಹೇಗಿದ್ದೆ ಅನ್ನೋದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಈಗ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಸುರಿದು ಈ ಸೀರೆಗಳನ್ನೇಕೆ ತಂದ್ರು? ನಾ ಎತಹ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೆ ಏನು? ದಿನ ಕಳೆಯೋದಿಲ್ಲವಾ? ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಟ್ಟೊಂಡ ತರಹ ಈ ಸೀರೆಗಳನ್ನು

ಈಗ ಯಾವ ಮುಖ ಇಟ್ಟೋಂಡು ಉಟ್ಟೋಬೇಕು? ಗೋಪಿಗೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದೋ ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀನೇ ಹೇಳು. ಸಾಧಾರಣ ಪಾದ ನೂಲಿನ ಸೀರೆಗಳು ಸಾಕು ನನಗೆ ಅಂತ" ಸಂಕೋಚದಿಂದ ತಗ್ಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು ಮಧುಮತಿಯ ಧ್ವನಿ.

"ಆ ಸೀರೆಗಳೇ ನಿಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಯಾತಕ್ಕೆ ಉಟ್ಟೋಬಾರ್ಡು? ಒರಟಾದ ಅರವತ್ತನೆ ನಂಬರ್ ಸೀರೆ ಏನು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ? ನಾಳೆ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ತಾಯಿ ಆಗ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ.....ಫ್ಯಾಷನ್‌ಗೆ ಅಂತಲ್ಲ. ಮೆತ್ತಗಿರುತ್ತೆ ಅಂತ ತಂದಿ ದ್ದಾರೆ.....ಅಲ್ಲಾ ಅಂತಹ ಒರಟು ಸೀರೇಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನ ನಾನು ನೋಡಲಾರೆ ನಪ್ಪ!" ಚಮತ್ಕಾರದಿಂದ ಅಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

"ನನ್ನ ತಲೆ.....ಯಾರ ತಾಯಿಯಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನು?" ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಡದೆಯೇ ತುಟಿ ಬಿಗಿದುಕೊಂಡಿತು." ಏನೋ ಒಂದು ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಮುನ್ನತ್ತು, ನಲವತ್ತು ರೂಪಾಯಿನ ಎಂಟು ಸೀರೆಗಳೂ..... ಸ್ಕೂಟರ್.....ಜಮೀನುದಾರರ ಮಗನಂತೆ ಓಡಾಡೋ ವಾಸು.....ಇದೇನು ಗಾರುಡಿಯೋ! ಕನಸೋ, ವಾಸ್ತವವೋ ನನಗೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ....ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಏನು ಕಲ್ಲು ಬೀಳಲಿದೆಯೋ!"

ನಿಸ್ಸಹಾಯಳಾಗಿ ಉಸಿರುಗರೆದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಆ ಇಬ್ಬರ ಸಂಭಾಷಣೆ ಕೇಳಿದ ವಾಸು-"ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಸೀರೆ ಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವನ್ನೇ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಅಪ್ಪ" ಎಂದು ಕೊಂಡ. ಅವನ ಹೃದಯ ತುಂಬಿಬಂತು.

ಏರು ತಗ್ಗುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಹಾಯಾಗಿ, ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಸಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಸಾರ. ಅಭಿಮಾನ, ಪ್ರೀತಿ ಇರುವ ತಮ್ಮ, ಆದರಿಸುವ ನಾದಿನಿ, ಕ್ಷಣ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕದಲದ ಆಪ್ತಾಯತೆಯಿಂದ ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ 'ಅತ್ತಿ' ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಮಕ್ಕಳು. ರೂಪ, ವಿದ್ಯೆ, ನಯ ವಿನಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಪ್ರವರ್ಧಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಮಗ ಭೂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಕಾಣುವ ಪ್ರಕಾಶ ಮಾನವಾದ ಕಿರಣಗಳು. ಮಧುಮತಿಗೇನೋ ತೃಪ್ತಿ. ವಾಸುವಿನೆಡೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿತಳಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ಪದ್ಮಜ, ತುಂಟತನ

ನಾಡುವ ಶೀನು, ಚಲನರಹಿತವಾಗಿ ಏಕಾಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಗಮ್ಯ ತನ, ಧೈಯ, ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯ ಏನೋ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಓಡಿ ನಲ್ಲಿಮೆಗ್ಗನಾಗಿದ್ದ ವಾಸು, ದಿನಗಳು ಉರುಳಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ಒಂದು ಸಂಜೆ ಐದು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆ, ಆಗಸ ಮೇಘಾವೃತ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಸುಂಟರಗಾಳ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಬಹುದು. ಕಳೆ ವಳದಿಂದ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಬಸ್ಸಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ.

ಸ್ಕೂಟರ್ ಮೇಲೆ ವೇಗವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು, ಸಡನ್ ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕಿ, ಚವ್ವಾಳೆ ತಟ್ಟೆ, “ಪದ್ಮಜಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

“ಅಯ್ಯಮ್ಮ” ಎಂದು ಮುಗುಳ್ಳೆಕ್ಕು ಸರಸರನೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, “ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಯಾ ?” ಎಂದು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಮೇಲೆ ಮೋಡ ಕವಿದ ಆಕಾಶ, ಧೂಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವ ಸುಂಟರಗಾಳ. ಬಸ್ಸಿಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಕಾಲೇಜ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು. ಇವೆಲ್ಲದಕ ಮಧ್ಯೆ ತನ್ನ ಕಡೆ ಆಸೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಪದ್ಮಜ.

“ಊಂ, ಮನೆಗೇ ! ಬರಿಯಾ ?” ಆತುರದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ.

“ಬಸ್ಸು ಬಂದ್ಬಿಡುತ್ತೇನೋ ?” ಬಸ್ ಸ್ಟಾಪಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತನ್ನನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಪದ್ಮಜ - “ಕೆಟ್ಟ ಹುಡುಗರು” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಗೊಣಗಿದಳು.

“ಇಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸಿಗೆ ಕಾದರೆ ಇನ್ನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಮಳೆ ಬಂದ್ಬಿಡುತ್ತೆ, ನನ್ನ ಜೊತೇಲಿ ಬಂದ್ಬಿಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸ್ಕೂಟರ್ ಸ್ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡಿದ ವಾಸು.

ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಕೂತಳು ಪದ್ಮಜ. “ಹುಷಾರ್, ನನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕು” ಎಂದು ವಾಸು, ವೇಗದಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಕೂಟರ್ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದಾಗ ಅವನ ಸ್ಪರ್ಶ ಅವಳ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಹಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಏನೋ ಮಧುರಾನುಭವ. ಮನೆ ಸೇರುವ ಮೊದಲೇ ಧಾರಾಕಾಶವಾಗಿ ಮಳೆ.

“ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಮನೆ ಸೇರಿಲ್ಲ. ನೆನೆದುಹೋದರೇನೋ ?” ಜೀವಿಳು

ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಆತುರದಿಂದ ದೃಷ್ಟಿ ಪರಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಡೆದು ಮುದ್ದೆಯಾಗಿ ನೆನೆದು ಸ್ಯೂಟರ್ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು, ಸದ್ಮಜ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ “ನೆನೆದುಹೋಗಿರೋ ಅಂತ ಅಂದ್ಯೊತಾಲೇ ಇದ್ದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೇಗನೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಟವಲ್ ತುಂಡು ಕೊಟ್ಟು, “ಛಿ ! ದಟ್ಟವಾದ ಕೂದಲು... ಬಿಚ್ಚು, ಆಗಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಂಬ್ರಾಣಿ ಹಾಕ್ತೀನಿ, ನಡಿ. ಬಸ್ ಸಿಗಲಿಲ್ಲಾ ?” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ಸದ್ಮಜಳ ಜಡೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾ.

ಛಿ ! ಛಿ ! ಈನತ್ತು ಬಸ್ ಸಿಗದೆ ಇದ್ದದ್ದು.....ಶನಿ ತರಹ ಈ ಮಳೆ, ನಾಚಿಕೆ ಆಗೋಯ್ತು ಅತ್ತೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಥಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಟವಲನ್ನು ಹೊದ್ದು ಕೊಂಡಳು.

“ಶನಿ ತರಹಾನೇ ಇರುತ್ತೆ ಅಲ್ಲಾ ಮತ್ತೆ ! ಆ ತುಂಟಕೋರ ಹುಡುಗರ ಮಧ್ಯೆ ಬಿಟ್ಟುಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಾಚಿಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿತ್ತು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪೂರ್ತಿ ನೆನೆದಿದ್ದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಥಟ್ಟಕ್ಕನೆ ತನ್ನ ನೋಟ ಬೇರೆಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದ.

ತುಂಟತನದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ರಘುಸದಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು ಸದ್ಮಜ.

ಪೂರ್ತಿ ನೆನೆದಿದ್ದ ಅವಳು ತುಂಬಾ ಸುಂದರಳಾಗಿ ಕಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಚಲಿಸಿತು. “ದಟ್ಟವಾದ ಕೂದಲು ನೆನೆದುಹೋಯ್ತು ಅಂತ ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದೀ, ನಿನಗೆ ಪ್ರಾಣಸಮಾನವಾದ ಹುಡುಗೀನ ಸುರಿಯೋ ಮಳೇಲಿ ಅಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆನಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನೇನಾದ್ರೂ ಹೊಗಳಿದ್ಯಾ ?” ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ! ಬಿಟ್ಟಿರೋಯೇನು ! ಯಾರಿಗೋಸ್ಕರ ಕರೆಯೊಂದು ಬರೋ ? ತಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒರಸ್ತೀನಿ, ಇಲ್ಲಿ ಬಾ, ನೆಗಡಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತೆ.” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ವಾಸು ತಲೆ ಒರಿಸಿ, “ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸು, ಕಾಫಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಪಾಪ, ಅವಳು ಮೊದಲೇ ನಾಚ್ಚೋತಾ ಇದ್ದೆ ನೀನು ಹಾಸ್ಯ ಬೇರೆ ಮಾಡ್ತೀಯಾ ?” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ನಗುತ್ತಾ.

ಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಲೋಟದೊಂದಿಗೆ ಬಂದ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ,

ಹುಡುಗರ ಜವಾಬ್ದಾರಿನೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟರೋ ಹಾಗಿದೆ ನಮ್ಮಮ್ಮ. ನನಗೆ ಹೇಳಿತ್ತೆ, ನಿನಗೇನಾದ್ರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಆದ್ರೆ ಮಹಡಿ ಮೇಲಿದ್ದಾನೆಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಭಾವನಿಗೆ ಕಾಫಿ ಕೊಟ್ಟೆಡು ಹೋಗುತ್ತೆ, ಮೊದಲೇ ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಿ ನಾನು ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದೆ, ಭಾವ ಅಂತೆ ಗೀವ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕಾಫಿ ಬೇರೆ ತಗೊಂಡ್ಲೋಗಿ ಕೊಡು ಅಂತೀ!” ಹುಸಿಕೋಪ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ನನ್ನಮ್ಮ ಅಲ್ವಾ?” ಗಡ್ಡಹಿಡಿದು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನಾ ಹೇಗೆ ನಿನ್ನಮ್ಮ ಆದೆ?” ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನಗುವನ್ನು ತಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಈಗತಾನೆ ಹೇಳ್ತೆ, ನನ್ನ ಡ್ಯೂಟಿ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ. ಈ ವೇಳೆಗೆ ನೂರು ಸಲ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ಇಳಿದೆನಲ್ಲಾ! ನನ್ನ ಕಾಲು ಗಳು ನೋಯ್ತಾ ಇವೆ. ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬಾ, ಬಜ್ಜಿ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅರಿಹೋಗಿದೆ. ತಿಂತಾನೇನೋ ಕೇಳು.”

“ಸರಿ ಕೊಡು ಅತ್ತೆ!” ರಭಸದಿಂದ ಅವಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಫಿ ಲೋಟಿ ವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿದಳು ಪದ್ಮಜ. ಟಿಪ್ಪನೆ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕಾಫಿ ಲೋಟಿವನ್ನು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟಳು.

ವಾಸು ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಗಿರಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

“ತಿಂಡಿ ಏನಾದ್ರೂ ಇದೆಯಾ? ಹಸಿವಾಗ್ತಿದೆ.”

“ಬಜ್ಜಿ ಇದೆ, ಅರಿಹೋಗಿದೆ. ತಿಂತೀಯಾ?”

“ತಗೊಂಡ್ಲಾ!”

“ಅಮ್ಮಾ! ಇಷ್ಟು ತಿನ್ನೋಕಾಗುತ್ತಾ?” ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಪ್ಲೇಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಹಸಿವು ಅಂದ್ಯಲ್ಲಾ?” ಎಂದಳು ನಗುತ್ತಾ.

“ನೀನೂ ತಿನ್ನು.....ನಾ ಇಷ್ಟು ತಿನ್ನಲಾರೆ.” ಅವನ ಪ್ಲೇಟಿನಿಂದ ಎರಡು ಬಜ್ಜಿ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು ಪದ್ಮಜ. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಮಧುರವಾದ ಹೊಸ ಊಹೆಗಳು. ಆ ಊಹೆಗಳೆಲ್ಲಾ ವಾಸುವಿ

ನತ್ತ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣು ರೆಪ್ಪೆಗಳು ಭಾರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡವು.

“ರಾತ್ರಿ ಟ್ರ್ಯಾಪ್‌ನಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ? ಯಾಕೆ ಹಾಗಾದೀಯ ? ಮೈ ಸರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ?” ವಾಸು ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಹೌದು, ವಾಸು ! ಇಂಪಾರ್ಟೆಂಟ್ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಇವೆ, ಕೇಳಬೇಕು ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ. ಈಗ ಹೇಳಿಕೊಡೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯಾನಾ ?” ಎಂದಳು ಮಾತನ್ನು ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಊಹೆಗಳನ್ನು ತಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಈವತ್ತು ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಮುಂಚೇನೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಹೇಳೋದ್ದೇನಿ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಚಕ್ಕರ್ ಹಾಕಿಬಿಡು.” ಪದ್ಮಜ ನಕ್ಕಳು.

ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೋ, ಕಾಲುಗಂಟೆಯೋ-ಹಗಲೋ, ರಾತ್ರಿಯೋ ತಾನೆ ಕರೆದು ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು. ಅವನು ಹೇಳಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧಳಂತೆ ಅವನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಒಂದು ಭಾನುವಾರ, ಸಂಜೆ ಐದು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸುವಿನ ಕೊಠಡಿಯ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ ತಟಕ್ಕನೆ ನಿಂತು, ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಬಂದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಛೆ ! ಛೆ ! ನಿನಗೆ ತಲೆಲಿ ಬುದ್ದಿ ಇಲ್ಲ. ನೆನ್ನೆ ಹೇಳೋಟ್ಟು ಪಾಠ ಪುನಃ ಈವತ್ತು ಹೇಳೋಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಓದಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ, ಪದ್ಮಜಾ ! ಸುಮ್ಮನೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋದನ್ನು ಕಲಿ, ಓದೋದಕ್ಕೆ ಸ್ವಸ್ತಿ ಹೇಳು. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ದುಡ್ಡು ಹಾಳಾಡ್ಡೆ, ನಿನಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳೋಟ್ಟಿ ನನಗೆ ತಲೆ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತೆ, ನನ್ನ ಓದೂ ಹಾಳು. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಪುನಃ ಬರಬೇಡ” ಎಂದ ವಾಸು ಬೇಸರದಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ.

“ವಾಸೂ !” ಕೋಪದಿಂದ ಕೂಗಿದ ಮಧುಮತಿಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಬಿಚ್ಚಿ, “ಊಂ, ಅಲ್ಲಮ್ಮಾ !” ಎಂದ.

“ಅತ್ತಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬರುತ್ತೆ, ಇನ್ಯಾರಿಗೂ ಅರ್ಥ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ನನ್ನನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಯ್ಯಿದ್ದಿ. ಅಲ್ಲಾ ಕೋಪ ಬಂದ್ರೆ ನೀನು ಹೇಗಿ ರ್ತಿಯೋ ನೋಡಬೇಕು ಅಂತ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಸರಿ ಸಂತೋಷ. ಆದ್ರೂ ಇನ್ನೇಲೆ ನನಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪಾಠ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ.” ಉದಾಸೀನದಿಂದ ಕಂದಿಹೋಯಿತು ವಾಸುವಿನ ಮುಖ.

“ನಾಸೂ ! ಏನೋ ಆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವ ಕೋಪ.....?” ಕಳವಳದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು ಮಧುಮತಿಯ ಧ್ವನಿ.

“ಏನೋ ಪರ್ವಾಗ್ಲಿ ಬಿಡು ಅತ್ತೆ ! ಒಂದೇ ಸಮ ಬೋರ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆ ಏನ್ಮಾಡ್ತಾನೆ ಪಾಪ ! ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬೆರಸಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತಂದ. ಏನೋ ಕಾಲೇಜಲ್ಲಿ ಓದಿರೋವನು ಎಷ್ಟು ತಮಾಷೆಯಾಗಿರಬೇಕು ? ಚಾಲಾ ಕ್ಯಾಗಿರಬೇಕು ? ಛೆ ! ನಿನ್ನ ಮಗ ಬರೀ ಬುದ್ಧನ ಅವತಾರವಂತಿದ್ದೆ ಇವನಿಗೆ ಕೋಪ, ತಾಪ ಇಂತಹುದೇನಾದ್ರೂ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂದ್ಯೋತಿದ್ದೆ. ಇವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೋಪ ಬರೋಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಒಂದು ವಾರ ದಿಂದ ಟ್ರೈ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಊಹುಂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈವತ್ತು ಕೋಪ ಬರತ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ಬಂದಿಟ್ಟೆ” ನಡುನಡುವೆ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

ನಿನ್ನ ತರಹ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಮಧ್ಯೆ ಇರೋ ಅದೃಷ್ಟ ನನಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ನಿನಗಿಂತ ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಚಾಲೂಕಾಗಿ ಇರಿದ್ದೆ” ಎಂದ. ನಿಷ್ಟುರ ಸ್ವರ ಕೇಳಿ “ನಾಸೂ !” ಎಂದಳು ನೋವಿನಿಂದ, “ಯಾಕಪ್ಪಾ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಾತುಗಳೂ.” ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

ಒಡನೆಯೇ ಪದ್ಮಜಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದಿತು. “ಹಾಸ್ಯಕ್ಕೂಬೆ ನಾಗ್ಲೀ ನೀನು ಇಷ್ಟು ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ತಗೋತಿ ಅಂದ್ಯೊಳ್ಳಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ ಹೂತುಹೋದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ನೋಡು ಪಾಪ ! ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡ್ತಿದ್ದಾಳೋ ! ಸ್ವಲ್ಪ ಮೃದು ವಾಗಿ ಮಾತಾಡೋದನ್ನ ಕಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವನ್ನು ಬಯ್ದು, ಪದ್ಮಜಳ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ತನ್ನ ಸೀರಿಯ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಒರೆಸಿದಳು.

“ಈವತ್ತು ರಜಾ, ಒಳ್ಳೇ ಪಿಕ್ಚರ್ ಇದೆ. ಹೋಗೋಣ ಅಂದ್ಯೊಂ ಡಿದ್ದೀನಿ, ಅಮ್ಮಾ !”

“ಸರಿ, ಹೋಗು” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ವಾಸುವಿನ ಮಾತನ್ನು ತಡೆ ಯುತ್ತಾ.

“ಸಾರಿ ! ನಡೆದಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಮರೆತುಹೋಗೋಣ, ನನ್ನ ಕೋಪ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತರಿಸಿತು. ಕ್ಷಮಿಸು, ಹೋಗೋಣ್ವಾ ಪಿಕ್ಚರ್‌ಗೆ ?” ಮೃದು ವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಒಂದು ಸಲ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಹತ್ತು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಹೊರಡೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾ ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಚ್ ನೋಡಿಕೊಂಡ ವಾಸು.

“ಯಾವ ಟಾಕೇಸಿನಲ್ಲಿದೆ ವಾಸೂ ! ದೂರಾನಾ !” ಇನ್ನೂ ಪದ್ಮಜಳ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ದುಃಖದ ಛಾಯೆ ಇತ್ತು.

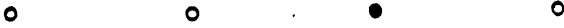
“ಮಿನರ್ವ ದೂರಾನೇ, ತೀನು ಬರ್ರಾನಾ ?”

“ಅವನು ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಸ್ಯೂಟರ್ ಇದೆಯಲ್ಲಾ ? ಹೋಗ್ಲಿ ನೀ ಹೋಗು” ಎಂದು ವಾಸುವಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಹಿಂದೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ಹೋದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನೂ ಮುಳುಗಿಹೋಗೋ ದಿಲ್ಲ, ಹೋಗಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಬರ್ರೀಯಾ ?” ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಅವನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಸರಸರನೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಬಂದಳು.

ಬೀದಿಯ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಶಫಪಥ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಸ್ಯೂಟರ್ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನೂ, ಪದ್ಮಜಳನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಮುಗುಳ್ಳಗುತ್ತಾ, “ಹೇಗಿತ್ತು ಪಿಕ್ಚರ್ ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ಅಪ್ಪ ಏನೂ ಅಂದ್ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಿರಾಕವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ. “ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನೋಡಬೇಕಾದ ಸಿನಿಮಾ. ನೀನೂ ಒಂದು ಸಲ ಹೋಗಿ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬಾ ಮಾವ” ಎಂದ ವಾಸು.

ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬಡಿಸುತ್ತಾ, “ಹೇಗಿತ್ತು ಪಿಕ್ಚರ್ ? ನೀವು ಹೋಗೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಮೆನ್ಸ್ ಆಗಿ ಹೋಗಿತ್ತಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನಿನ್ನ ಮಗ ಬರೀ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಾನೆ.....ಒಂದೇ ಬೋರ್. ಒಂಪು ಹಾಡಿಲ್ಲ, ಡಾನ್ಸಿಲ್ಲ.....ಎಲೆಕ್ಷನ್ನು....ರಾಧಾಂತ.....ಇವನು ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿ ಉಂದ ನೋಡಿದ ಬಿಡು.” ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ತುಂಬಿ ನೋಟ ಬೀರುತ್ತಾ ಅಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಓ, ನಿನಗಿಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಂದಹಾಗಾಯ್ತು.....ಸಕ್ಕದ ಥಿಯೇಟರ್ಗೆ

ಕಳಿಸಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ ! ನಿನಗೆ ಪ್ರೇಮ, ಡ್ಯಾನ್ಸ್, ಹಾಡು ಇಷ್ಟಾ ಅನ್ನೋದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳು, ತಲೆನೋವು ಬರಲಿಲ್ಲಾ ?”

“ನಾಳೆ ಪುನಃ ನೋಡಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ.”

ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕಳು ಪದ್ಮಜ.

ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಿಗೂ.....ಕಾಲೇಜು, ಸಿನಿಮಾ, ಪಿಕ್‌ನಿಕ್‌ಗೆ ನಿರಭ್ಯಂತರ ವಾಗಿ ವಾಸು ಸ್ಕೂಟರ್ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

o o o o

“ನೀನು ನನಗೋಸ್ಕರ ಕಾಯಬೇಡ, ಹೊರಟುಹೋಗು ವಾಸಾ ! ನಾನು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತೀನಿ.”

ಪದ್ಮಜಳ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿದವಾಸು ಬೂಡ್ಡು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವನು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ.

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಯಾಕೆ ಪದ್ಮಜಾ ! ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀ ? ಮನೇಲಿ ಏನಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಇದೆಯಾ ? ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಲೇಟಾಗ ಹೋಗ್ತೀಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಅವಳು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಸಪ್ತೆ ಮುಖಮಾಡಿ ನಿಂತಳು.

“ಯಾರಾದ್ರೂ ಏನಾದ್ರೂ ಅಂದ್ರಾ ? ಊಹಾಂ ಏಕಂತಾರೆ ? ಒಂದೇ ಮನೇಲಿರೋವು, ಅಕ್ಕ ತಮ್ಮನ ಮಕ್ಕಳು.....” ಹೆದರುತ್ತಾ ಸರಸರನೆ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನವರೇ.....ನಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿದೊಡನೆ ಬಹಳ ಅಸಹ್ಯ ವಾಗಿ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಗೋದು, ಮಾತಾಡೋದು.....ಇವೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ನನ ಗೇನೋ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ.” ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳ ತುಂಬಾ ನೀರು.

ಛೇ ! ಎಷ್ಟು ಓದಿದರೂ ನಮ್ಮವರ ಮನಸ್ಸತ್ಯ ಬದಲಾಯಿಸೋ ದಿಲ್ಲೇನೋ! ಅಣ್ಣ-ತಂಗೀಯರಾದ್ರೂ, ಸ್ನೇಹಿತರಾದ್ರೂ ಅವರು ಯಾರೆಂಬು ದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸದೆ ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ಮಾತಾಡಿಬಿಡೋದೇ ? ನೊಂದುಕೊಂಡ ವಾಸು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅವನಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಪದ್ಮಜ ಬಸ್ ಛಾರ್ಜ್ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಶೀನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ವಾಸುವಿನ ಜೊತೆ ಸ್ಯೂಟರ್‌ನಲ್ಲೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಗಟಗಟನೆ ಅರ್ಧಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿ ವಾಸು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯನ್ನು “ಅನ್ನಾ!” ಎಂದು ಕರೆದ.

“ಯಾತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕರೆದೆ?” ನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಈ ಹಾಲನ್ನು ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ.”

ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲೋಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅರ್ಧವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಯಾಕೆ, ಪದ್ಮಜ ತರಲಿಲ್ಲ? ನೋಡಿದೆಯಾ? ಅವತ್ತಿನಿಂದ ನನ್ನ ಹತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ವಾತಾಡೋದೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟದಾಳೆ.

ಅವಳು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗಿನೋ ವಾಸು ಹಾಗಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಟ್ರ್ಯಾಂಡು ಸಂಕಟವಡೋ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲ.... ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಅವಳೇ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು. ಪಾಸ, ಈವತ್ತು ಜ್ವರ ಬಂದಿದೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ; ಮಲಗೇ ಇದ್ದಾಳೆ.”

“ಡಾಕ್ಟರನ್ನ ಕರೆಸಿದಾ?” ಕಳವಳದಿಂದ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನೆಗಡಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಇರಬೇಕು ಜ್ವರ ಬರೀನಿ, ಅವಳು ಕುಡೀದೇ ಇದ್ದೆ ನೀನೇ ಕುಡೀಬೇಕು.....ಶೀನು ಕುಡಿಯೋದಿಲ್ಲ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟು ಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ನಾಲ್ಕು ದಿವಸ ಕಳೆಯುವವರೆಗೂ ನಾರ್ಮಲ್‌ಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಜ್ವರ.

ಅನ್ನವನ್ನು ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಕಲೆಸಿ ತುತ್ತನ್ನು ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟು ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ವಾಸು ಊರಲಿಲ್ಲ ಅತ್ತೆ? ನನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದದ್ದು ಹೇಗಾದ್ರೂ ಆಗಲಿ, ನೀನು ಸುಸ್ತಾಗಿಹೋಗಿದ್ದಿ. ನನ್ನ ಶುಶ್ರೂಷೆಲಿ ನಾ ತಿಂತೀನಿ ಬಿಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಧುಮತಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು ಪದ್ಮಜ.

“ನಿನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ವಿಚಾರಿಸಿದ ನಿನಗೆ ಜ್ವರ ಇಳಿದಿದೆಯಾ ಅಂತ.....ಡಾಕ್ಟರು ನಿನಗೆ ಹಾಲು ಕೊಡಬೇಡ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನೋದನ್ನೂ ಹೇಳ್ತೆ. ಅವರು

ಅವರ ಕಾಲೇಜ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಗಲಾಟೆಲಿರೋ ಹಾಗಿದೆ ಮಗು. ಅವಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸದೇ ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅಂದು ಹಾಲಿನ ಲೋಟೆ ಹಿಡಿದು ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ವಾಸುವಿನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ. ವಾಸು, ತೀನು ಪಕಪಕನೆ ನಗುತ್ತಾ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದರು. ತೀನುವಿನೊಂದಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿದ್ದಾನೆ, ಎಷ್ಟು ನಗಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಹತ್ರ ಮಾತಾಡೋವಾಗ ಈ ನಗು ಸರಸ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೋ. ನನ್ನನ್ನ ನೋಡಿದ ಕೊಡಲೆ ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಡ್ತಾನೆ. ನಾನೇನು ಪಾಪ ಮಾಡ್ತೆ ಅಂತ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸ ಜ್ವರ ಬಂತು; ಮೈಮೇಲೆ ಜ್ವಾನವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದೊಂಡಿದ್ದೆ ನಲ್ಲಾ. ಹೇಗಿದೆ ಅಂತಾದ್ರೂ ಕೇಳಿದ್ನಾ? ಇವನಿಗೆ ನಾನಾಕೆ ಹಾಲಿನ ಲೋಟೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ನನಗೇನು ಹಿಡಿದಿದೆ. ತುಟಿಗಳು ಅದುರಿದವು, ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದವು. ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಮಾನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಸರಸರನೆ ಬಂದು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಲೋಟೆವನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಡಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಯಿತು. ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, “ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಜ್ವರ ಬಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೀಗಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ, ಅಮ್ಮತರ್ತಾ ಇದ್ದು, ಇಲ್ಲಿದ್ರೇ ನಾನೇ ಬರ್ದೆ. ನೀನ್ಯಾಕೆ ಬಂದೆ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ನಿನ್ನನ್ನ ಮಾತನಾಡಿಸಬೇಕೂಂತ, ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡಬೇಕೂಂತ” ರೋಷದಿಂದ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಬಿಳಿಹೋಗಿ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದೊಡನೆ ಏನೋ ಅರ್ಥವಾದಂತೆ “ಸಾರಿ ಪದ್ಮಜಾ, ಒಂದು ಸಲ ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಅಂದೊಂಡೆ. ಅದರೆ.....”

“ಏನು ಮಹಾ ಅಂತ ಸುಮ್ಮನು ಆಗಿಟ್ಟೆ ಅಲ್ವಾ?”

“ಅವನು ಡಾಕ್ಟರೇನು? ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾತ್ರ ಏನ್ಮಾತಾನೆ?” ಎಂದ ತೀನು.

“ಎಸ್ ಕರೆಕ್ಟ್.....” ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

ಆಗ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು ಪದ್ಮಜ..... “ನನಗೆ ಬಂದ ಜ್ವರ, ಫ್ಲು, ನಿಮಗೂ ಬರಬಹುದು.....ಆಗ.....?”

“ನೀನೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಬೇಡ” ಪಕಪಕನೆ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ಶೀನು.

ಆ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸುವಿಗೂ ಬಂತು ಜ್ವರ. ಬಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ ಇನ್ನೂ ಉಟ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮನೆಯ ಕೆಲಸವೊಂದಿಗೇ ಸರಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜ್ವರದಿಂದ ಬಳಲಿ ನಿತ್ರಾಣ ನಾಗಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ವಹಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲ ರಾವ್. “ಜಾಗ್ರತೆ ಪದ್ಮಜಾ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿದ ಟೈಂ ಪ್ರಕಾರ ಔಷಧಿ ಕೊಡ್ತಿದ್ದೀ ತಾನೇ.....ವಾಸೂ, ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಏನು ಬೇಕೋ ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಹೇಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಅವಳು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಔಷಧ, ಹಣ್ಣಿನ ರಸ, ಬಾಲ್ಯ ಯಾವುದೇ ಆಗಲಿ ನಿತ್ರಾಣನಾಗಿದ್ದ ವಾಸು ಏಳಲಾಗದೆ ಬಾಯನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದ, ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ಲೋಟವನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಯಾವುದೋ ಮಧುರವಾದ ಯೋಚನೆಗಳಿಂದ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಜ್ವರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ವಾಸುವಿನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಗೊಂಡ ಮೇಲೂ ಅದೇ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿಹೋಯಿತು. ಅವರಿಗೆ, ಅವಳು ತಿಂಡಿ ತಂದರೆ ಪೆನ್ನು, ಕಾಗದ ಬಿಡದೆ ಬಾಯಿ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು. ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಲೋಟ ವನ್ನು ಕೂಡ ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಿಡಿದು, “ಏನದು, ಹೇಳು” ಎಂದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಪ್ಲೀಸ್...ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ; ಆಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನನ್ನನ್ನ ಡಿವೈಸ್ ಮಾಡಬೇಡ.” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬೇಸರಪಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಮಾವನ ಮಗಳು. ಒಬ್ಬ ಆತ್ಮೀಯಳು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವಳ ಜೀವನ ಜ್ಯೋತಿ. ಎಂದಿಗಾದರೂ ಅವನಿಗೇ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸುವುದು. ಅವನ ರೂಪ, ಮಾತು, ನಗು, ಅವನ ಪ್ರತಿ ಕದಲುನಿಕೆಯೂ ಅವಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

○ ○ ○ ○

ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿಸಿ ಗೋಪಿ ಕಾಗದ ಬರೆ

ಯುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಗುವಾಗಿಬಿಟ್ಟಂತಿದೆ. ಸಂತೋಷ, ಅದರೆ ವಾಸೂ ! ಅಹರ್ನಿಷಿ ನಿನಗಾಗಿ, ನಿನ್ನ ಕಾಗದಕ್ಕಾಗಿ ತಪಿಸಿ ಹೋಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ಮರೆತರೆ ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ದಿವಸವಾಯಿತು. ಹೇಗಿದ್ದೀಯೋ ನೋಡಬೇಕೆನ್ನಿಸಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಬಂದು ಹೋಗುವಿ ತಾನೇ ?” ಎಂದು ಬರೆದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಮುಂದಿನ ವಾರ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಕಾಗದ ಬರೆದ ವಾಸು.

ಸೂಟ್ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವನ್ನು “ಎಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ? ಇದೋ ಮಿಠಾಯಿ ನೋಡು. ಅತ್ತೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಾರೋ !” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಡುವಾಗ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಎಂದು ಕೇಳಬಾರದು ಗೊತ್ತಾ ?”

“ಮಹಾ ರಾಜಕಾರ್ಯ-ವನೂ ಕೆಡೋದಿಲ್ಲ.....ಆಗ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ? ಟೂರಾ”

“ಊಂ ... ಬದುಕಿಸಿದೆ.....ಅದೇನು ಈವತ್ತು ಮಿಠಾಯಿ ಮಾಡಿರೋದು ಏನು ವಿಶೇಷ ?

“ನನ್ನ ಬರ್ರ್ತಡೆ, ನಾಚುತ್ತಿರುವಂತೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಸಲ ಬರುತ್ತಾ? ಅಥವಾ ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಸಲ ಹುಟ್ಟಿದಹಬ್ಬ ಆಚರಿಸ್ತೀಯಾ?” ತುಂಟನಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಈವತ್ತು ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಹೇಳ್ತೆ ಅಷ್ಟೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಊಟದ ಜೊತೇಲಿ ತಿಂತೀನಿ, ಪದ್ಮಜ. ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗಡೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕು. ಅರ್ಜೆಂಟಾಗಿ ನಾಳೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವನೇ ಹೋಗೋದು.”

“ ಎಲ್ಲಿ, ಬಾಯಿ ತೆಗೆ ?” ಅವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮಿಠಾಯಿ ತುರುಕಿ ನೀರಿನ ಲೋಟವನ್ನು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಅಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಕರೆದ ವಾಸು.

“ ಕರೆದೆಯಾ ವಾಸೂ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ ಈವತ್ತು ಪದ್ಮಜ ಬರ್ರ್ತಡೆ ಅಲ್ಪಾ ?” ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದ.

“ ಹೌದು ನಾನೇನು ಕೊಡಬಲ್ಲೆ ? ಮಿಠಾಯಿ ಮಾಡು ಅಂದ್ಲೂ, ಮಾಡ್ಲೆ ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ಖಿನ್ನವದನಳಾಗಿ.

“ ಕೊಡಲಾರ್ದೆ ಏನಮ್ಮಾ ! ಇದೋ, ಕೊಟ್ಟೆಡು ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಕೊಟ್ಟ ವಾಸು.

ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದ ಮಧುಸುತಿ, “ವೈಸೂರ್ ಸಿಲ್ಕು ಅಲ್ಪಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವನ್ನು ಸರಿಶೀಲನಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು ; “ಈ ಸೀರೆಗೆ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು?” ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿ ದ್ದರೂ ಅವಳು ಏನೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

“ ನಾನು ತಂದೆ ಅಂತ ಆತ್ತಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆಡಮ್ಮ ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದ.

ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾ, ತಾನು ತಂದಿದ್ದ ಹೊಸ ಸೀರೆಯನ್ನು ಟೈಪ್ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂದ, “ಸೀರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಡೆಯಾ ಪದ್ಮಜಾ ! ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಯ್ತಾ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ ನೀನು ಯಾವುದು ತಂದ್ರಾ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆ ” ಅವನ ನೋಟ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆಯೇ ಇದ್ದರೂ, ಅವಳ ಭಾವನೆಗಳು ಬೇರೆಯಾದ್ದರಿಂದ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣೆನೆಗಳು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡವು.

ಏನೇನೋ ಡಬ್ಬಗಳನ್ನು ತಂದು ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ ಅದೇನು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಲಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ ಉತ್ತರವೆಂಬಂತೆ.

“ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಂಡು ಊಟ ಮಾಡ್ತಿದಾರಂತೆ, ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ತಗೊಂಪು ಹೋಗಿ ಕೊಡು ” ಎಂದರು. ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಡಬ್ಬವನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡುತ್ತಾ, “ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಮಾಡಿದ್ತಾ ಈ ಮಿಠಾಯಿ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ ಅಮ್ಮ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಇವರು ತಿನ್ನೋದಿಲ್ವಾ ? ” ವಾಸುವಿನ ಮೃದು ಹೃದಯ ಭಾರವಾಯಿತು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು “ ಏನಾದ್ರೂ ಆಗ್ಲಿ, ನಿಜ ಹೇಳ್ತೀನಿ ” ಎಂದುಕೊಂಡ ವಾಸು.

“ ಹೌದು. ನಿನ್ನೆ ಪದ್ಮಜಳ ಹುಟ್ಟು ಹಬ್ಬ. ಆತ್ತೆ ನಿಮಗೆ ಕೊಡು ಅಂತ ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಅಮ್ಮ ಮಾಡಿರೋದೆ ಆ ಮಿಠಾಯಿ, ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಕೇಳ್ತಿದ್ದೀರಿ ? ” ವಾಸುವಿನ ಧ್ವನಿ ಕಂಪಿಸಿತು.

“ ಆಂ..... ಏನಿಲ್ಲ, ನಿಮು ಅಮ್ಮ ಮಿಠಾಯಿ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ರು ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ಮಿಠಾಯಿ ಚೂರನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಕೆಟಕಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ವಾಸು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ತಾನು ಕಳೆದ ದಿನಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆ ಮಿಠಾಯಿಯನ್ನು ಅಗಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಮರೆತು ಹಿಂದಿನದನ್ನು ನೆನೆದು ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಭೂತಕಾಲದ ಕೆಲವು ಸಂಘಟನೆಗಳು ಮಧುರವಾಗಿದ್ದವು. “ಇನ್ನೊಂದು ತಗೊಳ್ಳಿ ಅಪ್ಪಾ!” ಅವನ ಭೂತಕಾಲದ ನೆನಪು ಚೆದುರಿಹೋದವು. ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ವಾಸುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಿಠಾಯಿ ಚೂರನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಮಿಠಾಯಿ ಅಂದ್ರೆ ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಂದೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

ನಂತರ, ಅಡಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಅಂತೀಯಾ? ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಯ್ತಾ? ಈ ಮನೆ ಹೇಗಿದೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಹೋಟೆಲ್ ಉಟಕೆಂತ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದೆ. ಮನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅಪ್ಪಾ? ಬಾಡಿಗೆ ಎಷ್ಟು? ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಯಾಕೆ ತಗೊಂಡಿ?”

“ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆ ಅಲ್ಲ, ಮನೆ ನಮ್ಮದೇ ಏನೋ ಚಾನ್ಸ್ ಬಂತು. ಕೊಂಡೊಂಡುಬಿಟ್ಟೆ.”

ನಂಬಲಾಗದಂತೆ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ “ಮೂವತ್ತು, ನಲವತ್ತು ಸಾವಿರವಾದ್ರೂ ಆಗಿರಬೇಕಲ್ಲಾ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಹರಾಜು ಹಾಕಿದ್ದು.....ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೇ ಸಿಕ್ಕು. ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ತಾನೇ?”

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.”

“ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಬಂದಮೇಲೆ ಮಾವನ ಮನೆಯವರಿಗೂ, ನಿಮಗೂ ಏನೂ ಆಸಮಾಧಾನಗಳೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ತಾನೇ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನೂ, ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು

ನಿಗೆ ಸಪೋಟಾದ ಚೀಲ ತೋರಿಸುತ್ತಾ, “ಹೋಗುವಾಗ ಮಲೆತು ಹೋಗ್ಬೇಡ ನುಕ್ಕಳು ತಿನ್ನಾರೆ.” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಎಲ್ಲಿದೂ? ಕೊಂಡೊಂಡ್ರಾ?” ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಓಹೋ! ಆದರೆ ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ನೀನು ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಸಪೋಟ ಗಿಡ ಇದೆ. ಒಂದು ಸಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡು. ನಿನಗೆ ಹಿಡಿಸದೆ ಇದ್ರೆ ಹೇಗೋ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಮಾರಿಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ನಗುತ್ತಾ.

ವ್ಯಾಪಾರ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡು ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

ಎರಡು ಕ್ಷಣ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಕಳೆದ ನಂತರ, “ಏನಂತೀ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಪಾಪ! ಯಾರೋ ಆ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯರು! ಆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರದ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಅವರಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು..... ಹೋಗ್ಲಿ ನೀವು ಇದರ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ ದುಡ್ಡಿಗೆ ಬಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತೆ. ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಡಿ. ಯಾರಿಗಾದರೂ ಬಡವರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡಿ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಯಾಕೆ?”

ಮಗನ ಮಾತುಗಳು ಇಷ್ಟವಾಗದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್, “ದೊಡ್ಡದು ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ? ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟುಗಳು ತಗೋತಾನೇ ಇರ್ದೀನಲ್ಲಾ? ಸಿಮೆಂಟು, ಕಬ್ಬಿಣ ಅನೆಲ್ಲಾ ಸ್ಟೋರ್ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದಾದ್ರೂ ಸಾಕಾಗೋ ದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ತಗೊಂಡುಹೋದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಲಕ್ಷ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಾರೆ. ನಮ್ಮದೆಲ್ಲಾ ಚಿದಂಬರ ರಹಸ್ಯ” ಗೊಣಗಿದ ಪಾಸು.

ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಹೊರಟ. ರಿಕ್ಷಾದಲ್ಲಿ ಸಪೋಟ ಚೀಲವೂ ಇತ್ತು. ರೈಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಿಸಾಡಿಬಿಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡ ವಾಸು. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಸುಳ್ಳುಗಳು ಹೇಳುವುದು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯದು ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಏನೋ ಉತ್ತರ ಹೊಳೆಯುತ್ತೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಕ್ಕ.

ಓದು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಈ ಅಜ್ಜಾತ ನಾಸ ತವ್ವೋದಿಲ್ಲವೇನೋ ಎನ್ನಿಸಿತು.

o o o o o

“ಎಲ್ಲಿಯದು ಇಷ್ಟು ಸವೋಟೆ? ಕೊಂಡ್ವೊಂಡ್ಯಾ?.....ಎಲ್ಲಿಯದು ಹಾಸಾಸೂ. ನೊನ್ನೆ ಅಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಬಾಳೋ ಸೀರೆ ತಂದೆ.” ಚೇಲವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಾ? ನನ್ನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಲ.”

“ಅಂದ್ರೆ?”

“ಅಂತಹ ಋಣ ಹೇಗಾದ್ರೂ ತೀರಿಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತೆ.”

“ಹೇಗೆ ತೀರಿಸ್ತೀ?”

“ನೀನು ಟ್ಯೂಷನ್ ಫೀ ಕೊಡಬೇಕು.”

“ನಾನೇನೂ ಟ್ಯೂಷನ್ ಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಮಹಾ ನೀನು ಹೇಳಿಕೊಡೋದು..... ಬುಡ್ಡ ಮೂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೋಸ ನಟಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಹೋಗ್ಲಿ, ಇಷ್ಟು ದಿನ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೇ ಕೊಡು!” ತುಂಟನಗೆ ಸಕ್ಕವಾಸು.

ಏನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಅವಳ ತುಟಿಗಳು ಅಲ್ಲಾಡಿದವು. ಆದರೆ ಮಾತು ಹೊರಬರಲಿಲ್ಲ.

“ಸ್ಯೂಟರ್ ಬಾಡಿಗೇನೂ ಕೊಡಬೇಕು?” ರೇಗಿಸಿದ ವಾಸು. ರೋಷದಿಂದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ. ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಅವನಲ್ಲಿ ತುಂಟತನ ಹೆಚ್ಚಿತು.

“ಎಲ್ಲಿಯದು ಸವೋಟೆ?” ಅಣಗಿಸಿದಂತೆ ಅಂದು “ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚೊಂಡು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಒಳಗೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿಡು. ನಮ್ಮ ಫೈಜ್ ನುನೇಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸವೋಟೆ ಗಿಡ ಇದೆ, ಕೊಟ್ಟು, ಸರಿಯಾ!” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಹಾಗೇಂತ ನೊದಲೇ ಯಾಕೆ ಹೇಳಬಾರ್ಡು? ನಿನಗೆ ಅಹಂಕಾರ” ಕೋಸ ಬಂಧ ಪದ್ಮಜಳ ಮುಖ ಕಂಪಾಯಿತು.

“ ಅಲ್ವಾ ಮತ್ತೆ !” ಬೇಗ ಬೇಗ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ ವಾಸು.

“ ಛಿ ! ಏನಿದು ? ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಸಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಹೋಯ್ತು ಅಲ್ವಾ ವಾಸೂ, ಅವಳು ಏನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಕೇಳಿದರೆ ಹಾಗೆ ಗದರಿಷ್ಟೋತೀಯಲ್ಲಾ ? ವರಾಂಡಾದಿಂದ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ ಎಲ್ಲಿಯದು ? ಯಾರು ಕೊಟ್ಟು ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಬೇವಿನಕಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಕೊಂಡಹಾಗಾಗುತ್ತೆ. ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಒಂದು ದಿವಸ ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳಿಕೊಡೋವಾಗ ಕೋಪ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೇಂತ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳೋದೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು. ಇನ್ನೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಾಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳೋದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡ್ತಾಳೆ.” ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ನಕ್ಕ ವಾಸು. ಉದಾಸೀನಳಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಏ ಕಾಂ ತ ದ ಲ್ಲಿ ವಾಸುವಿನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಸವೋಟಿ ಹಣ್ಣಿನ ಸಿಪ್ಪೆ ಬಿಡಿಸಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾ, “ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡಿರೋ ಮನೆ ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಸವೋಟಿ ಮರ ಇದೆಯಾ ?” ಎಂದರು.

“ಇಲ್ಲದ್ರೆ, ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡು ಬಂದೆ ಅಂದ್ಕೊಂಡ್ಯಾ ? ಎಂದ ನಗುತ್ತಾ.

“ ಸವೋಟಿ ಹಣ್ಣು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಅಲ್ವಾ ?” ಪದ್ಮಜಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ ನಾನು ತಿನ್ನಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜಕೋಪದಿಂದ.

ಅವಳ ಕೋಪವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬಲವಂತ ದಿಂದ ಸವೋಟಿ ಹಣ್ಣನ್ನು ಸುಲಿದು ಅವಳ ಬಾಯಲ್ಲಿ ತುರುಕಿದ ವಾಸು.

ಅವನ ಆ ಚೇಷ್ಟೆಯಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವಳ ಶರೀರ ಪುಳಕಿತಗೊಂಡಿತು. ಊಹಾಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೈಮರಿತಳು.

○ ○ ○ ○

ಎಂ.ಎ. ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಿದ್ದ ವಾಸು. ಪದ್ಮಜ ಬಿ.ಎ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಎಂ.ಎ. ಮುಗಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಇನ್ನೆರಡು ಬಾರಿ

ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬಂದಿದ್ದ ವಾಸು, ಜಾನಕಮ್ಮ, ರಾಜಶೇಖರ್ ಅವರ ಮನೆಯವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಿದ್ದು ಬಂದಿದ್ದ ಜಯಳ ಸೌಂದರ್ಯ, ಸಂಗೀತ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ವಾಸು ವನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು.

ರಸೆಲ್ವಾ ತಿಳಿದ ದಿನ-“ ಇನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದ್ತೀಯಾ ?” ಎಂದು ಪದ್ಮಜಳ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ತಾವು ?” ಎದುರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ- ಐ.ಏ.ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಆಗ್ಬೇಕು ಅಂತ!” ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನಕ್ಕ ವಾಸು.

ಕ್ಷಣಕಾಲದ ನಂತರ ನಿಧಾನವಾಗಿ, “ವಾಸೂ! ನನ್ನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಓದೂ ಅಂತೀಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಏನೋ ನಾಚಿಕೆ ಗಂಟಲಿಗೆ ಬಂದು ಒತ್ತ ರಿಸಿದಂತಾಗಿ.

ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕ ವಾಸು, “ ಅದು ನಿನ್ನಿಷ್ಟ. ಓದಿಸೋನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಇಷ್ಟ.”

“ ಹಾಗಲ್ಲ; ಓದಬಲ್ಲೆನಾ ಅಂತ ?” ಅವನ ಮಾತನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಮದುವೆಯಾಗ್ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ರೆ.....ಮನೆಲಿ ಕೂತ್ಕೋ. ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಎಮ್.ಎ. ಓದು. ಪಾಸಾಗ್ತೀ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿದ್ರೆ ಮಾತ್ರ !” ಪುನಃ ನಕ್ಕ ವಾಸು.

“ ಛೇ, ಹೋಗು, ಎಲ್ಲಾ ಹಾಸ್ಯಾನೇ !”

“ ಹೇಗೂ ಹೋಗ್ತೀನಲ್ಲಾ ?”

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡಿ ದುಃಖದಿಂದ ನೋಡಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ ನನಗೆ ಸೈಷಲ್ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡಬೇಕಾ ” ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಅರಚಿದ ವಾಸು.

ವಾಸುವಿನ ಫಲಿತಾಂಶ ತಿಳಿದ ದಿನ ಮಧುಮತಿ ಅನಂದಬಾಪ್ಪವನ್ನು ಸುರಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಸಂತೋಷ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ನಂತರ ಅವಳ ಹೃದಯ ಏನೋ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳಿತು “ ಮಧೂ, ನನಗೆ ‘ ಅಪ್ಪಾ’ ಅಂತ

ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆಯೋ ಮಗ ಬೇಕು !” ಎಷ್ಟು ಆಸೆ ಇತ್ತು ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ. ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು!? ಎಷ್ಟು ಕಠಿಣಕೃದಯ ಅವರದು ! ತಿಂದು ಬಿಸಾಕಿದ ಎಲೆಯಂತೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಗನನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿ, ಬೇರೊಬ್ಬ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು ಸಂಸಾರ.....ಛಿ.....ಛಿ !” ಅವಳ ಹೃದಯ ಉರಿದುಹೋಯಿತು. ಮನಸ್ಸು ವಿಲವಿಲನೆ ಒದ್ದಾಡಿತು. ಅಂದು ಅವಳಿಗೆ ಊಟ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

“ಅತ್ತಿಗೆ, ಆಗ್ಲೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಹೋದರೆ ಹೇಗೆ? ಮಗನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ, ಮದುವೆ, ಸೊಸೆ, ನೊನ್ನುಕ್ಕಳು ಈ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಥಳ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ನನ್ನ ಪಾರ್ಟಿ ಅಂತ ರಗಳೆಮಾಡಿ ಎರಡು ಪ್ಲೇಟ್ ಬಜ್ಜಿ ಮುಗಿಸಿದೆ. ನೀನು ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡು ಅಂದ್ರೆ ಈವತ್ತು, ನಾಳೆ ಅಂತ ಸತಾಯಿಸ್ತಿದ್ದೀ ! ಬಲೆ ಪಿಸನಾರಿ, ನಾಳೆ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಬಿಡ್ತೀಯಂತ. ಅಬ್ಬ ! ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಗ” ತುಂಟನಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ನಾಳೆ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು? ಹೋದ್ರೂ ಯಾವಾಗಲಾದ್ರೂ ಬರವೇ ಇರ್ತೀನಾ ?” ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಓಹೋ ! ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಬಂದಾಗ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡ್ತೀ ಅಂದ ಹಾಗಾಯ್ತು ಅಲ್ಲಾ! ಯಾವಾಗ ಅಂದ್ರೇ ಆವಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರಸೊಂಡು, ತಾನು ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡೋಕೆ ಬರದೇ ಇರೋ ಅಂಥ ಫ್ರೆಂಡ್ ಯಾರಸ್ವ ಅದು ? ಆ ಸವೋಟಿ ಫ್ರೆಂಡು !”

ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕು, “ಸವೋಟಿ ಅಷ್ಟು ಸಿಹಿಯಾಗಿರತಾನಾ ಫ್ರೆಂಡು!” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡೋ, ಗರ್ಲ್ ಫ್ರೆಂಡೋ ?”

“ಗರ್ಲ್ ಫ್ರೆಂಡೇ!” ತುಂಟತನದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಅತ್ತಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಇರು, ಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಮನೇಲೇ ಸರಿ ಹಾಕ್ತಾರೆ.”

“ಮನೇಲೇ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ಗರ್ಲ್ ಫ್ರೆಂಡ್ ”

“ಛಿ, ಹೋಗು.....ವಾರ್ಪ್ ತಪ್ಪಿಸೋದಕ್ಕೆ ಏನೋ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀ.”

ನಗುತ್ತಾ, ಅದೂ ಇದೂ ಹೆರಟಿ, “ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ! ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತೆ, ಈವತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನೂ, ಶೀನಿನ್ನೂ ಸಿ ನಿ ಮಾ ಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಟಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ದುಡ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಡಿನ್ನರ್ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು.

“ ನನ್ನ ಹತ್ರ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲವ್ವ ” ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಥಟಕ್ಕನೆ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ಪದ್ಮಜಾ, ಐದೂವರೆಗೆ ರಿಡಿಯಾಗು. ಶೀನೂ ಥಿಯೇಟರ್ ಬಳಿಗೆ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದಾನೆ. ನಾನಿಬ್ಬರೂ ಸ್ಕೂಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಹೋಗೋಣ.....ಪ್ಲೀಸ್, ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಬೇಡ. ಇನ್ನು ಹೊರಟುಹೋಗ್ತೀನಲ್ಲಾ? ಇಷ್ಟು ದಿವಸ, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲ ರೊಂದಿಗೆ ಕಲೆತು ನಿಮಗೆ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿ ಆದರಣೆ ಪಡೆದಿದ್ದೀನಿ. ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಈವತ್ತು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬರೋಣ ಅಂದ್ರೆ ದೊಡ್ಡವರಾರೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಅಂದು. ಯಾರು ಏನಂದ್ಕೊಂಡ್ರೆ ನಮಗೇನು ? ಬರ್ತೀನಾ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು. ಸರ ಸರನೆ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ ವಾಸೂ, ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕು ಅಂದ್ರೆ ನಿನಗೇನೂ ದುಃಖ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲಾ ? ” ಎಂದಳು. ಅವಳ ಧ್ವನಿ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು.

ಅವಳು ದುಃಖಪಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದು ತಿಳಿದ ವಾಸು, “ ಓದು, ಉದ್ಯೋಗ ಬೇಕಾದಾಗ ಒಂದು ಊರು, ಒಂದು ಮನೆಮೇಲೆ ಮಮಕಾರ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ್ರೆ ಹೇಗೆ ? ನೀವು ಎಲ್ಲಿದ್ದೂ ಬೇಕಾದವರೇ ! ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಹೇಗೆ ದೂರವಾಗ್ತೀನಿ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ, ತನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೂ ಏನೋ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ದುಃಖ ಉಂಟಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ನೋವನ್ನು ತನ್ನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ತೋರ್ಪಡಿಸದೆ.

ಸಿನಿಮಾದಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತುಗಂಟೆಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಗುತ್ತಾ, ಹರಟುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು ವಾಸು, ಪದ್ಮಜ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಲು ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಶೀನುವೂ ರಿಕ್ಸಾದಲ್ಲಿ ಬಂದ.

ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮೈ ಮುರಿಯುತ್ತಾ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಲಿದ್ದ ವಾಸು ಮಧುಮತಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಎದ್ದು ಕುಳಿತ. “ ಏನಮ್ಮಾ, ಬಂದೆ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಾ.

“ಏನೋ ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅಂದ್ರಂತಿದ್ದೆ. ನಿಜವಾಗ್ಯೂ ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಅಗ್ಬೇಕು ಅಂದ್ಯೋತಿದ್ದೀಯಾ?” ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನಂಬಲಾಗದಂತೆ ಕೇಳಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಬಾ, ಕೂತ್ಕೋ ನಾನಂದ್ಯೋಳ್ಕೋದೇನು? ಅದೃಷ್ಟವಿದ್ರೆ ಆಗ್ತೀನಿ. ಇನ್ನೂ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆಗ್ಬೇಕಲ್ಲಾ?” ಎಂದ ಕಿರುನೆಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ.

“ಸರಿ, ಅದೇ ತಿಳ್ಕೊಳ್ಕೋಣ ಅಂತ ಬಂದೆ.....ಇದೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಗಾರು ಡಿಯ ಹಾಗಿದೆ, ನಡೀಲಿ.....ರಾಜು ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅಜ್ಜೀನ ನೋಡ್ಯೊಂಡು ಬರೋಣ ಅಂತಿದ್ದೀನಿ. ಬರೋ ಶುಕ್ರವಾರ ನೀನೂ ಒಂದ್ಸಲ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ವಾಸು ಸಂಕಟದಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಗರೆದ.

ಅವಳಿಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ “ತನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಇವರೆಲ್ಲಾ ಏನನ್ನೋ ಮುಚ್ಚಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಎಲ್ಲಿಯದು ಹಣ? ಯಾರು ಕೂಡಿದ್ದಾರೆ ವಾಸೂಗೆ? ಛೆ! ಛೆ! ನಾನೊಬ್ಬ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯಳು. ಅಂದು ಗಂಡ, ಇಂದು ಮಗ..... ಇಬ್ಬರೂ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡನಿಗೆ ಮಮಕಾರ ಇಲ್ಲ, ಮಗನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ” ಎಂದುಕೊಂಡು ದುಃಖ ಉಕ್ಕಿಹರಿಯಿತು. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಇಂಗುನವರೆಗೂ ಅತ್ತು ಸುಸ್ತಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ವಾಸು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆ ಸಂಸಾರದ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಲ್ಲೂ ನೀರು ತಿರುಗಿತು. ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ದುಃಖವಾಯಿತು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ. ಬಾಗಿಲನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬೋರಲು ಮಲಗಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತಳು ಸದ್ಮಜ. “ಅಬ್ಬಾ! ಏನೂ ತೋಜೋದೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿದ ತೀನು ನಗೇತ್ತಾ, “ವಾಸು ಅವರ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೋ ಅಜ್ಜಿಯ ಮನೆಗೋ ಆಗಾಗ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅವಾಗೆಲ್ಲಾ ಈವತ್ತು ಮನೆ ಬಿಕ್ಕೋ ಎಂದಂತೆ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕಮ್ಮಾ ಬಿಂ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ ಮನೆ ಈವತ್ತು?” ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ನಕ್ಕಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, “ಮನೆ ಅಲ್ಲ ಬಿಕ್ಕೋ ಅನ್ನಿಸೋದು, ತೀನು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಿಕ್ಕೋ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾನೆ ಅಂದ್ರೆ

ಪುನಃ ಬರತ್ತಾನೆ, ಇಲ್ಲೇ ಇರತ್ತಾನೆ ಅಂದ್ಯೋತಾ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಏನೋ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗ ಎಮ್. ಎ. ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದತ್ತಾನೆ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಆ ಹುಡುಗನ ಮನಸ್ಸು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವನು ತಾನು ಬೇರೆ ಅನ್ನೋ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಜೊತೆಲಿ ಬೆರೆತು ಹೊಂದಿಕೋತಾನೆ ಅವನ ಹಾಗೆ ನೀನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಓದಬೇಕು.”

ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲವೆ ಹೊರಟುಹೋದ ತೀನು.

“ ಅಕ್ಕ ! ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಅಕ್ಕಿದ್ದೀ ? ಜ್ವರ ಬಂದಿದೆಯಾ ? ತಲೆ ನೋವಾ ?” ಕಳವಳದಿಂದ ಪದ್ಮಜಳ ಕನ್ನೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದ ತೀನು.

“ ಉಷ್, ಸುಮ್ಮೆ ಇರು ತಲೆನೋವು.....ದಯವಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೋಗು ” ಗದರಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ ತಲೆನೋವಲ್ಲ, ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ಯಾಕಲ್ಲ ಅಂತ !” ತುಂಟನಗೆ ನಕ್ಕ ತೀನು.

“ ಏನೋ ಗೊತ್ತಿರೋದು ನಿನಗೆ ?” ಬೇಸರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ ಮದುವೆ ಬೇಡಾಂತ. ನಾಳೆ ನುದುವಣಿಗ ನೋಡೇದಕ್ಕೆ ಬರ್ದಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ.”

“ ಹೋಗ್ತೀಯೋ ಇಲ್ವೋ ನನ್ನ ರೂಮಿಂದ ?” ಅರಚಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ ಟಾಟಾ.....ಬೈಬೈ !” ನಗುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದ ತೀನು.

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಬರ್ದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಿಚ್ಚಿದಳು ಪದ್ಮಜ. ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಮರೆಯಲ್ಲಿ “ ಬೇಡಮ್ಮ, ನಾನು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

“ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ಹೇಳ್ತಾರೆ ಬಿಡು ” ಎಂದು ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ತಾನು ಊಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ “ ಇ ದೇ ನು ?” ಎಂದು ಯೋಚನಾಗ್ರಸ್ಥಳಾದಳು ಮಧುಷುತಿ. ಪದ್ಮಜಳನ್ನು ನೋಡಲು ಗಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದರೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಕೇಕೊ ವಿಲವಿಲನೆ ಒದ್ದಾಡಿತು.

ಏನೂ ಮಾಡಲಾರದ ನಿಸ್ಸಹಾಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ಬಂದವರ ಮುಂದೆ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಕೂತು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋದೊಡನೆ ಯಾರೂ ಕೇಳದಿದ್ದರೂ “ಆ ಹುಡುಗ ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದ ವಾಸುವನ್ನು ಕನ್ನಡಕ ಸರಿಸಿಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದ ಓನ್ ರಂಗನಾಥ್, “ ಪ್ರಸಾದ್‌ರಾವ್ ಮಕ್ಕಳಲ್ವಾ ನೀವು?” ಎಂದರು.

“ ಹೌದು ಸಾರ್ ; ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲಾ !”

“ ಬರಾರೆ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ.....ಲೋ, ಒಂದು ಕಾಫಿ ತಗೊಂಡ್ಬಾ” ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಸಂಕೋಚಪಡುತ್ತಲೇ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದ ವಾಸು.

“ ನೀವು....” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು ರಂಗನಾಥ್.

“ ಎಂ. ಎ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಗೆ ಇಂಟರ್ ವ್ಯಾಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೀನಿ.

ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ದಯೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೂ ನಿಮಗೂ ಬಹಳ ಸ್ನೇಹ”

“ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ದಯೆ ಏನ್ಬಂತು? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ! ಅವರನ್ನು ಮೀರಿಸಿಬಿಟ್ಟ ನೀವು !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸು ಮಾತನ್ನು ತಡೆದರು ರಂಗನಾಥ್.

“ ನಮ್ಮ ವಾಸೂನ ಇಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸೊಂಡ್ಬಿಟ್ಟ್ರಾ ! ಎದುರುನೋಡ್ತಾ ಮನೆಲೇ ಕೂತಿದ್ದೆ ” ಎಂದರು ಒಳಬಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ನಗುತ್ತಾ.

“ ನೀವು ಬರೋ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತಲ್ಲಾ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ದಾರಿ ಆಗ್ರೇರಲ್ಲ ಎಂದು ಇಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಆಳಿನ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋದು ಬೇಡ ಅಂತ ಮನೆಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಈವತ್ತು ನಮ್ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕು.”

ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ (ಆಗಾಗ ಏನಾದರೂ ತಿಂಡಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ) ಒಂದು ಸಲವೂ

ತನ್ನನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು “ಏನೂ ತೊಂದರೆ ತಗೋಬೇಡಿ. ವಾಸು ಇನ್ನೂ ಈವತ್ತೇ ಬಂದಿರೋದು?” ಎಂದರು ಇನ್ನೇನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ “ಇನ್ನೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರ ಹೇಳೋಡಿಲೋ ಸತ್ಯ! ಪ್ರಸಾದರಾವೂ, ಅವರ ಮಗ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು ಬಾ ಹೋಗು” ಎಂದರು ರಂಗನಾಥ್.

ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೇ ಹೊರಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮತ್ತು ವಾಸು, ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರ ಮನೆ ಟ್ಯೂಬ್‌ಲೈಟ್ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ತಟ್ಟೆಗಳು ಧಳಧಳನೆ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹಾಸಿದ್ದ ಕರಿಯ ಮರದ ಮಣೆಯ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆ ಗಳ್ಳೂ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಹೊಗಳು. ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ-ಮೈತುಂಬ ಒಡವೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಸ್ತ್ರೀ. ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಸ್ವೀಟ್ಸ್, ಇನ್ನೂ ವಿಧವಿಧವಾದ ಅಡಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಔತಣವೆಂಬುದನ್ನು ಸಾರುತ್ತಿತ್ತು.

“ಮಗನಿಗೇನಾದರೂ ಸಂಬಂಧ ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ?” ಮುಸಿ ಮುಸಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು ರಂಗನಾಥರಾವ್.

“ಇನ್ನೂ ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆಗ್ಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಮುಗೀಲಿ, ನೋಡೋಣ. ಕೆಲಸ ಆದ್ಮೇಲೆ ಮದುವೆ ಯೋಚನೆ ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಬೆಳ್ಳಿ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಲೆ, ಅಡಿಕೆ, ಸುಣ್ಣ, ಸೋಂಪು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, “ಬಾಮ್ಮ.....ನಾಟಕ ಯಾಕೆ? ಮಾವ! ಅವರ ಜೊತೆಲಿರೋದು ಅವರ ಮಗ.....ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ವಾಸು ಅಲ್ಪಾ? ಇದೋ, ನಮ್ಮ ಮಗಳು ಮಂಜುಳ, ಏನೋ ಸಾಧಾರಣ ವಾದ ಓದು, ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಬಾಮ್ಮ, ಇಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದರು ರಂಗನಾಥ್.

ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ್ದ ವಾಸು, ಎರಡು ಕ್ಷಣ ನೋಟ ಬೇರೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಲಾರದಾದ. ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರೆ ಹತ್ತು ಬಾರಿ ನೋಡಬೇಕನಿ ಸುವ ರೂಪ ಅವಳದು. “ನಮಸ್ತೆ.” ಎಂದಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ. “ನಮಸ್ತೆ” ತಡವರಿಸಿದ ವಾಸು.

ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ರಂಗನಾಥ್ ಅವರ ವ್ಯಾಪಾರದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೇನೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮೌನವಾಗಿ ಕೂತಿದ್ದು ಹೊರಟು

ಹೋದಳು ಮಂಜುಳ. ಆ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಳ ಕಡೆ ಹತ್ತು ಬಾರಿ ಯಾದರೂ ನೋಡಿದನೇನೋ ವಾಸು.

ವಾಸು ಬರುವಾಗ “ಅವರು ಶೆಟ್ಟಿಲ್ವಾಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಹೌದು, ಅವರ ಮಗಳು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲ!” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಿರುನಗುತ್ತಾ.

ಮೌನ ವಹಿಸಿದ್ದ ವಾಸು.

ಐ.ಎ.ಎಸ್.ಗೆ ವಾಸು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆದನೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಆನಂದಾತಿಶಯದಿಂದ ಉಬ್ಬಿ ಹೋದರು.

“ಟ್ರೈನಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸು.....“ಟೈಂ ಇಲ್ಲ, ಅಪ್ಪಾ! ಅಮ್ಮ, ಅಜ್ಜಿಯ ಮನೆಲಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿಟ್ಟು ಹಾಗೇ ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎಂದ.

“ಸರಿ, ಹಾಗೆ ಮಾಡು. ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆಗಿರೋ ವಿಷಯ ಮಾವನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದೆಯಾ? ನಾನೇನೋ ಬರೆದೆ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಊಂ, ನಾನೂ ಬರೆದಿದ್ದೀನಿ. ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆಡ್ರೆಸ್ ಬರೀತೀನಿ, ಕಾಗದ ಬರೀತಾ ಇರಿ.”

“ನಾ ಬರೀದೇ ಏನು? ನೀನು ಉತ್ತರ ಬರೀಕೆಕಲ್ಲಾ!”

“ಬರೀದೇ ಏನಪ್ಪಾ!” ನಕ್ಕ ವಾಸು.

ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ರೈಲಿನೊಂದಿಗೆ ಸರಸರನೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ “ಗೋಪಿ ಮನೇಗೇ ಹೊರಬ್ಬೋಗು ಅಂತ ಪೇಳು ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಆಗ್ಲಿ, ಹೇಳ್ತೀನಿ, ನೀವು ನಿಲ್ಲಿ” ಎಂದ ವಾಸು ಸಂತೋಷದಿಂದ.

○ ○ ○ ○ ○

ತಾನು ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದುದಾಗಿಯೂ, ಟ್ರೈನಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಮಧುಮತಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ವಾಸು.

“ನನ್ನ ಬಂಗಾರುಕಂದ! ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಗಬಿಡ್ತೀ!!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ತಲೆಗೆ ಮುದ್ದಿಟ್ಟರು ಜಾನಕಮ್ಮ.

ವಾಸುವಿನ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಮುತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಜಾನಕಮ್ಮನ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕು, “ನಾನು ಪಾಸಾದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಸರಿ ಒಳ್ಳೆ ಗಂಡನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಮದುವೆಮಾಡು ಅಂತ ನಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಳು, ಅಂದು ಅಜ್ಜನನ್ನು ದುರುದುರು ನೋಡ್ತಾ. ಈವತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುದ್ದಿಸ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ” ಎಂದಳು ಜಯ.

“ಹೌದೇ ತಾಯಿ? ನೀನು ಎಮ್.ಎ. ಓದಿ ಕೂತ್ಕೊಂಡ್ರೆ ನಿನಗೆ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಗಂಡನ್ನ ಎಲ್ಲೇ ಹುಡುಕೋದು?”

“ಛೀ, ಹೋಗು, ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಮದುವೆ ಅಂತ ಒಂದೇ ರಗಳೆ” ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡಳು ಜಯ.

“ಎನೋ ಅಂತೂ ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಆಗ್ತಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ!” ವ್ಯಂಗ್ಯದಿಂದ ನಕ್ಕರು ರಾಜಶೇಖರ್.

“ನಿನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ!” ಒಡನೆಯೇ ನುಡಿದ ವಾಸು.

“ಚಿಕ್ಕಮಾವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಂಟು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೀರೋ ಹಾಗಿದೆ” ಪುನಃ ಅದೇ ನಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

“ಮತ್ತೆ” ಎಂದು. ಇನ್ನೂ ಹೇಳಲಿದ್ದ ವಾಸು.....“ವಾಸು” ಮಧುಮತಿ ಗದರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮೌನವಾಗಿಬಿಟ್ಟ.

ವಾಸುವಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಪಾಯಸ ಮಾಡಿ ಬಡಿಸಿದರು ಜಾನಕಮ್ಮ. ಸಂಜೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಜಯಳ ಸಂಗೀತ ಕೇಳುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆದ ವಾಸು.

ಎನೋ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆತುರದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯವನ್ನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವನ ನಿರ್ಮಲವಾದ ವದನವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಳು.

“ಯಾಕೆ ವಾಸು, ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ನಿಜ ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ಹೆದರ್ರಾ ಇದ್ದೀ? ಈ ಸೂಟುಗಳು, ವಾಚು, ಉಂಗುರ, ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಪುಸ್ತಕಗಳು-ನಿನಗೆಲ್ಲೆಂದ ಬರುತ್ತೆ? ತಂದೆ ವರ್ಜಿಸಿದ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ನೀನು. ದಂದ್ರಳ ಮಗ ನೀನು ! ಐ.ಎ. ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಆಗ್ತಿದ್ದೀ. ನಾ ನಂಬೋದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಂಬಲಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎನೋ ಮೋಸ ಇದೆ. ನನ್ನ ಮಗನ್ನ ಯಾರೋ ಮೋಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಓದು ಮುಗಿದು ಪ್ರಯೋಜನನಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ.

ಚಿಗುರು ನೋಸಿಯೊಂದಿಗೆ ತಂದೆಯ ರೂಪವನ್ನು ಹೊರುವ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ನೋಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಕೋಟಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗೋಪಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಂದ್ರೆ-ಎನು ಗೊತ್ತು? ಅವನೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ದಿವಸವೂ ಅವನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತಾನೆ, ಅದಕ್ಕೇ ಓದಿಸ್ತಿದ್ದಾನೆ ಅದ್ಯೊಂಡು ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷಪಡ್ತಾ ಬಂದೆ. ಊಹುಂ, ಹಾಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾರೆ?' ಅನೇಕರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು "ನಾಸೂ" ಎಂದು ತಟ್ಟಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

"ಯಾಕನ್ನು ಯಾಕೆ?" ಕಳವಳದಿಂದ ಎದ್ದು ಕೂತ ನಾಸು.

"ಏನಿಲ್ಲ; ಹೆದರಬೇಡ. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳ್ಯೋಬೇಕೂಂತ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತಳು ಮಧುಮತಿ.

"ಏನನ್ನು ಅದು?" ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

"ಪದ್ಮಜಾನ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಯೋಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆಯಾ?"

ಬಿಚಿಚಿಹೋಗಿ ತಾಯಿಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, "ಏನಂತಿದ್ದೀಯನ್ನಾ?" ಎಂದ ನಾಸು.

"ಅದೇ ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧ ನೋಡಿದ್ದಾನೆ. ಗೋಪಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಓದಿಸ್ತಿದ್ದಾನಲ್ಲ!" ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಾಸುವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅವನ ಮುಖ ಕಳಾಹೀನವಾಯಿತು. "ನನ್ನ ಓದಿಗೂ ಪದ್ಮಜಳ ಮದುವೆಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ದುಡುಕಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಏನೂ ಮಾತನಾಡಿಬಿಡಬೇಡ." ಗಾಂಭೀರ್ಯವಿತ್ತು ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

ಕೋಪದಿಂದ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ರೂಪ ವಾಸುವಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಮಧುಮತಿ ಚಲಿಸಿದಳು.

"ಅವೇನೋ ಅರ್ಥವೇ ಆಗೋದಿಲ್ಲ! ಬೇಕೂಂತ ತಿಂಡಿ ಕೇಳಿ ತರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳೋ ನೀನು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನು ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದೀ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

'ಹೌದು, ಪಾಪ ಏನೂಂತ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಯೋತಾರೆ ಅನ್ನು? ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಮರೆತುಹೋದೆ?' ಎಂದುಕೊಂಡ ನಾಸುವಿನ ಹೃದಯ

ದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಟಿಫಿನ್ ಸಮಯದಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ನೆನಪುಗಳು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದವು.

“ವಾಸೂ, ನೀನು ಬರೀತಾ ಇರು. ಟೈಮೇನೂ ವೇಸ್ಟ್ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಕೈ ತೊಳ್ಳೋಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗೇ ತಿಂದಿಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ನೀರಿನ ಲೋಟವನ್ನು ಬಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಇಡುತ್ತಾ, “ಈಗೇನ್ ತಿಂದೆ? ಹೇಳು ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ರೆಗೀಸೋ ಪದ್ಮಜ “ಛೆ! ಹೋಗು ನನ್ನ ನ್ನಡಿಸ್ವೆರ್ಬ್ ನೂಡಬೇಡ” ಎಂದು ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತಾನು “ಅಷ್ಟು ಏಕಾಗ್ರತೆ ನಮ್ಮಂತಹ ವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ತುಂಟನೆಗೆ ಸೂಸುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ, ‘ಏಯ್ ವಾಸೂ, ಇದು ಕ್ಲಾಸ್ ರೂಮಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಇರೋದು ಪೇಪರ್ ಅಲ್ಲ!’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪ್ಲೇಟಿನ ಮೇಲೆ ಚಮಚಿಯಲ್ಲಿ ಗೀಚುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಪದ್ಮಜಳ ಕೆಲಕೆಲ ನಗು... ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಸರೆನೆ ಕಲಸಿ ತಿಂದು ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ತಾನು “ಅಬ್ಬ! ಆರು ವರ್ಷ ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋಯ್ತು. ಆ ಮನೇಲಿ, ಈಗತಾನೆ ಮುಗಿದಿದ್ದ ಆ ದಿನಗಳ ಸವಿ ನೆನಪು ಪುನಃ ಅದೇ ಘಟನೆ ಗಳು ನಡೆದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ.” ಎಂದುಕೊಂಡ ವಾಸುವಿನ ತುಟಿಗಳು ಕಿರುನಗೆಯಿಂದ ಅರಳಿದವು.

“ಪದ್ಮಜಾಗಿ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆ ಹೃದಯ ಇರೋ ಹುಡುಗಿ. ಒಳ್ಳೆ ಸಂಬಂಧವೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ. ಮದುವೆ ಮಾತು ಬಂದಾಗ ರಂಗ ನಾಥ್ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು ವಾಸುವಿಗೆ. ಅವರ ಮಗಳು ಅಬ್ಬಾ! ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರೋಳೆ! ನಿದ್ದೆ ಓಡಿಹೋದ ವಾಸುವಿಗೆ ಮಂಜುಳಾಳ ರೂಪ, ಜಯಳ ಸಂಗೀತ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು ಏನೋ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಸೌಂದರ್ಯವತಿ ಮಂಜುಳ, ಮಧುರ ಗಾಯಕಿ ಜಯ. ಇವರ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರ್ರಿದೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಪದ್ಮಜ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರ್ರಾಳಲ್ಲಾ? ತಾನು ಬರುವ ದಿನ ಉಬ್ಬಿ ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಏನೋ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ನಿಧಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡವನಂತೆ ದೀನವಾಗಿ ನೋಡಿದ ಪದ್ಮಜಳ ನೋಟ, ರೂಪ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಾಸು, “ಊಂ.....ಈ ಸಲ ನಾನು ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಮದುಮಗಳಾಗು ತಾಳೇನೋ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿದ್ರೆ ಹಿಡಿಸಿದ್ದ ವಾಸು, ಮಧುಮತಿ ತನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಬೇಸರಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಳಾಡಿದ.

ವಾಸು ಟ್ರೈನಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಮಧುಮತಿ, ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಕಾಲ ಉರುಳಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಬಂದು ಹೋದವು. ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದಾಗ ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಂದೆಯ ಹೋಲಿಕೆ ಮಗನಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಂಬ ಭಯ. ವಾಸುವಿಗೇಕೆ ಕೊಡ್ತಾರೆ ಮಗಳನ್ನು? ಎಂದುಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ ಯಾವುದನ್ನೂ ಒಪ್ಪಾ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ? ಹೋಗ್ಲೀ, ವಾಸೂನ ಮಾಡೋ ತಾಳೇನೋ ಕೇಳ್ದಾ ?” ಕೇಳಿದರು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಗೋಪಾಲರಾಯರು.

“ ಬೇಡ; ತಾಯಿಯೋ, ಮಗನೋ ಯಾರಾದರೂ ಅವರಾಗಿಯೇ ಆ ಮಾತೆತ್ತಿದರೆ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳೋಣ ನಾವಾಗಿ ನಾವು ಆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡೋದು ಬೇಡ. ಮದುವೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಹಾಗಿಷ್ಟೆ ಇದ್ದೆ ಕೇಳಿದ್ರು. ಹೋಗ್ಲಿ, ಅಕ್ಕ ಆದ್ರೂ ವಾಸೂಗೆ ಕೊಡು ಅನ್ನ ಬಹುದಾಗಿತ್ತಲ್ಲಾ? ನಾವು ಕೇಳಿದರೆ ಏನಂದೋತಾರೆ ಗೊತ್ತಾ? ಓದಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಅಂದೋಳ್ಳು ತ್ತಾರೆ. ಬೇಡ, ಬುದ್ಧಿ ಇಟ್ಟಿ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಆ ಮಾತೆ ಬೇಡ” ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ ಸುಮ್ಮನೆ ಏನೂ ಮಾಡೋಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡೋ ಇಸ್ಪತ್ಯೆದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಇವರಿಗೇ ಕೊಡೋಣ.”

“ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ದಿನ ವಾಸು ಏನಂದ? ‘ಕಣಕೋಸ್ಕರ ನನ್ನನ್ನ ನಾನು ಮಾರ್ಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ’ ಅಂತ.....” ಜ್ಞಾಪಕ ಇದೆಯೋ? ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು, ಆ ಮಾತಾಡಬೇಡ” ಗದರಿಸಿದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ದೀರ್ಘಾಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶತಪಥ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಏನೋ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಂತೆ ಢಟಿಕ್ಕನೆ ನಿಂತು “ವಾಸೂ!” ಎಂದು ಕರೆದರು.

ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ನ್ಯೂಸ್ ಪೇಪರ್ ಮಡಿಸಿ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ, “ ಕರೆದ್ರಾ ಅವ್ವಾ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ ಊಂ, ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೋ. ನಿನ್ನ ತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕು ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಾನೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡುತ್ತಾ ತನ್ನೆದುರಿಗಿದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ವಾಸುವಿಗೆ. ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ಕೂತು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು.

ಪೀಠಿಕೆ ಎಂಬಂತೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆಮ್ಮಿ, ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂಡುತ್ತಾ, “ನಾವೆಂದು ಕೊಂಡಂತೆ ದೈವಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಓದು ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಏನಾದ್ರೂ ಓದ್ತೀಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಓದೋದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೊನೆ ಅಂತ ಎಲ್ಲಿದೆ ? ಇನ್ನೇನೂ ಓದೋದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಬರುತ್ತೆ. ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಒಂದು ಕಡಿ ಪ್ರೋಫೆಸ್ಸರ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮ, ನೀವು ನನ್ನ ತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀರಂತೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕೈ ವಾಸು.

“ಓ.....ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.....ವುನಃ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಜೊತೆಲಿರೋದಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಘೋಳನೆ ನಕ್ಕು, ಅದು ಹೇಗಾದ್ರೂ ಇರಲಿ, ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಾನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ. ಒಂದು ಸಲ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿ ನಡೆದ ಕಥೆ ತಿಳಿಸಿಬಿಡ್ತೀನಿ ಏನಂತಿ ? ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶವೇನು ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ರೋಷದಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಮುಖವನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು, “ನನಗೆ ಮದುವೆ ಏನಂತು, ಅಪ್ಪಾ ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಅದ್ಯಾಕೆ ? ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಯಾಕಾಗಬಾರ್ದು ?”

“ಛೆ ! ಈಗ ನನ್ನ ಮದುವೆಗೇನು ಅವಸರ ?”

“ ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಯಾವಾಗ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿ ರೋದರಿಂದ ಈಗ ಮಾಡಬಹುದು ಅಂದ್ಬೋತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಬೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ತಾಯೀನಾ, ಹೆಂಡತೀನಾ ಕರ್ಬೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಂಸಾರ ಹೂಡ್ತಿಯಂತೆ.”

“ ಬೇಡ ; ಈ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿಡಿ !”

“ಅಂದ್ರೆ ?” ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹುಬ್ಬುಗಳು ಗಂಟಿಕ್ಕಿಡವು.

“ಮದುವೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ”

“ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಹುಡುಗನೇ ಮಾಡ್ತೀನಿ ವಾಸು ! ಯಾವ ಜಾತಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಮತವೇ ಆಗಲಿ, ಯಾರೇ ಅಡ್ಡ ಬಂದರೂ ಸರಿ, ನೀನು ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಹುಡುಗನೇ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ! ಸರಿಯಾ ಈಗ ಹೇಳು-ಯಾರು ಆ ಹುಡುಗ ?”

ಉದ್ದೇಗದಿಂದ-ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಡಿ ಕೃತಜ್ಞ ತಾಪೂರ್ವಕ ವಾಗಿ ನೋಡಿ ನಕ್ಕು, “ ಯಾವ ಹುಡುಗನೂ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಮದುವೆ ಬೇಡ ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಊಂ ! ಎಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಿಡು ” ಎಂದು ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕು “ನಿಮ್ಮ ಮಾವಂದಿರ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದೀಯಾ ? ಅಂದೆ, ಅವರು ಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂತಲ್ಲ, ನೀನು ಮಾಡ್ಕೊಬಹುದು ಅನ್ನೋ ಉದ್ದೇಶ ಏನಾದ್ರೂ ಇದ್ರೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷಾನೇ. ಹಾಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ-ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಬಹಳ ಸಲ ಕೇಳಿದ್ದು. ಮಂಜುಳ ನನ್ನ ಪೊಸೆಯಾಗಿ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಆಸ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾಳೆ ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅಪ್ಪಾ.....”

“ ಹೋಗ್ಲಿ, ಅದು ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಸಂಬಂಧ ನೇಡು ಅಂತ ಗೋಪಿಗೆ ಬರೀತೀನಿ. ”

“ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ.”

“ವಾಸೂ.....”

“ಹೌದು ಅಪ್ಪಾ ! ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಉಳಿಸೋದಕ್ಕೆ, ಅಮ್ಮನ, ಪೋಷಿಸೋದಕ್ಕೆ ಓದಿದೆ. ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಮ್ಮನ್ನು ಸಾಕ್ಷೀನಿ. ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸ್ತೀನಿ.”

“ನೀನು ಅವಿವಾಹಿತನಾಗೇ ಜೀವನ ಕಳೀತೀನಿ ಅಂದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಸಂತೋಷಪಡೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾ ವಾಸೂ ?”

“ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಕಡಿ ಅವಸ್ಥೆ ಪಡ್ತಿದ್ರೆ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಂತೋಷವಾಗಿರುತ್ತಾ ?”

“ನಾವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದದ್ದು ನೀ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ ? ಇದೇನೂ ನಿನಗೆ ಹೊಸದಲ್ಲಲ್ಲಾ !”

“ಹೊಸ ಅನುಭವ-ಅದೇ-ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದೇ ಮನೇಲಿ ಓಡಾಡೋ ಅನುಭವ, ಅದೃಷ್ಟ ನನಗೆ ಬೇಕು.”

“ಅಸಂಭವ!”

“ನಾನು ಸಂಸಾರಿಯಾಗೋದೂ ಅಸಂಭವವೇ.”

“ಎನು ಮೊಂಡುವಾದ ?” ಬೇಸರಪಟ್ಟರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಎದುರಿಸಿ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ನೊಂದೊಬ್ಬೇಬೇಡಿ. ಯಾರದು ಮೊಂಡುವಾದ ? ಯಾರದು ಮೊಂಡು ಹಟ ? ಯಾರದು ಹಗೆ ತುಂಬಿರೋ ಮನಸ್ಸು ?”

“ನೀನು ಲಕ್ಷ ಹೇಳು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಮುರಿದುಹೋಗಿವೆ.”

“ಇಲ್ಲ.”

“ನಿನ್ನ ಮುಖ.”

“ಹಾಗಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಮುರಿದು ಹೋಗಿದ್ದೆ ನೀವು ಪುನಃ ಮದುವೆ ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿಲ್ಲ? ಅಮ್ಮ ಹೂ ಮುಡಿಯೋದಿಲ್ಲ, ಸಿನಿಮಾ ನೋಡೋದಿಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಮುಂಜಿಗೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಒಳ್ಳೇ ಸೀರೆ ಉಡೋದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಹಾಯಾಗಿ ಯಾಕಿರೋದಿಲ್ಲ ? ಹಾಗ್ಯಾಕೆ ಕುಗ್ಗಿ ಕೃಶಿಸಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ ? ಮಮತೆ ಅನ್ನೋದು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲೇಲಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಮುರಿದಿಲ್ಲ.”

ತಲೆಯನ್ನು ರಭಸದಿಂದ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ, “ಛೆ, ಛೆ! ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳಿಗದ್ರೂ ನನಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ವಾಸು? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸೇರಿ ಇರಿ ಅಂತ ಹೇಳೋದು ? ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿನ ಬದುಕಬೇಕಾಗಿದೆ, ಏನು ಅನುಭವಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ ?” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನನಗೆ ಅಗತ್ಯವೋ, ಅನಗತ್ಯವೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಬಾಳುವೆ ನಡೆಸಿದ ದಿನ.....”

“ಬೇಡ, ಬೇಡ ; ಅದೊಂದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಏನ್ನೇಕಾದ್ರೂ ಕೇಳು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ತಡೆದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಹೋಗ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರವೇ ಸರಿ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತಾನೆ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಹಗೆ ತೀರಿಸ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ? ನಾನೇ ತಾನೆ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ನಲುಗಿಹೋಗ್ತಿ

ದ್ದೀನಿ ? ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅಮ್ಮ ನಾತಸಡಿಸಿದರು. ಮುಂದಿನ ಜೀವನವನ್ನು ನೀವು ಹಾಳುಮಾಡಿ.”

“ ಕೆಲವು ಸತ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ರೆ ಪುನಃ ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದಾಗು ಅಂತ ನೀನು ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ ವಾಸೂ !”

“ ಏನೋ ಆ ಸತ್ಯಾಂಶಗಳು ? ತಾತ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಗಟ್ಟಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ನಿಮಗಷ್ಟು ಹಗೆ? ನೀವು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಾಗ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೂರು ವರ್ಷ ಹೌದಾ ? ಅವರು ಅನಿವೇಕದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಪೌರುಷದಿಂದ ನೀವು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿಟ್ಟಿ. ದೇವರ ಮುಖ ನೋಡಿ ನೀವು ನಿಜ ಹೇಳಿ. ಅಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಮರೆತಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಅವರ ಜ್ಞಾಪಕ ನಿಮಗೆ ಬರುತ್ತೆ. ಅವರು ನಿಮಗೆ ಬೇಕು ಆದರೆ ಅವರನ್ನೆ.....”

“ಛಿ ! ಛಿ ! ಬಾಯ್ಕುಚ್ಚು !” ಅರ್ಭಟಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ವಾಸುವಿಗೆ ನಗು ಬಂತು, ಆದರೆ ನಗಲಿಲ್ಲ.

“ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ವಾಸು ! ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನ ಪರವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ವಾದಿಸುತ್ತಾ ಬಂದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ವಿಷಯ ಸ್ವಲ್ಪ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು. ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿದ ಬೆಂಕಿಯ ಕಿಡಿಗಳು, ನಾನು ಮರೆಯಲಾಗದ ಎರಡು ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳೋಣಿ ಕೇಳು ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಹಿಸಿ : “ನೀನು ಹುಟ್ಟಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಗಿತ್ತು. ಸಂಜೆ ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದವನೇ ನೇರವಾಗಿ ನೀನಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋದೆ. ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನೀನು, ಮೃದುವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕೆನ್ನೆ ನೇವರಿಸಿ ಮುದ್ದಿಟ್ಟೆ. ನೀನು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಮೈ ಮುರಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಗೊಂಡಿತ್ತು. ಅಂದವಾಗಿ ರಬ್ಬರ್ ಬೊಂಬೆಯಂತಿದ್ದ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿದೆ. ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ರಭಸದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು, “ನಾಚಿಕೆ ಇಲ್ಲಿದ್ದ್ರೆ ಸರಿ. ಅವನನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ ? ನಿಮಗಿಂತ ನಮ್ಮ ಟಾಮಿ ವಾಸಿ” ಎಂದಳು.

“ ನಾಚಿಕೆ ಯಾಕೆ ನನ್ನ ಮಗನ್ನು ನಾನು ಎತ್ತೋಳ್ಕೊಕೆ ?” ಎಂದು

ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಆಮೇಲೆ ಆ.ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಎತ್ತೊಂಡೆ. ಪುನಃ ಐದು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಎತ್ತೊಂಡೆ ನಿಜವೇ, ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಇಲ್ಲ,” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕು. “ಇನ್ನು ನಾಚಿಕೆ ಯಾಕೆ? ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ-ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದೆವೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ, ವಾಸು ! ನೀನು ಹಸುಮಗುವೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಈಗ ಹೇಳ್ದೀನಿ. ಅಂದಿನವರೆಗೂ ನಡೆದದ್ದು ಮರೆತು ಹೋಗೋಣವೆಂದೂ, ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಾಯಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ನಾನು-ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬರಾ ಸಣ್ಣ ಜಾಜಿ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆ ಕೊಂಡೆ. ನಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಗಳು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಆಗಲೇ ಆರು ತಿಂಗಳಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅವಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೂ ಮುಡಿಸಿದೆ. ಸರಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ರಭಸದಿಂದ ಆ ಹೂವನ್ನು ನನ್ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದಳು. ನನಗೆ ಅಂದು ಹೇಗಾದರೂ ಅವಳನ್ನು ದಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಹಠ. ಬಲವಂತದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆಳೆದು ಕೊಂಡೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಿನ್ನೆಗೆ ಛೇರನೆ ಏಟು ಬಿತ್ತು. ದಿಕ್ಕು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಸುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಕೈಗಳು ವಾಲಿಹೋದವು. ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದದ್ದು ನಿಜವೋ, ಕನಸೋ ನಂಬಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ, ಅಸಲು-ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಮಾತನಾಡೋದೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ. ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ಮೇಲೆ-ಯಾವ ಹೆಂಗಸೂ ಮಾಡದ ಕೆಲಸ.....”ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಅಮ್ಮ.....ಏನಾಡಿದ್ದು? ನಿಮಗೆ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದ್ರಾ?” ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಾಡಿದ್ರಾ ?” ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ವಾಸೂ” ಇನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದಂತೆ ಘರ್ಜಿಸಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಮತ್ತೆ? ಹೇಳಿ, ಅಪ್ಪಾ? ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷದ ಮಗನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವ ನೀವು ಇಪ್ಪತ್ತೂರು ವರ್ಷದ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಗಂಡ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದಿರಾ? ಅದು ಸಾಲದೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಅವನಾದ ಬೇರೆ ಹೊರಿಸ್ತೀರಾ ?”

“ಅವಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ್ಲೇ ಮಂಗಳಸೂತ್ರವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಬಿಸಾಡಿದಳು.”

“ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ನಿಮಗೆ ?” ನಡುಗಿಹೋದ ವಾಸು.

“ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ರೆ ಏನು ? ಅವಳು ಮಂಗಳಸೂತ್ರ.....ಗಂಡ ಬದುಕಿರೋವಾಗ ಯಾವ ಹಿಂದೂ ಮಹಿಳೆಯೂ ಮಾಡದೇ ಇರೋ ಕೆಲಸ, ಮಂಗಳಸೂತ್ರ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ್ದು.”

“ಇಲ್ಲ, ಸುಳ್ಳು ! ಅಮ್ಮ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಸಾಯಂಕಾಲ ಮಂಗಳ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಳ್ಳೋದನ್ನು ಅನೇಕ ಸಲ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ.”

“ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮಂಗಳಸೂತ್ರವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ತೊಟ್ಟೋತಾಳೆ !” ನೀರಸ ನಗೆ ನಕ್ಕರು.

“ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡಿ, ಅಪ್ಪಾ ! ನುದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಅಪ್ಪ ಚಿಟ್ಟಿರೋ ಅಮ್ಮನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಜನರಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾರೆ. ಖಿನ್ನವಾಗೋ ಅವರ ಮುಖ ನೋಡಲಾರೆ.”

“ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿ ?” ಬೇಸರ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ತೀವ್ರ ಆಲೋಚಿಸಿ ಏನೂ ತೋಚದೆ ಕೇಳಿದರು.

“ಅಮ್ಮನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಿ.....”

“ಕರೆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಬರತಾಳಾ ? ಎಲ್ಲಾ ಸಗತ್ತರಷ್ಟೆ.”

“ಯಾಕೆ ನಗೋದು ?”

“ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದರೆ ನಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಘನಃ ಬಂದ ಎಂದು.....”

“ಯಾಕಪ್ಪ ಅಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತೀರಿ ? ತಾತ ಎಂದೋ ಸತ್ತುಹೋದ್ದು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅನ್ನೋದಕ್ಕೆ ಮಾವಂದಿಗೆ ಏನು ಹಿಡಿದಿದೆ ಈಗ ? ಅವರೇಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇನ್‌ಸಲ್ಟ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ ? ಸರಿ, ಈಗಲೇ ಅವಸರ ಏನು ? ನಾಳೆ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನನ್ನು ಏನ್ ಮಾಡು ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀರೋ, ಹೇಳಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾ-ಅಂದ್ರೆ ನಾವು ಮೂರು ಜನವೂ-ಸೇರಿ ಇರಬೇಕಾದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಅನ್ನೋದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಕಾಗದ ಬರೀರಿ. ಆಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟು ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ನಡೆಯೋದು ನುದುವೆ-ನಿಮಗೂ ಇಷ್ಟವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನೇ ಮಾಡ್ತೀರಂತೆ.....” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಸರಸರನೆ ಡ್ರೆಸ್ ಬದಲಾಯಿಸಿ, “ಹಾಗೇ ವಾರ್ಕ್ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೀನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಗಮ್ಯವಿಲ್ಲದ ಯೋಚನೆಗಳು, ನಿಲುಗಡೆ ಇಲ್ಲದ ನಿರ್ಧಾರಗಳು, ಹೃದಯ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮನಸ್ಸು ಏನನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರದೇ. ಹೋಯಿತು. ರಭಸದಿಂದ ಶತಪಥ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೆಲಸದ ಹೆಡುಗ ಬಂದು ಕೊಠಡಿಯ ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿದಾಗ ಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಏಳೂವರೆ ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು.

“ನಾಸು ಬಂದ್ನಾ?” ಎಂದು ಕಳವಳದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ಊಂ, ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ವೇಸರ್ ನೋಡ್ತಿದ್ದಾರೆ.”

ಜನಾಬು ಕೇಳಿ ಹಾಯಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಾ, “ಆರ್ಡರ್ ಬರುವವರೆಗೂ ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತಿರನೇ ಇರ್ತೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಬರೆಯಿರಿ. ಎಂದಿಗಾದರೂ ಸರಿ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದಾದ ದಿನ.....ಬೇರೆ ಯೋಚನೆ!” ಎಂದ ನಾಸು.

ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸುನಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ನಗಬೇಕೋ, ಅಳಬೇಕೋ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ.

ವೇಸರ್ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ, ಬೂಡ್ಡಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿ, ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು “ನಾಸು” ಎಂದಳು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀಯಾ, ಸಣ್ಣ ಗಾಡಂತಿದೆ. ಯಾಕೆ ಮೈ ಸರಿ ಇಲ್ವಾ?” ಎಂದು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಬೂಡ್ಡಿನ ದಾರ ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾ

“ನಾನೇನೂ ಸಣ್ಣ ಗಾಗಲ್ಲ. ನೀನೇ ಇಳಿದುಹೋಗಿದ್ದೀ! ನೀ ಬಂದಿ ರೋದು ಅತ್ತೆಗೆ ಗೊತ್ತಾ? ಕಾಫಿ ತರ್ತೀನಿ ಇರು.”

ಅವನು ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಕಾಫಿ ಕಪ್ಪಿನೊಂದಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಕಾಫಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ವಾಸು, “ನಿಂದು ಒಳ್ಳೆ ಮನಸ್ಸು, ಪದ್ಮಜ ನನ್ನನ್ನ ನೋಡಿದೊಡನೆ ತೆಗೆದು ಹೋಗಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದ್ವೊಂದೆ. ನಿಜವಾಗ್ಲೂ..... ಊಂ.....ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತಾಸಹಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಾ

ದರೆ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿಯದ ಹಾಗೆ ನೀನು, ಅಮ್ಮ, ನೋಡೋತಿದ್ರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರು ದಿಕ್ಕು ? ತಿಂಡಿ ಏನಾದ್ರೂ ಇದೆಯಾ ?” ಎಂದ ಆರ್ದ್ರ ಹೃದಯದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ನೋಟ ಬೀರುತ್ತಾ.

ಮಧುಮತಿ, ಶೀನು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಾಸುವಿನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತಾ, ಅವನನ್ನು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಳಿಸಿದರು.

“ನೋಡಿ ಅತ್ತೆ! ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ತಿಂಡಿ ತರ್ರೇನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು!” ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ, “ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೇನೋ, ಕಟ್ಟೊಳ್ಳೋವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆ ಆಗುತ್ತೋ ವಾಸ!” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವನು ಪದ್ಮಜ ಬುದೊಡನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟ.

“ಬರೀ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಂಟೇನಾ?” ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ನಗುತ್ತಾ ಅವಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ಲೇಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ವಾಸು.

ನಾಲ್ಕು ದಿವಸ ಸಿನೆಮಾ, ನಾಟಕಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ವಾಸುವಿ ನೊಂದಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಳೆದಳು ಪದ್ಮಜ. ಆರ್ಡರ್ ಬಂತು. ಎಲ್ಲರ ಮುಖಗಳು ಅರಳಿದವು. ವಾಸು, ಪದ್ಮಜ ತೀವ್ರಾಲ್ಪೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದರು.

ಅಂದೇ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ರಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಕಾಗದದ ಸಾರಂಶ ಹೀಗಿತ್ತು:-

ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೇ. ನೇರವಾಗಿ ನಾನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ, “ಅಮ್ಮ! ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾ ಎಂಬ ಕರೆದರೆ ಏನು ಹೇಳ್ತೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿ ನೋಡು. ಅವಳು ಕೊಡುವ ಉತ್ತರವನ್ನು ನನಗೆ ಬರ.

ಹೇಗೆ ಕೇಳಬೇಕು, ಏನೆಂದು ಕೇಳಬೇಕು, ಯಾವಾಗ ಕೇಳಬೇಕು ಏನೂ ತೋಚದೆ ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿದ ವಾಸು.

ಅವನು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೇಗೆ ? ತಾನೇನು ಕೇಳಬೇಕು ? ಅದೇ ಗಂಡ ಸಾದರೆ ಕೇಳಬಿಡುತ್ತಾನೆ-ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀನೂ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದಿಯಾ ಎಂದು. ಛಿ! ಛಿ! ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ವಾಸುವನ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಹುಡುಕುತ್ತಿಹಾರಿ. ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿಸಲಾರ

ವನ್ನು ಕೋಪ ಬಂತು ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದಿತು. ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರದೆ ಅಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕೂತು, ಮಲಗಿ, ಕಿಟಕಿಯ ಕಂಬಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತೂನೈವನ್ನು ನೋಡಿ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ ಪದ್ಮಜ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, “ಅತ್ತೇ! ವಾಸೂಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಮುಗುಳ್ಳಕ್ಕು, “ಏನನ್ನಾ, ಮದುವೆ ಬೇಕು ಅಂತ ನಿನ್ನತ್ತ ಹೇಳಿದ್ವಾ?” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಛಿ! ಹೋಗು, ನನ್ನತ್ತ ಯಾಕೆ ಹೇಳಾನೆ?”

“ನೆನ್ನೆ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆ ಸೇರೆದಿ ಸುತ್ತಿದ್ರಿ, ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದನೇನೋಂತ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ವಾಸೂನ್ನೇ ಕೇಳು ಪದ್ಮಜ! ಏನ್ ಹೇಳಾನೋ ನೋಡೋಣ. ಅವನ ಹತ್ರ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಅಂದ್ರೇನೇ ನನಗೆ ಭಯ. ಜಯಾನ ಮಾಡೋ ಅಂತ ರಾಜು ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ.....”

“ಜಗಪತಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂದ್ರೇನೋ!” ಮಧುಮತಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಊಂ, ಅಂದ್ರೊಳ್ಳೋದೇನಂತು? ಅಳಿಯ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಉಡುಗೊರೆಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವಳು ಅವನು ಬಹಳ ಸಲುವಿಗೆಯಿಂದ ಓಡಾಡ್ತಾ ಇದ್ದು.”

“ಮತ್ತೆ ಈಗ ಯಾಕೆ ಅವನಿಗೆ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ?” ಪುನಃ ಪದ್ಮಜಳ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ನನಗೆ ಆ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ಏನಿದೆ ವಿಷಯ? ಫಾರಿನ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ದೊರೆಸಾನಿನ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಂದ.” ಮಧುಮತಿಯ ಮಾತನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿದಳು ಆಗತಾನೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಎರಡು ಕ್ಷಣ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಕಳೆದ ನಂತರ-“ಅತ್ತಿಗೇ; ಭಾವನವರು ಬರೆದ ಕಾಗದವನ್ನು ವಾಸು ನೋಡಿದ್ದಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

‘ಇಲ್ಲ’ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಮಾತು ಬಿಳಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಪದ್ಮಜಳ ಹೃದಯ ಡವಡವನೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಜಯ ಅಂದರೆ ವಾಸೂಗೆ ಇಷ್ಟ. ಜಯ ಹಾಡನ್ನ ಬಹಳ ಸಲ ಮೆಚ್ಚೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅತ್ತೆ

ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನು ಒಪ್ಪೊಂದಿಟ್ಟಾನೆ. ಅವಳ ಹೃದಯ ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದಂತಾಯಿತು. ತಾನು ನಿರ್ಭಾಗ್ಯಳು ಎಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡ ಪದ್ಮಜಳ ಕಾಲುಗಳು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ದಿತು.

ಅಂದು ಅನೇಕ ಸಲ ಮಧುಮತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡಿ ವುನ: ತಾನೇನೆಂದು ಕೇಳಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸು, ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ “ಅಮ್ಮ, ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತನಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಕಿರುನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ, “ನಾನೂ ಅಂದ್ಯೋತಾಲೇ ಇದ್ದೀನಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಊಟ ಮಾಡದೆಯೇ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೈ ತೊಳೆದು ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ನೋಡಿದಿರಾ! ಅತ್ತಿಗೇ? ಇವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ದಾರಿಗೆ ತ್ತರೋ! ನನಗೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ನಾಳೆ ಹುಡುಗೀನ ನೋಡೋಕೆ ಬರ್ತೀ ನೀಂತ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂತ ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು. ಊಟ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಊಟ ಮಾಡದೇನೇ ಕೈ ತೊಳೆದು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗೀನಾ? ಏನಾದ್ರೂ ಸರಿ. ಈ ಸಲ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ.” ಬೇಸರದಿಂದ ನೊಂದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಬರ್ತಾರೆ? ಬೆಳಿಗ್ಗೆನೇ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತಾನಂತೆ ವಾಸು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಬರ್ತಾರೆ. ನಾಡಿದ್ದು ಹೋಗಬಹುದು. ಇರೂಂತ ಹೇಳಿ, ಅತ್ತಿಗೇ.”

“ಹೇಳ್ತೀನಿ ಬಿಡು.”

ವಾಸುವಿನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡೋ ವೇಳೆಗೆ ತುಳು ಶಕುನವೆಂಬಂತೆ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಡಿಯಾರ ಒಂದು ಬಾರಿ ತಿಲ್ಲನೆ ಹೊಡೆಯಿತು.

“ಒಂಭತ್ತಾವರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು, “ಎಲ್ಲಾ ತಗೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ, ಪ್ರಯಾಣ ಯಾವಾಗ?” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ-ಹೋಗಿ ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ವಾಪಸ್ ಬರ್ದೀನಿ. ನಮ್ಮ ಜೊತೇಲಿ ಅಜ್ಜೀನೂ ಕರೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗೋಣ.”

“ನೋಡೋಣ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಏನೋ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಕೆಲ ಹೊತ್ತು ನಿಶ್ಯಬ್ದ ತಾಂಡವಾಡಿತು. “ನಾಳೆ ಪದ್ಮಜಾನ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಹುಡುಗನ ಕಡೆಯವರು ಬರ್ರಾರಂತೆ. ಅವಳನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನಿಸೋ ಎಂದ ಗೋಪಿ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ನಕ್ಕಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಗಮನಿಸೋಕ್ಕೋದು ಅಂದ್ರೆ?” ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಏನೋ ಯಾರ ಉದ್ದೇಶಗಳೂ ಅರ್ಥವಾಗೋದಿಲ್ಲ. ನಡೀತರೋದೆಲ್ಲಾ ಕನಸೋ, ವಾಸ್ತವವೋ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಮಾನ, ಪದ್ಮಜ, ನೀನು ಯಾರ ವಿಷಯವೂ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗ್ತಿಲ್ಲ.”

ಉದಾಸೀನಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ಕಿರುನಗೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಬೇಗ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಗ್ತಾರೆ ಅಮ್ಮ. ಆಲ್ಲಾ, ಗಮನಿಸೋ ಅಂದ್ರೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡ್ತಾರಾ ಮದುವೆಗೆ?” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಅವಳ ಉದ್ದೇಶವೇನೋ. ಮತ್ತೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಬರ್ರಾರೆ ಅಂದ್ರೆ ಕೋಪಿಸೋಂಡು ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಅತ್ತೂ ಬಿಡ್ತಾಳೆ.”

“ಆದ್ರೆ ಇವರಿಗ್ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಅವಸರ?”

“ಇಷ್ಟತ್ತು ವರ್ಷದ ಮಗಳು. ಅವಸರ ಇರೋದಿಲ್ಲಾ?”

“ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಬಂದ್ರೆ ಗಮನಿಸೋಕ್ಕೋದೇನೈಂತಮ್ಮಾ?” ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಅದೇ ವಾಸು! ಹಿಂದಿನ ಸಲ ಏನೂಡಿದ್ದು ಗೊತ್ತಾ? ಹುಡುಗನ ಕಡೆಯವರು ಬರ್ದೀನಿ ಅಂದ್ರೆ ಅವಳ ಫ್ರೆಂಡ್ ಜೊತೇಲಿ ಅವಳ ಎಸ್ಪೆಟ್ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದ್ದು.”

“ಹೋಗ್ಲಿ, ಅವಳ ಇಷ್ಟ ಏನೂಂತ ತಿಳಿಯೋದಿದ್ದೀಯಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕ ವಾಸು. ಅವರಮ್ಮ ನಾನು ಇಬ್ಬ್ರೂ ಕೇಳಿದ್ದಿ. ಒಂದ ಪ್ರತಿ ಸಂಬಂಧವೂ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ, ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನ ನೋಡ್ಬೇಡ ಅಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ,

ಹೋಗಿ, ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಮಾಡ್ಯೊಳ್ಳೋ ಉದ್ದೇಶ ಇದೆಯೋ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಅದ್ರೂ ಲೇಳೋಹೇದಿಲ್ಲ. ಮಾವನಿಗೆ ಬೇಜಾರಾಗ್ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹೋದ ಸಲ ಏನ್ಮಾಡಿದ್ದು ಗೊತ್ತಾ? ರಿಟೈರ್ಡ್ ಜಡ್ಜ್‌ಗಳ ಮಗ ಅಂತೆ. ಆ ಹುಡುಗನ ತಾಯಿ ಯಾವಾಗ್ಲೋ ಪದ್ಮಜಾನ ನೋಡಿದ್ದಂತೆ. ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರ ವರದಕ್ಷಿಣೆ, ಹುಡುಗನ ನೋಡೋದೊಂದು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಸೆಟಿಲ್ ಆದಹಾಗೇ ಇತ್ತು ಅಂದ್ಯೋ. ವೈಶಾಖ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಅಂತೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಮಾಡೋವಾಗ, ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಮದುವೆ ಗಂಡು ಹುಡುಗನ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಬರಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜಾಗೆ. ಆ ಸಂಬಂಧ ಒಪ್ಪೋ ಅಂತ. ಆಗ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದೊಡನೆ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದ ಪದ್ಮಜ ಮದುವೆ ಗಂಡು ಬಂವ್ವೇಲೂ ವಾಸಸ್ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಊಟ, ತಿಂಡಿ ಇಲ್ಲೆ ಒದ್ದಾಡಿಹೋದ್ವಿ. ಅವಳ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಿ. ಆ ಹುಡುಗ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಫ್ರೆಂಡ್ ಎಪ್ಪೆಟುಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆಂದೂ ನಾಳೆ ಸಂಜೆವರೆಗೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೀನು ಹೇಳಿ.

“ಮತ್ತೆ ಏನ್ಮಾಡಿದ್ದಿ?” ನಗುತ್ತಾ ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ವಾಸಂತಿ ಇಲ್ಲಾ? ನಮ್ಮ ಎದುರು ಮನೆ ಹುಡುಗಿ ...”

“ಅವರು ಒಪ್ಪೊಂಡ್ರಾ?”

“ಮಾವನ ಸ್ನೇಹಿತ ತಾನೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ತಂದೆ, ಪರವಾಗಿ ವಾಸಂತೀನ ತೋರಿಸೋಣ ಗವ್ ಚಿಸ್ ಆಗಿರಿ ಎಂದನಂತೆ.”

ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕ ವಾಸು. ತಾನೂ ನಗುತ್ತಾ, “ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ಹುಡುಗಿಗೆ ಹಿಡಿಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಿ. ಅವಮಾನ ! ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಮಗಳು ಮದುವೆ ಗಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ತವ್ವು ಕಂಡುಹಿಡೀತಾಳೆ ಅಂತ ಅಗ್ಗೇ ಹೆಸರು ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಸಂಬಂಧ ಅವಳು ಒಪ್ಪದಿದ್ದ್ರೂ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟಾನಂತೆ ಮಾವ ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಒಪ್ಪದೇ ಇದ್ರೂ ಮಾಡ್ತಾರಾ ? ಅದೇನಮ್ಮ?” ಎನೂ ಅರ್ಥವಾಗ ದಂತೆ ನೋಡಿದ.”

“ಅವಳ ರೀತಿ ನೋಡಿದ್ರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೆಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರೋ ಹಾಗಿದೆ.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀನಾದ್ರೂ ಕೇಳಿ ತಿಳ್ಯೋ ಅಮ್ಮಾ! ಬಲವಂತ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಏನಾದ್ರೂ ಪ್ರಮಾದಕ್ಕೆ ದಾರಿಯಾಗಬಹುದು.” ನಡುಗುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಸರಿ ಬಿಡು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಅವರ ತಂದೆ ತಾಯಿ ನೋಡೋತಾರೆ. ದೊಡ್ಡಮಾವ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ,” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಕೈಗೆ ಕವರ್ ಕೊಟ್ಟಳು ಮಧುಮತಿ.

ಕಾಗದ ನೋಡಿದ ವಾಸು ಕಿರುನಗೆ ಸೂಸುತ್ತಾ, “ಯಾಕೆ ಆಸಂಬಂಧ ಮುರಿದುಹೋಯ್ತಾ?” ಎಂದ.

“ಇರ್ಬೇಕು. ಬ್ರಹ್ಮ ಯಾರಿಗೆ ಯಾರನ್ನ ಮುಡಿ ಹಾಕಿತ್ತಾನೋ!” ಆಸೆಯಿಂದ ಮಗನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.

ಸ್ಕೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಮುಂದೆ ಓದಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಅವ ಕಾಲ ಇಲ್ಲದೆ ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾಡಿದ ತನ್ನನ್ನು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿರಾಜಶೇಖರ್, ಈ ದಿನ ತಾನು ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಆದೊಡನೆಯೇ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತಾರಾ? ತನ್ನ ತಾಯಿ ಅವರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಒದ್ದಾಡ್ತಿದ್ದಲ್ಲ! ಅವರ ಮಗಳು ರಾಜಭೋಗ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೇನೋ!. ಎಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥ, ಛಿ! ಛಿ! ಏನು ಮನುಷ್ಯರು! ಹುಡುಗಿಗೆ ಇಷ್ಟವೇನಂತೆ. ಸದಾ ತನ್ನನ್ನೇ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾ ನಾಟಕಗಳೂ, ಸಂಗೀತ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ತನ್ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗ್ತೀನಿ ಅಂತಾಳಾ? ಇವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರೋದು ತಾನಾ ತನ್ನ ದರ್ಜೇನಾ? ವಿಷಾದದ ನಗೆ ನಕ್ಕು ಮಧುಮತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ ಆ ಕಾಗದವನ್ನು.

“ಏನು ಜವಾಬು ಬರೀ ಅಂತೀ?” ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಆತುರ.

“ಈಗ ವಾಸೂಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡೋ ಯೋಚನೆ ಇಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳಿ.” ಅಂತ ಬರಿ.

“ವಾಸೂ!”

“ಅಷ್ಟೆ, ಅಮ್ಮಾ!” ಅವನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಿಣ್ಯವಿತ್ತು. ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗುತ್ತ. ಮತ್ತೆ ಪುನಃ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳು ನಿಶ್ಚಬ್ದವಾಗಿ ಕಳೆದವು.

“ಮಾತಾಡ್ಬೇಕು, ಬಾ ಅಂದೆ, ಇದೇನಾ ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದಳು ಮಧುಮತಿ. ಅವಳಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ವಾಸು ಕಿರುನಗೆ ಸೊಸುತ್ತಾ, “ಕೂತ್ಕೊ ಅಮ್ಮ” ಎಂದ.

“ನಿದ್ದೆಮಾಸು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊರಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀ. ಅತ್ತೆ ಇರು ಅಂತಿದ್ದಾಳೆ,” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ ಪುನಃ ಕೂಡುತ್ತಾ.

“ನಾಳೆ ಇರ್ತೀನಿ. ಮಾವ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಹತೆ ಅಮ್ಮಾ.” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದವಾಸು.

ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಕೇಳ್ತೀನಿ. ನೀನು ಮನಸ್ಸು ಬಿಚ್ಚಿ ನಿನ್ನ ನಿರ್ಧಾರ ಏನೂ ಅನ್ನೋದನ್ನ ನನಗೆ ಹೇಳ್ತೀಯಾ ಅಮ್ಮಾ ?” ಕಂಪಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಅದೇನೋ ಕೇಳಪ್ಪಾ.” ವಾಸೂ ! ಅವಳ ವದನ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನಾಯಿತು.

“ಏನು ಕೇಳತಾನೆ ? ಯಾರನ್ನೋ ಪ್ರೀತಿಸ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಮದುವೆ ಮಾಡು ಅಂತಾನೆ. ಅದು ವಿನಃ ಇನ್ನೇನಿರುತ್ತೆ ?” ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಕೇಳಪ್ಪ ವಾಸೂ ! ನಿನ್ನ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ಅಮ್ಮ ನಿನಗೆ ಏನೂ ಕೊಡವೆ ಹೋದ್ರೂ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮನಸ್ಸು ಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತೂ ಆಡೋದಿಲ್ಲಾ !” ಎಂದು ಖಂಡಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ಉತ್ತರ ಬರುತ್ತೋ ಇಲ್ಲೋ ! ನಾಳೆ ಮಾವನ ಹತ್ತಿರಾನೂ ಮಾತನಾಡಿ.....”

“ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಜವಾಬನ್ನೇ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ನಿನ್ನನ್ನ ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸೋದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದು ನನಗೇನು ಬೇಕು ? ಕೇಳು. ವಾಸೂ !” ಅವಳ ಗಂಟಲು ಗದ್ದದವಾಯಿತು.

“ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ಜವಾಬೇ ಬರುತ್ತಲ್ಲಾ ?”

“ಅಬ್ಬ ! ಅದೇನೋ ಹೇಳು ವಾಸು !”

“ಅಮ್ಮ ! ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಾ ಅಂತ ಕರೆದರೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ನಿನಗೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರ ಇಲ್ಲ ತಾನೆ ?”

ತಾನು ಊಹಿಸದಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆ ! ಹೆದರಿದಳು ! ಅವಳ ಹೃದಯದ ಬಡ್ಡಿ ತೀವ್ರವಾಯಿತು. ದೇಹ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸು ಮೂಕ ವಾಯಿತು. ಆಲೋಚನೆ ಸ್ತಂಭಿಸಿ ಹೋಗಿ ನಿರ್ಜೀವ ಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ರೆಪೆ ಅಲುಗಿಸದೆ ತನ್ನ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯ ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ, “ನನಗೆ ಗೊತ್ತಮ್ಮಾ ! ನೀನು ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ-ಅಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರೋದನ್ನ ನಾನು ನೋಡೋದಿಲ್ಲ. ನಾನು ದಂದ್ರದವ ! ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮುಷ್ಕಿಯಿಂದ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದ ವಾಸು.

ಕಣ್ಣೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿರಲು, ಅವನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕೈಳೆದುಕೊಂಡು ಸಂತೈಸುತ್ತಾ,

“ವಾಸೂ ! ಅಪ್ಪ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನೋದು ಕೂಡ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಇರೋ ನೀನು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೆ ಒಡನೆಯೇ ಏನು ಜವಾಬು ಹೇಳೋಂತಿ ನನ್ನನ್ನ ?” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಒಂದು ವೇಳೆ.....ಹಾಗೆ ನಡೆದರೆ ? ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನನ್ನ ಕರೆದರೆ ?”

ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ, ಕಣ್ಣೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಪೌರುಷವಿರೋ ಗಂಡಸು. ನಾನು ಅಹಂಭಾವಿಯಾದ ಹೆಂಗಸು. ಭಿದ್ರವಾಯ್ತು ನಮ್ಮ ಬದುಕುಗಳು” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ !” ಸಹಿಸಲಾರದಂತೆ ಕೂಗಿದ ವಾಸು.

“ಏನಿಲ್ಲ ! ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತು, ವಾಸೂ ! ನಿಮ್ಮ ತಂದೇನ ನಾನು ಬಹಳ ನೋಯಿಸಿದ್ದೀನಿ. ನಾನೂಂದ್ರೆ ಅಸಹ್ಯ ನಿಮ್ಮ ತಂದೇಗೆ..... ನಿಜ ವಾಗಿಯೂ ಹಾಗೆ ನಡೆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅದೃಷ್ಟ ಇನ್ನೇನಿದೆ ? ಭಿಕ್ಷುಕ ಆಗಿರಲಿ, ಭಿಕ್ಷಾರಿಯೇ ಆಗಿರಲಿ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗ್ರೀನಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗಿರೋಣ ಸರಿಯಾ ?”

“ಅಮ್ಮಾ, ಅವರು ಭಿಕ್ಷುಕರೂ ಅಲ್ಲ, ಭಿಕ್ಷಾರಿಯೂ ಅಲ್ಲ !” ಅವನ ಧ್ವನಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ರುದ್ಧವಾಯಿತು.

“ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗ ! ಎಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ, ಏನು ಕಥೆ ! ಈವತ್ತು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದೇನೋ !”

“ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ !”

“ಏನಿಲ್ಲ ! ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಈಗ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕರೀತಾರಾ ? ಛಿ !” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ತಲೆ ನೇವಂಸಿ “ಮಲಕ್ಕೋ, ಹುಚ್ಚುಹುಚ್ಚು ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ. ನಮಗಿಂತ ದುರದೃಷ್ಟವಂತರು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನೀರು ತುಂಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ, ಬೆದರಿದ್ದ ಮುಖವನ್ನು ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಒರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

“ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆಯಮ್ಮ ! ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಭಿನಂದಿಸಬೇಕು. ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಬೇಕೋ!”

“ಅಯ್ಯೋ ಹುಡುಗ !” ನೇದಾಂತಿಯಂತೆ ನಕ್ಕು ಹೊರಟುಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅವಳನ್ನು ಕರೆದು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ ಅಗ್ರಹಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡು, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಹಾಯಾಗ ನಿದ್ರೆಹೋದವಾಸು. ಅವನ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕಿರುನಗೆ ಲಾಸ್ಯವಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

○ ○ ○ ○ ○

“ಏನಿರೀ ಕಲೆಕ್ಕರಾ ಸಾಹೇಬರೇ ! ಗಂಟೆ ಎಂಟಾಯ್ತು. ಇನ್ನೂ ಕನಸು ಕಾಣ್ತಾನಗ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಏನಪ್ಪಾ ಅಂಥ ಸುಂದರ ಕನಸುಗಳು !” ಎಂದು ರೇಗಿಸುತ್ತಾ ವಾಸು ಹೊದ್ದಿದ್ದ ದುಪ್ಪಟೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಮೈಮುರಿಯುತ್ತಾ, “ಈವತ್ತು ಹುಡುಗ ಕಡೆಯವರು ಬರಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ ! ಬೆಳ್ಳು ಬೆಳಗೂ ಸುಂದರ ಕನಸುಗಳೇ ಮತ್ತೆ. ನನಗೆ ಹುಡುಗೀನ ತೋರಿಸೋದಕ್ಕೆ ಕರೊಂಡು ಬರ್ರಾರೆ ಈವತ್ತು !” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ ವಾಸು,

“ನೋಡಿದ್ದಾಯ್ತಲ್ಲಾ ! ನೀವು ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿ !” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ ಬ್ರಷ್ ಮೇಲೆ ಪೇಸ್ಟ್ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟು ತುಂಟನಿಗೆ ನಗುತ್ತಾ.

“ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದು ಪದ್ಮಜ ? ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮಾತು. ಅನುಭವ ಇರೋವ್ವು, ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದು ?” ತುಂಟತನದಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು,

“ನಾನಾದ್ರೆ ಆ ಹುಡುಗ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಂಬಂಧ ನಾನು ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಮತ್ತೆ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಇನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳ್ತಾರಪ್ಪ!” ಕೆನ್ನೆಗೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಯ್ಯಾರಿಯಂತೆ ನಿಂತು ಕಣ್ಣು ರೆವೈಗಳನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಸ್ನೇಹಿತೆ ಎಸ್ಪೀಟ್ ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗ್ತಾರೆ” ಎಂದ ವಾಸು ನಗುತ್ತಾ.

“ಅತ್ತೆ ಹೇಳಿದ್ರಾ!” ಬುಡ್ಡ ಮೂತಿ ಮಾಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಊಹುಂ, ಅವತ್ತು ಬಂದಿದ್ದ ಹುಡುಗ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತಾನೇ!”

“ಎಲ್ಲಾ ಬರೀ ಸುಳ್ಳು!” ಪಕಪಕನೆ ನಕ್ಕು, “ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದ್ರೆ ನಾನೇನಾಡಬೇಕು?” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಈ ತರಹ ನೀನು ಅವರ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದೇ, ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಏನು ಹೇಳ ಬಾರ್ಡಾ?” ಎಂದ ವಾಸು ನಗುತ್ತಾ.

“ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದು, ಏನೂಂತ ಹೇಳೋದು?” ಗೊಣಗಿದಂತೆ ಹೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಹೆಣ್ಣನ್ನು ನೋಡಲು ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಬರುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಒಂದೇ ಅಡಾವುಡಿ. ಮಧುಮತಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

“ನೀನಿನ್ನೂ ಹೀಗೇ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲಾ, ಅವರು ಬಂದುಬಿಟ್ಟು” ಆಶ್ಚರ್ಯ ದಿಂದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

ಕೆದಂದ ತಲೆ, ಮುದುರಾಗಿದ್ದ ಸೀರೆ, ಕಿಟಕಿಯ ಕಂಚಿಗಳ ಮೂಲಕ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜ ತಿರುಗಿ ನೀರಸ ನಗೆ ನಗುತ್ತಾ, “ಬರೋವು ಬರ್ಲಿ.....ಅವರ ಎದುರಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೂತ್ಕೋ ಅಂತಾರೆ. ಅವರಿ ಗಾಗಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡ್ಕೋ ಅಂತಾರೆ. ಹೆತ್ತು ಸಾಕೆದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರ ಅಧಿಕಾರ ವನ್ನು ಹೀಗೆ ಚಲಾಯಿಸ್ತಾರೆ. ನಾನು ಹೇಳೋ ಮಾತು ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಅವಳ ಧ್ವನಿ ಗದ್ದದಿತವಾಯಿತು.

“ಏನಂತ ಹೇಳ್ತೆ?”

“ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಡಾಂತ.”

“ಹಾಯಾಗಿ ಓದು.”

“ಇನ್ನೇನೂ ಓದಬೇಕೂಂತ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ.”

“ಆದರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರು.”

ತಲೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಅಡಿಸಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಸರಿ, ಯಾವುದಾದರೂ ಹುಡುಗನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಡು. ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗಿ ಹೀಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯೂ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಅವರು ಮದುವೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದೆ ಇರೋದಿಲ್ಲ.”

“ನಾನು ಬೇಡ ಅನ್ನೋದು ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ.”

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.....” ನಕ್ಕ ವಾಸು ಅವಳ ಮೊಂಡು ಜವಾಬಿಗೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಧುಮತಿ ಬರಲು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಗದರಿಸಿ ಜಡೆ ಹೆಣೆದು, ಸೀರೆ ಬದಲಾಯಿಸೆಂದು ಗದರಿಸಿದಳು.

ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಬಂಡು ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ವಾಸು. “ಸೋದರಳಿಯ ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ ಆಗಿ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾಳೆ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಾಸುವಿನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಬಂದಿದ್ದವರಿಗೆ.

ಇವನಿಗೇ ಯಾಕೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಾರ್ಡು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹಿರಿಯರೊಬ್ಬರು, “ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣನವರಿಗೂ ಮದುವೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗಳಿದ್ದಾಳಾ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆಂಬಂತೆ ತಲೆ ತೂಗಿದರು ಗೋಪಾಲ ರಾವ್.

ಯಾರನ್ನೂ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡದೇ ಇದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಡೆ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು. ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದೊಡನೆ ಯಾರೂ ಕೇಳದೆ ಯೇ “ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಆ ಹುಡುಗ” ಎಂದು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟ ವಾಸು. “ನಾನೊಂದು ವಿಷಯ ಕೇಳಿ ನಿ, ನಿಜ ಹೇಳಿಯಾ, ಪದ್ಮಜ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮೃದು ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

“ನನದು?” ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು.

“ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀನು ಆ ಹುಡುಗನ್ನು ನೋಡಿದೆಯಾ ?”

“ಇಲ್ಲಾ.”

“ಮತ್ತೆ ಯಾಕೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ಕೊ.”

“ಅಷ್ಟೆ.”

“ಅಂದ್ರೆ ?” ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದಂತೆ ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಅತ್ತಿಗೆ ನೀನೇನು ಜವಾಬು ಕೊಟ್ಟಿ?”

“ಯಾವುದಕ್ಕೆ? ಏನು ಕೇಳಿದ್ದು ಅತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು? ಅಂದ್ರೆ ನಮ್ಮಮ್ಮ?”
ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟ ವಾಸು.

“ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ಬೇಡ. ನೀನು ಮಹಾ
ಗಟ್ಟಿಗ.....ನಿ.”

“ಏನು ಪದ್ಮಜ?” ಬೇಸರದಿಂದ ಕೇಳಿಹವಾಸು.

“ನನ್ನ ಮದುವೆ ಯಾವಾಗ?”

“ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು?”

“ಗೊತ್ತು.....ಆದರೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ ಅತ್ತೆ ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ನಿನ್ನ ಕೊಠ
ತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು. ದೊಡ್ಡವು ಬರೆದಿದ್ದ ಕಾಗದ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಜಯನ
ನೀನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದಿ ಅಲ್ಲವಾ?”

“ಪ್ರೀತಿಸೋದು ಅಂದ್ರೆ? ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿ
ಸಿದ್ದೀನಿ.”

“ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ನೋಡಬೇಡ. ಜಯ ಎಂದರೆ ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ
ವಾದ ಇಷ್ಟ. ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಹಾಡನ್ನು ಬಹಳ ಸಲ
ನನ್ನತ್ತ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಿ.....ಅದರಿಂದ ಒಪ್ಪೊಂಡೇ ಇರ್ತೆ.”

“ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟೆತ್ತಾರಾ? ಹಾಡನ್ನು
ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡುಬಿಡ್ತೀನಿ
ಅಂದ್ಕೊಂಡ್ಯಾ?” ನಕ್ಕ ಹಸುಮಗುವಿನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನಗುವಂತೆ.

“ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಅಂತೂ ಹೇಳ್ತೀ?”

“ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡುಬಿಡ್ತಾರಾ?”

ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಸೌಂದರ್ಯ, ಹಾಡೂ
ಇವೇನೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಇನ್ನೇನು ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ? ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿನ ಭಾವನೆಗಳೇ!
ಅದನ್ನು ಓದ್ತಾರಾ ನೋಡೋ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ?”

“ಅಲ್ಲ ಪದ್ಮಜ, ಅಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕೋ ನನಗೆ ಆ ಭಾಷೆ
ಗೊತ್ತಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಆಗಬೇಕಾದ್ರೆ ಸೌಂದರ್ಯ, ಓದು, ಸಂಸ್ಕ
ರಣವು ಇವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರೂ ನಾವೂ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂದ್ಕೊಳ್ಳೋದು.

ಆದರೆ ಪರಸ್ಪರ ಆಕರ್ಷಣೆ ಬೇಕು, ಇದುವರೆಗೂ ಯಾವ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ನನ್ನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿಲ್ಲ, ಜಯ ಹಾಡು ಮೆಚ್ಚೋತೀನಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಫ್ರೆಂಡ್ ಜೊತೆಲಿ ಔತಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿದ್ರೆ ಹತ್ತು ಸಲ ನೋಡೋಕು ಅನ್ನಿಸೋ ಹುಡುಗಿನ ನೋಡ್ಡೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮನ ಸ್ನೇಹನೂ ಚಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಚಲಿಸೋದು ಅಂದ್ರೆ ಏನೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ಆದ್ರೆ ನೀನು ಗಂಡಸಲ್ಲೇನೋ” ನಾಲಿಗೆ ಕಚ್ಚಿ ನಕ್ಕಳು ಪದ್ಮಜ. ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ತಾನೂ ನಗುತ್ತಾ, “ನಿಜ ಪದ್ಮಜಾ. ನನ್ನ ತಲೆ ತುಂಬಾ ಭಾರ. ಮನಸ್ಸಿನ ತುಂಬಾ ಭಯ. ಇನ್ನೂ ಆ ಪ್ರೀತಿವರೆಗೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಜೀವನ” ಎಂದವಾಸು.

“ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಏನಂತ ಹೇಳ್ತೆ?”

“ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧ ನೋಡಿ ಜಯಾಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡೂಂತ ಬರಿ ಆಂತ ಹೇಳ್ತೆ.”

ಹಿಡಿಸಲಾರದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗೆದ್ದ ವೀರನಂತೆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಬುದ್ಧಿವಂತ, ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕೋಂಡೆ. ವಿನಾಹ ಬಂಧನ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋವಾಗ ಪರಸ್ಪರ ಆಕರ್ಷಣೆ ಇರೋ ದಾಂಪತ್ಯಸ್ವರ್ಗತಶುಲ್ಕ ಆಗುತ್ತೆ, ಒಪ್ಪೋತಿಯಾ?” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಎಸ್, ಹೌದು!”

“ನಾನು ಯಾವಾಗಲೋ ಯಾರಿಂದಲೋ ಯಾರ ಕಡೆಯೋ ಆಕರ್ಷಿತಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ಅಂತಿಷ್ಟೋ! ಈಗ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ತೋರಿಸಿ ಮದುವೆ ಮಾಡೋ ಅಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ?”

“ಛಿ!ಛಿ! ಬುದ್ಧಿ ಹೀನ ಕೆಲಸ. ಹೀಗೆ ಅವರನ್ನ ಸತಾಯಿಸದೆ ಅವನು ಯಾರೂಂತ ಹೇಳ್ತೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ?”

“ನನ್ನಿಂದ ಅವನು ಆಕರ್ಷಿಸಲ್ಪಡಬೇ ಇಷ್ಟರೆ? ಅವನಿಗೆ ಆ ಉತ್ಕೇತನೇ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ.....”

“ಅಘೋರಿಸು”-ಬೇಸರದಿಂದ ಅಂಪ ವಾಸು.

“ಅದೇ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ.” ಗೊಣಗಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ “ನಾಳೆ ನಾನು ಹೊರಟುಹೋಗ್ತೀನಿ ಪದ್ಮಜಾ! ಆಗಾಗ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಾ ಇರ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮಾತು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ.

“ಚಿಕ್ಕ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಹೋಗು....ನಾನು.... ನಾನು” ಒಡನೆಯೇ ಅವಳ ಧ್ವನಿ ದುಃಖದಿಂದ ಹೊತ್ತುಹೋಯಿತು.

“ಊಂ, ಏನಾಡ್ಬೇಕು ಹೇಳು! ಅಷ್ಟು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ, ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮಾತಾಡಿದವಳು ಪುನಃ ಸಾಧಾರಣ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಅಳುವೋರೆ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ಲಾ.....”

“ನನ್ನ ಮದುವೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು ಅಂತ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಸು ...”

“ನಾ ಬೇಡ ಅಂವ್ರೆ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತಾರಾ?” ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟ ಅವಳ ಉದ್ದೇಶವೇನೋ ಗ್ರಹಿಸಲಾರದ ವಾಸು.

ಪುನಃ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ನಿಶ್ಚಬ್ದದ ನಂತರ—“ಹೋಗ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಡಾಂತ ಹೇಳಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಾಸು.

“ನಾನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀರೋ ಜಡಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಜೈತನ್ಯ ಬರುವವರೆಗೂ” ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ಅಂದರೆ”? ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲ. ಅವನ ಹುಚ್ಚುಗಳು ಗಂಟಿಕ್ಕಿದವು.

“ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಭಾರ ಇಳಿದು, ಮನಸ್ಸನ್ನು ತುಂಬಿರುವ ಭಯ ಹೋಗಿ, ಮಾಮೂಲು ಮನುಷ್ಯನಾಗುವವರೆಗೂ.”

ವಾಸು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾದ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳು. “ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತಿದ್ದೀಯಾ, ಪದ್ಮಜಾ? ನನ್ನಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತಳಾಗಿದ್ದೀಯಾ? ಊಹುಂ..... ಹಾಗಾಗಬಾರದು. ನಾನೆಂದೂ ಹಾಗೆ ನೆನೆಸಲಿಲ್ಲ.” ಕಳವಳದಿಂದ ತಡವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವಾಸು.

“ಹೋಗ್ಲಿ, ಆಗಬಾರದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಅಗಿಹೋದದ್ದು ಇನ್ನಾವ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಬದಲಾಯಿಸೋದಿಲ್ಲ.....” ಅವಳ ಧ್ವನಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ದುಃಖ ಕಟ್ಟಿ ಹೋಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ, ಇಲ್ಲಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಗ ಬೇಗ ಶತಪಥ ಹಾಕಿ, ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಪುನಃ ಕಿಟಕಿಯ ಕಂಬಗಳ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, “ನನಗೇನೋ ಬಹಳ ಭಯವಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ಜವಾಬು ಹೇಳೋ ಸ್ಥಿತಿಲಿಲ್ಲ.....ನೀನು.....ನೀನೂ ಸಹ ಆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರಲಾರೆ. ಒಂದು ಸಲ ಒಂದು ಸಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡೋ, ನನ್ನನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರೀತಿಸ್ತಿದ್ದೀಯೋ” ಎಂದ ವಾಸು.

“ಯಾವಾಗೋ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ.....ಇನ್ನು ಯೋಚನೆ, ಬೇರೆ ತೀರ್ಮಾನ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.....ಹೋಗ್ಲಿ, ಜವಾಬು ಹೇಳು ‘ನನಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ’ ಅಂತ.....ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಭಯ-ಹೆದರಿಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ?”

ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಹಾಗೆ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಸುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ “ಹೇಳೋದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಲ್ಪಾ!.....ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿ ನಾಚಿಕೆ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡೋತೀಯೋ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಜವಾಬು ಹೇಳೋದು ಹೇಗೆ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಿಷಾದದಿಂದ ನಕ್ಕಳು.

ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಪುನಃ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ ವಾಸು. ಬಿರುಗಾಳಿ ಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡ ಎಲೆಯಂತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ವಿಲವಿಲನೆ ಒದ್ದಾಡಿತ್ತು. “ಛೇ! ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲೇ ಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಹೋಗ್ಲಿ; ಬಂದವನು ಇವಳೊಂದಿಗೆ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಇಳಿಯದೇ ಹೋಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಬೆಳಗಾಗಿದ್ದು ಹಾಯಾಗ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದೆ” ನಿಲುಗಡೆ ಇಲ್ಲದೆ ಯೋಚನೆಗಳು. ಒಮ್ಮೆಗೇ ಸುಸ್ತಾದಂತೆ ಬತ್ತಿಹೋಯಿತು ವಾಸುವಿನ ಮುಖ.

ಟೇಬಲ್ ಕ್ಲಾತ್ ಸವರಿಸುತ್ತಾ, ವಾಸುವಿನ ಬರುವ ಜವಾಬಿಗಾಗಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೃದಯ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು ಪದ್ಮಜ. ಸಂಜೆಗತ್ತಲು ಹರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣರಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಬ್ದದ ವಿನಾ ಬೇರಾವ ಶಬ್ದವೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತಾ, “ವಾಸೂ, ನಿಮ್ಮ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎ. ಪಾಸಾದವರಿಗೆ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಬಹುದಲ್ಪಾ?” ಎಂದಳು ಪದ್ಮಜ. ಅವಳ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ದುಗುಡವಿತ್ತು.

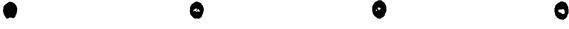
ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಲಾಗದಿದ್ದ ವಾಸು, “ಸಾರಿ, ಪದ್ಮಜಾ! ನಿಮ್ಮ ಮನೇಲಿ ನಾನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೇನಾದರೂ ಅನುಚಿತವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಮಿಸು.....ನಾನು.....ನಾನು ನಿನಗೆ ಆ ರೀತಿ ಭಾವನೆ ಬರೋಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಛೆ ! ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮ, ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಆಸೆ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಂಬಂಧ ಹುಡುಕಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಆಶಾಭಂಗವಾಗೋದನ್ನು ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ. ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸೋ, ಇನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರಸರ ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ ವಾಸು.

ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು ಪದ್ಮಜ. ತಾನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಮಾಳಿಗೆ ಕೂಲಿ ಹೋಯಿತು. “ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೋ, ಇನ್ನಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ.... ಛೆ ! ಛೆ ! ಪುನಃ ಅವನ ಮುಖ ನೋಡುವುದು ಹೇಗೆ ?” ಅವಳ ಹೃದಯ ದಹಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು, “ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯ ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ಚಿಲ್ಲಾಟವಾಡಿದ. ಸ್ಕೂಟರ್ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಿಸಿದ. ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ತಿಂಡಿ ತಿಂದ. ನನ್ನ ಎಂಜಲು ಹಾಲು ಕುಡಿದ. ನನ್ನನ್ನು ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವರ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದ” ಕೋಪ, ದುಃಖ, ತೀವ್ರವಾದ ಸೋಲನ್ನು ಸಹಿಸಲಾದ ಪದ್ಮಜ ನಿನ್ನಹಾಯಳಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಊದುವಂತೆ ಅತ್ತಳು.

ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿ, “ನಡಿ, ಊಟಕ್ಕೆ. ಇದು ಮಾಮೂಲೇ ತಾನೆ? ಬೇಡಂದ್ರೆ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ?” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಮಗಳ ಬಾತಿದ್ದ ಮುಖ ನೋಡಿ ಕರಗಿಹೋದಳು. “ಛೆ ! ಛೆ ! ಯಾಕಮ್ಮ ಅತ್ತಿದ್ದೀ ? ಅಪ್ಪ ಹಾಗಂತಾರೆ ಅಷ್ಟೆ. ನಿನಗಿಷ್ಟು ವಿಲ್ಲದಿದ್ದ್ರೆ ಗಂಟುಹಾಕಾರಾ ? ನಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ.....ಬಾ, ಊಟ ಮಾಡು” ಬೇಡುತ್ತಾ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವಂತೆ ತಲೆಸವರಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸೀರಿಯ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಒರೆಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ನನಗೆ ಊಟ ಬೇಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮೊಂಡುತನ ಮಾಡಿ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ವಾಸುವಿಗೆ ಕೊಡಲೆಂದು ಹಾಲಿನ ಲೋಟವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ. ಅರ್ಧ ಹಾಲನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಲೋಟಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ, ಇಷ್ಟು ಹಾಲು ನಾನು ಕುಡೀಲಾರೆ. ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಕೊಟ್ಟೆಡು.”

ಎಂದ ವಾಸು. ಮಧುಮತಿ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಲನ್ನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಕುಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ವಾಸುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಶೀನು ಹೋದ. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಶೀನುವನ್ನು ಕರೆದ ವಾಸು. ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತನಾಗಿ ಬರುವುದಾಗಿ ಶೀನು ಹೇಳಿದ.

ತಾನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ರಾತ್ರಿ ಮಧುಮತಿಗೆ ತಾನು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಊರು ಸೇರಿದಂತೆಯೂ, ಗೋಪಾಲರಾವ್‌ಗೆ ಪದ್ಮಜಾಗೆ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೋ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಡವೆಂದೂ, ಪ್ರಸಾದ ರಾವ್‌ಗೆ, ತಾನು ಮಧುಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದವನ್ನೂ ಬರೆಯುತ್ತಾ, “ಅಮ್ಮ ಸಮ್ಮತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ನೀವು ಯಾವಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀರಿ ಅನ್ನೋದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಾನು ಸಹ ಬರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದೂ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಬರೆದ ವಾಸು.

ಪ್ರಸಾದರಾವ್‌ನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಉತ್ತರ ಬಂತು. ನಿನ್ನ ಮದುವೆಗೆ ಹೇಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರ್ಪಾಡಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕಥೆ ಹೇಳಿ, ಆಗ ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡ್ಯೋತಾಳೋ ನೋಡೋಣ. ನಾನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಬಿರಿತು ಹೋಗಬೇಕೆಂದರೆ ನೀನು ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಾ. ಯಾರನ್ನೂ ದರೂ ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದೀಯಾ?.....ಇಲ್ಲ ಗೋಪಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೀಲಾ ?” ಎಂದಿತ್ತು ಕಾಗದದ ಸಾರಾಂಶ.

ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಬೇಸರವಾದ ವಾಸು. ಇಷ್ಟ ಬಂದಾಗ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಯೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೂ ಸಹ ನನಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗಲೇ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕಂತೆ ! ಎಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮದುವೆ ಗಿಂತ ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪ ಒಂದಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆತುರವಿದ್ದ ವಾಸು “ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಾವನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೀರಿ ” ಎಂದು ಜವಾಬು ಬರೆದ.

ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಾಗದ ಸೆರೆಸರೆನೆ ಓದಿದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೂಗಿ, “ನೋಡಿದೆಯಾ ! ವಾಸು, ಪದ್ಮಜ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಬ್ಬರಿ

ಗೊಬ್ಬರು ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಂದೆಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದರು. ಸಂತೋಷಾತಿಶಯದಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳು ‘ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿರಲು, “ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅದೃಷ್ಟವಂತೆ. ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದೂ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ರಾ ! ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ಹೇಳ್ತೀರಾ ?” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಅವಳ ಉದ್ದೇಶ ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಹೇಳೋಣ ಬಿಡು ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪದ್ಮಜಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. “ವಾಸೂನ ಮಾಡ್ಯೋತೀಯಾ ?.....ಅತ್ತೇನ ಕೇಳೋಣ” ಎಂದು.

ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಹಿಸಿ, ನಂತರ-“ಅತ್ತೆ ಇಷ್ಟು ಸಪ್ಪಿಟ್ಟಿ ಆಗ್ಲೋಯ್ತಾ?.....ವಾಸು ?”.....ಎನ್ನುತ್ತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

“ಅವನ ಇಷ್ಟ ತಿಳಿದ ನಂತರವೇ ನಿನ್ನನ್ನ ಕೇಳ್ತೀರೋದು.”

“ನಿಜವಾಗ್ಲೂ ?” ಒಡನೆಯೇ ಸರ್ವವನ್ನು ಮರೆತಂತೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು ಪದ್ಮಜ.

ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಗುತ್ತಾ, “ಹೌದಮ್ಮಾ !” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ರಾತ್ರಿ ಊಟವಾದ ನಂತರ ಮಧುಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತನಾಡಿ, “ಅಲ್ಲಾ, ವಾಸೂಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೀನೋ ?” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್,

“ಅದೇ ನಾನೂ ಅಂದ್ಯೋತಾ ಇದ್ದೀನಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅಣ್ಣನಿಗೇನು ಜವಾಬು ಬರೆದೆ? ವಾಸುವಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳಿದೆಯಾ?” ಅತುರವಿತ್ತು ಅವರ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ಜಯಾನ ಮಾಡ್ಯೊಳ್ಳೆ ಲಾರನೇನೋ ? ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧ ನೋಡ್ಯೊಳ್ಳೆ ಅಂತ ಬರೀ ಅಂದ. ”

“ಓ.....ಏನೂ ತಿಳ್ಯೋಬೇಡ.....ನಮ್ಮ ಪದ್ಮಜ.....ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಾಸೂಗೆ ಪದ್ಮಜಾನ ಕೋಡೋಣಾಂತ ಅಂದ್ಯೋತಿದ್ದೀನಿ.”

“ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದದ್ದು ಈಗ್ಯಾಕೆ ಆ ಉದ್ದೇಶ ಬಂತು ?” ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ಅಂದು ನಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿವಳು ಮಧುಮತಿ,

“ನನಗೆ ಮೊದಲಿಂದ ಆ ಉದ್ದೇಶ ಇದೆ.... ಹೋಗ್ಲಿ ನೀನು ಯಾಕೆ ಕೇಳ ಬಾರದಾಗತ್ತು ವಾಸೂಗೆ ಕೊಡು ಅಂತ?....ಎಂದಾದ್ರೂ ಆ ಮಾತು ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಬರುತ್ತೇನೋ ಅಂತ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೋಡ್ತಿದ್ದೆ....ಆದರೆ....”

“ಅವಳು ನನ್ನ ಸೊಸೆ ಆಗ್ತಾಳೆ ಅಂದ್ರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅದೃಷ್ಟ ಇನ್ನೇನಿದೆ ನನಗೆ? ವಾಸೂಗೆ ಪತ್ರ ಬರಿ.”

“ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸ್ತುಂಡಿದ್ದೀನಿ ಅಕ್ಕಾ, ಅವನು ಒಪ್ಪಿದ್ದಾನೆ.”

“ಆದರೆ ನಿನ್ನಿಷ್ಟು. ನನ್ನದೇನಿದೆ? ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ!”
ದುಃಖದಿಂದ ಗಂಟೆಲು ಹೊತ್ತುಹೋಯಿತು ಮಧುಮತಿಗೆ.

“ಛೆ! ಛೆ! ನೀನೇನ್ಮಾಡ್ಬೇಕು? ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕ್ಬೇಡ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇರೋವಾಗ ನಿನಗೇನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ತೀವಿ!” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಕ್ಯಾಂಪ್ ಹೋಗಿದ್ದವಾಸು ಟ್ರಾವೆಲರ್ಸ್ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ವೆಬ್ರೋ ನ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಸೋಮಾರಿ ತನದಿಂದ ಮೈ ಮುರಿದು ವಾಚ್ ನೋಡಿಕೊಂಡ. ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೊಂದಾಗಿತ್ತು. ಗಂಟೆಲು ಒಣಗದಂತಾಗಿ ಹೊಜಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಪದ್ಮಜ, ಹಾಲಿನ ಗ್ಲಾಸು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿದ ನಂತರ ಸಹ ಹಿಂದಿನ ಅನೇಕ ನೆನಪುಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದವು. ಅವನ ಉಹೆಯ ಸುತ್ತಾ, ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ತುಂಬಾ, ಪದ್ಮಜಳ ರೂಪವೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. “ಛೆ! ಪಾಪ, ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ಎಷ್ಟು ಸೆಂಕಟ ಪಟ್ಟೆನೋ! ಯಾರೋ ಮುಖ ನೋಡಿರದ ಹೊಸ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿರುವ ಪದ್ಮಜಳನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಏಕಾಗ ಬಾರದು?” ಎಂದು ಕೊಂಡ ವಾಸು. ಅವಳ ಅಂದ, ಅಣಕ, ಅಭಿಮಾನ ಎಲ್ಲಾ ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡ. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಿದ್ರೆ ಬರದ ವಾಸು-ನಾಳೆ ತಂದೆಯ ವರಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದುಬಿಡ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸೋದರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ತೃಪ್ತಿ ಇದೆಯೇನೋ ನನಗೆ” ಎಂದುಕೊಂಡ.

ರಿಜಿಸ್ಟರ್ಡ್ ಪಾರ್ಸಲ್ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದ ವಾಸು ಬಿಳಿಚಿಹೋದ ತನ್ನ ಮದುನೆಯ ಕರೆಯೋಲೆ, ಒಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಓದಿದ, ನಗು, ಕೋಪ

ಎರಡೂ ಬಂದವು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕವರನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಓದಿದ. “ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ತಂದೆಯವರ ಕೈಲಿ ಕಾಗದ ಬರೆ ಸದೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತಾ? ನಾನೇನು ಬೇರೆಯವನಾ? ಸರಿ ಬಿಡು. ಈ ಮುಹೂರ್ತ ಬಿಟ್ಟರೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಲಗ್ನಗಳಿಲ್ಲವಂತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೂ ನಾನು ನಿನ್ನ ದರ್ಜೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮುಂಚೆಯೇ ಬರುವಂತೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಯವರಿಗೆ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ. ನೀನೂ ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರ.” ಇನ್ನೇನೂ ಬರೆಯಲು ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಬರೆದಿದ್ದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಅಪ್ಪನಿಗೆನಂತ ಬರೆದಿದ್ದೆ ? ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಬಂಧ ನೋಡಿ ಅಂತ ಚಿಕ್ಕ ಮಾನನಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ ಅಂತ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆಯದೆ” ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಾನನಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ. ಎಂದು ಬರದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪ್ಪ ಇನ್ನೇನೋ ಊಹಿಸಿ ಕೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಬರೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ! ಪದ್ಮಜಳಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಗಿರುತ್ತೆ! ಇನ್ನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಶಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪದ್ಮಜಾ, ನಿನ್ನ ಗುಂಡನೆಯ ಅಂದವಾದ ಮೆರೆಯುವ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟವಿದೆ! ನೀನು ಕೋರಿದ ಗಂಡನನ್ನು ನಿನ್ನ ಕಾಲುಗಳ ಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ್ದಾನೆ ದೇವರು!” ಎಂದುಕೊಂಡ ವಾಸುವಿನ ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಂದಹಾಸ ಮೂಡಿತು.

○ ○ ○ ○ ○

ಮದುವೆಗೆ ಭಾರಿ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ಜಾನಕಮ್ಮ, ರಾಜಶೇಖರ್, ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಮುಂಚೆಯೇ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟು ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ನಿರಾಶಳಾಗಿಯೂ, ಉದಾಸೀನಳಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಳು ಮಧುಮತಿ ಎಲ್ಲರೂ ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರಾವನ್ನು ಅವಳು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಲಾರದೆ ಹೋದಳು.

ಸರಸರನೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ “ಗೋಪಿ” ಎಂದು ಮಧುಮತಿಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ “ಕರೆದೆಯಾ, ಅಕ್ಕಾ?” ಎಂದರು.

“ಒಂದು ಸಲ ನುಹಡಿ ಮೇಲೆ ಬಾ, ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ನುಹಡಿ ಹತ್ತಿದಳು. ಅನುಸರಿಸಿದಳು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಬಾ, ಕೂತ್ಕೋ.....ನಾಸು ಏನಾದ್ರೂ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದಾನಾ ?” ಎಂದಳು ತಾನೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ತಮ್ಮನ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿ ತಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ಬುಧವಾರ ರಾತ್ರಿ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅಂದ್ರೆ ನಾಳೆ ಮದುವೆ ಅಂದ್ರೆ ಈನತ್ತು ಬರ್ತಾನೆ. ಇದೋ” ಎನ್ನುತ್ತ ಒಂದು ಕವರನ್ನು ಮಧುಮತಿಗೆ ಕೊಡಲು ಹೋದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಏನೋ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಮೌನವಹಿಸಿದ ಮಧುಮತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಎರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ನಂತರ ಅಷ್ಟೇನಾ, ಅದಕ್ಕೆ ನಾ ಕರೆದೆ? ಎಂದರು ನಗುತ್ತಾ.

“ಅಲ್ಲ ಗೋಪಿ, ಅವನು ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್. ಅವನ ಮದುವೆ ಅಂದ್ರೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡವರೇ ಬರ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಪ್ಪ ಬಿಟ್ಟು ಅಮ್ಮನನ್ನು ಹೇಗೆ ತೋರಿಸ್ತಾನೆ? ಯಾವ ಮುಖ ಇಟ್ಟೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ಜನರಲ್ಲಿ ಓಡಾಡ ಬೇಕು ನಾನು?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ದುಃಖವನ್ನು, ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣಿ ರನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ನಿಮ್ಮ ಭಾವ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ! ಒಂದು ಸಲ, ಆ ಒಂದು ದಿನ ಬಂದು ಮದುವೆಯ ಮಂಟಪದ ಬಳಿ ನಿಂತೋ ಅಂತ ಹೇಳು. ಸೊಸೇನ ಮಗನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸು ಅಂತ ಹೇಳು. ನನ್ನ ಮುಖ ನೋಡ ಕೂಡದು ಅಂದ್ರೆ ನಾನೆಲ್ಲಾದ್ರೂ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಇರ್ತೀನಿ” ಎಂಪಳು. ಅವಳ ಧ್ವನಿ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಂದು ದಿನ ಬಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಸಲ, ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳು ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಡಿಸು ಅಂತ ಹೇಳು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಮಧು ಮತಿ, “ನಗ್ಗದ್ದೀಯಾ?” ಎಂದಳು ಬಿಳಿಚಿಹೋಗಿ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆ.

“ಇನ್ನು ನಗದೆ ಏನಾಡ್ಲೀ.....? ಪಾಪ! ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಅಡ್ರೆಸ್ ನನ್ನ ಹತ್ರ ಇದೆ. ಬಾ ಅಂತ ಬರೀತೀನಿ ಬಿಡು ಅಷ್ಟೇ ತಾನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಂತುಕೊಂಡರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಒಮ್ಮೆ ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಾ ಗೋಪಿ, ಕಾಗದ ಬರೆದರೆ ಬರಲಾರರೇನೋ?” ತಾನೂ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

“ಅವರು ಮದುವೆಗೆ ಬರೋದು ತಾನೇ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು?” ಎಂದು ನಕ್ಕು ಹೊರಟುಹೋದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

“ಅವರ ಸಂತೋಷ ಅವರಿಗೆ. ನಾನು ಮನಸ್ಸು ನೊಂದು ಇಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡ್ತಿದ್ರೆ ನನ್ನ ಸಂಕಟವನ್ನೇ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ!” ಗೋಣಿಗ ಕೊಂಡಳು ಮಧುಮತಿ.

ಬೀದಿಯ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ನಿಂತಿತು. ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಅಸರಿಚಿತ ಕಾರಿನಿಂದಿಳಿದು ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿದರು. “ಯಾರೋ ಸ್ನೇಹಿತರಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಂಡರು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಕ್ಕಳು.

ನಾಲ್ಕು ಕ್ಷಣ ಕಳೆದ ನಂತರ, “ಪದ್ಮಜಾ! ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ತಗೊಂಡ್ಬಾ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್, ಮಹಡಿ ಮೆಟ್ಟಿಲಿನ ಬಳಿ ನಿಂತು ಕೆಳಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ. “ಒಂದು ಹೋಲ್ಡಾಲ್ಡಾ, ಎರಡು ವೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು, ಅಬ್ಬಾ! ಮದುವೆಗೇ ಬಂದಂತಿದೆ. ರಿಕಾಣೆ ಜೋರಾಗಿ ಹಾಕೋ ಹಾಗದೆಯಲ್ಲಾ” ಎಂದು ಕೇಟಲೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪದ್ಮಜಳ ಬೆನ್ನು ಸವರುತ್ತಿದ್ದ ಜಯ, ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಮೇಲೆ ನೋಡಿ ನಾಲಿಗೆ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಮುಖ, ಕೈ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕೈಗೆ ಟವಲ್ ಕೊಡುತ್ತಾ, ಆಗತಾನೆ ಕೊಠಡಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಪದ್ಮಜಳನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಲ್ಲಿ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿಡು. ಇದೋ ನನ್ನ ಮಗಳು.. ಬಿ.ಎ. ಮದುವೆ ಹೆಣ್ಣು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, “ಅನನ ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಮ್ಮಾ” ಎಂದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಬಗ್ಗೆ ವಿನಯದಿಂದ ಅವರ ಪಾದ ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದ ಪದ್ಮಜಳನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ “ಬೇಡ ಬಿಡಮ್ಮಾ!” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಕಾಫಿ ಮಾತ್ರವೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿಂಡಿ ಬೇಡವೆಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ತಿಂಡಿ ತಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪದ್ಮಜಳ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಏನನ್ನೋ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಅವಳು ಸರಿ ಎಂಬಂತೆ ತಲೆ ತೂಗಿದಳು.

“ನಾಸು ರಾತ್ರಿ ಬರ್ತಾನಾ?” ಕೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ಊಂ—ಸಂಜೆ ರೈಲಿಗೆ ಬರತಾನಂತೆ....ನಾನು, ನಾಸು ಅಕ್ಕನ ಎದುರಿಗೆ ದೋಷಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತಾಗಿದೆ..... ಏನು ಹೇಳ್ತೀರೋ.....ಹೇಗೆ ಹೇಳ್ತೀರೋ ನುತ್ತೆ ! ಅಕ್ಕ ಬರ್ದಿದ್ದಾಳೆ!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದ್ದುನಿಂತರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಹೈದಯ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಇಸ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಈಗ ನೋಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ, ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲರಾವ್ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು.

ಕೊಠಡಿಯ ಹೊಸಿಲು ದಾಟಿ ವರಾಂಡಾಗೆ ಬಂದ ಗೋಪಾಲರಾವ್‌ಗೆ ಎದುರಾದ ಮಧುಮತಿ “ ಯಾಕೆ ಕರೆದೆಯಂತೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು, ಸುಸ್ತಾಗಿ ಬೆವರು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮುಖ. ಒಂದು ಸಲ ಅವಳ ಕಡೆ ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡಿ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, “ಅದೋ, ಭಾವ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕೊಠಡೀಲಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸಲ ಹೋಗಿ ನೋಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ.” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸೆಸೆಸೆನೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು ಗೋಪಾಲರಾವ್.

ದೀರ್ಘವಿಯೋಗದ ನಂತರ ಕಲೆಯುವಿಕೆ. ದಡದಡ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹೈದಯ, ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ದೇಹ, ಕಳಕಳಗೊಂಡ ಮನಸ್ಸು, ಮುಂದೆಯೂ ಹೋಗಲಾಗದೆ, ಹಿಂದೆಯೂ ಹೋಗಲಾಗದೆ ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲುಗಳು. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡ ಮಧುಮತಿ, “ಹೋಗಲಿ, ಹೇಗಿದ್ದಾರೋ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಮಾತನಾಡಲಿ, ಬಿಡಲಿ, ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಲಿ, ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡುದಕ್ಕೆ, ಸತ್ತುತ್ತನನ್ನು ಪಡೆದುದಕ್ಕೆ, ಅವರ ಪತ್ನಿ ಹೀಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ, ಅವರನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡುವ ಹಕ್ಕು ನನಗಿದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಭಾರವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ತಡವರಿಸಿ ಇಡುತ್ತಾ ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ಕೊಠಡಿಯ ಕಡೆ ನಡೆದವು.

ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ತಾನು ಊಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಗಂಡ ಧೂಳಿ ಧೂಸರಿತವಾಗಿ, ಸಣ್ಣಗೆ. ಕೆದರಿದ ತಲೆ, ಗುಳಬಿದ್ದು ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಬತ್ತಿಹೋದ ಕೆನ್ನೆಗಳು ಉಳ್ಳ ಐವತ್ತೈದು ವರ್ಷದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಸೂಟಿನಲ್ಲಿ, ದೃಢವಾದ ದೇಹ

ಸೌಷ್ಠವದಿಂದ, ಒಳ್ಳೆಯ ರಿಟೈರ್ಡ್ ಆಫೀಸರಂತೆ, ಅನುಭವದಿಂದ ಪಡೆದ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದೊಂದಿಗೆ, ಕಾಂತಿಯುತವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಗಂಡ, ಒಡನೆಯೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣು ರೆವೈಗಳು ಕೆಂಪಾದವು ಕೆಳಗಾದವು.

ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮರೆತುಹೋಗಿದ್ದ ಮಮತೆಯಲ್ಲಿನ ನಾಚಿಕೆ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಮಧುರವಾದ ಭಾವನೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತುಳಿದು ಉಕ್ಕುತ್ತಿರುವ ಮುಖ, ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ಥಾಣವಿನಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಅವಳ ಕಡಿ ಸಶ್ಚಾತ್ವಾಪ ಹೃದಯದಿಂದ, ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಇವಳನ್ನೇನಾ ನಾನು ಅಹಂಭಾವಿಯೆಂದೂ, ಗರ್ವಿಷ್ಠಿಯೆಂದೂ ವಿನೇಕಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಊಹಿಸುತ್ತಾ ಬಂದದ್ದು ! ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಹೃದಯ ಕರಗಿ ನೀರಾಯಿತು. ಮಮತೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಮೇಲಿನ ಮಂಜು ಕರಗಿ ಹೋಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅನಮಾನಗಳಿಗಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಅಸಹ್ಯ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಕರುಣೆಯಿಂದ, ಸಂಕಟದಿಂದ ಅವಳ ಕಡಿ ನೋಡುತ್ತಾ, ಇಸ್ಪತ್ಯೈದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಉಕ್ಕುತ್ತಿರುವ ಹೃದಯದಿಂದ, ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಮತೆಯಿಂದ “ಮಧೂ !” ಎಂದು ಕರೆದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು ಮಧುಮತಿ.

ಅವರ ಕಾಲುಗಳು ಅವಳೆಡೆಗೆ ನಡೆಯಿತು. “ಮಧೂ” ಆ ಧ್ವನಿ ಮೃದು ನಾಯಿತು. ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಅಪೂರ್ವವಾದ ಅಭಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ವಾಲಿ ಹೋದಳು ಮಧುಮತಿ. ಆ ಸ್ಪರ್ಶಕ್ಕಾಗಿ ತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳು ಅವರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಮರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

ಅವಳನ್ನು ಸುತ್ತುವರೆದಿದ್ದ ಅವರ ಕೈಗಳು ಮೃದುವಾಗಿ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವ ಸೆಲುವಾಗಿ ಅವಳ ತಲೆ ನೇವರಿಸಿದವು. ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿಯಂತೆ ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ನೇದನೆ ಅಶ್ರುರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಹಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಭರಿಸಲಾರದ ಮೌನ ತಾಂಡವವಾಡಿತು. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳು, “ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ.....ವುನ: ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ

ಬಿಡಬೇಡಿ. ದಿನ ಕಳೆದುಹೋಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಬಹಳ ದಿನ ನಾನು ಜೀವಿಸಿ
ರುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಸಂಯಾಗಿಲ್ಲ. ವಾಸುವಿನ ಯೋಚನೆ ನನಗಿಲ್ಲ,
ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಾದರೂ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಜೀವಿಸುವ ಭಾಗ್ಯ ಪ್ರಸಾದಿಸಿ.....”

“ಮಧೂ ! ಏನೀ ಹುಚ್ಚು ? ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡು, ಪುನಃ ಅಳ
ಬೇಡ.” ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಒರೆಸಿ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು
ಮೇಲೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್, ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮುತ್ತು
ಗಳಂತೆ, ಕಣ್ಣೀರು ಜಾರುತ್ತಿರಲು.

“ನನ್ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಬಲ್ಲರಾ ?” ಎಂದ ಮಧುಮತಿ ಮಾತಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದು,

“ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಮಧೂ” ಎಂದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

“ನಾನು ಕ್ಷಮಿಸೋದಾ ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಿಷಾದದಿಂದ ನಕ್ಕು, ಸತ್ತು
ಹೋಗಿರೋ ಹಾವನ್ನ ಪುನಃ ಹೋಡೀಬೇಡಿ” ಎಂದಳು ಮಧುಮತಿ.

“ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಇದೆ. ಮಧೂ ! ಬಾ ಇಲ್ಲಿ
ಕೂತ್ಕೋ. ಸ್ಥಿಮಿತವಾಗಿ ಕೇಳು. ಕಳವಳವಡಬೇಡ ನಾ ಹೇಳೋ
ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳು.”

“ರಹಸ್ಯವಾ ? ಏನದು ?” ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು, ಎಂದಾದರೂ ನಾನು, ನೀನೂ ಕಲಿತರೆ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು
ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಆತುರದಿಂದ, ಒಂದು ಸಲ ಕಲಿತು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ
ಯಿಂದ, ಸಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಹೃದಯಗಳಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವ
ಮಮತೆ ಪುನಃ ಚಿಗುರಿಸಿ, ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು, ನಿರ್ಮಲ
ವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಹಾಗೆ ಕಲಿತರೆ, ಅದು
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಾಕು. ಮಧು ! ಇಂತಹ ಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ
ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಮಧ್ಯೆ ಅಡ್ಡ ಗೋಡೆಯನ್ನಬ್ಬಿಸಿದೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಸಲ
ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ ವಾಸು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ
ನಡೆದದ್ದಲ್ಲವನ್ನೂ. ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ ಕಡೆ, ಒಮ್ಮೆ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ
ಪಾಠ ಒಪ್ಪಿಸಿದಂತೆ ಹೇಳಿ, “ನಿನಗೆ ಹೇಳದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಅಪಾರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಡ, ನಾನು ಕಾಣುವ ಕೋನದಿಂದ ಎಂದಾದರೂ ನೀನು ಹೀಗೆಯೇ ವರ್ತ
ಿಸುತ್ತೀ. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಊಹಿಸಬಹುದು
ನಾನು ಧನವಂತನಾದೆನೆಂದೂ, ಮಗನಿಗೆ ಓಹು ಹೇಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನೀನೂ

ನನ್ನ ಸನಿಹಕ್ಕೆ ಬಂತೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದಲ್ಲಾ, ಹಾಗಾದಾಗ ನನ್ನ ಕೈಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸೆರಲಾರವು. ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಹೃದಯದಿಂದ ನಿನ್ನೆಡನೆ ಕಲೆತು ಬದುಕಲಾರೆ ಆದರಿಂದ ಗೋಪಾಲನಿಗೂ ವಾಸೂವಿಗೂ ಪೇಳ ಕೂಡದೆಂದು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದೆ, ಪಾಪ! ಅವನು ಎಷ್ಟು ಸೇ ಅತ್ತ! ನನಗೆ ಎದುರುಬಿದ್ದ! ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಯುದ್ಧವನ್ನೇ ಮಾಡಿದ.” ಎಂದರು ನಗುತ್ತಾ ಹಿಂದೆ ನಡೆದದ್ದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದರಾವ್.

ಉದಾಸೀನಳಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಧುಮತಿಯ ವದನದಲ್ಲಿ ಗರ್ವರೇತ ಉದಯಿಸಿತು, ತುಟಿಗಳು ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ಬೀರಿದವು. “ಸೋಸೇನ ನೋಡಿದಿರಾ ಬನ್ನಿ ನಿಮ್ಮ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಆಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನ ಬಯ್ಯಾ ಇರತ್ತಾರೆ.... ತಾಯಿಯನ್ನು ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನೂ, ಅವಳ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ, ನಿಮ್ಮ ನಾದಿನೀರನ್ನೂ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡುವಿರಂತೆ. ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತಗೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ತಾನೇ? ಎದ್ದು ನಿಂತಳು ಮಧುಮತಿ.

ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ನೋಡಿದರು ಪ್ರಸಾದರಾವನ ಹುಡುಗರು..... “ಮಗೂ ಪ್ರಸಾದ್, ಹೀಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬಾಪ್!” ತೇವವಾ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, ಕನ್ನಡಕ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕರೆದ ಜಾನಕಮ್ಮ. ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಕುಶಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರ ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ, ಇಂತಿಂತಹವರೆಂದು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು ಗೋಪಾಲರಾವ್. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಅವರ ಮೂಲ ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಕಥೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ್ದರಿಂದ “ನಮಸ್ತೆ” ಎಂದುಬಿಟ್ಟರ “ಯಾರು” ಎಂದೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸದೆ.

ಯಾವ ಕೊರಗೂ ಕಾಣದ ಆ ವಿನಾಹ ಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ, ಮಾಡ ಕಥೆ, ಚರ್ಚೆ, ಹಾಸ್ಯ, ನಗು ಒಂದೇ ಗಲಾಟೆ. ಔತಣದ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತ ಭಾವಮೈದುನರ ಸಂಕ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದರು ಪ್ರಸಾದರಾವ್. ವಿನಯ್ಯ ಕಲೆಕ್ಕ ಸಾಹೇಬ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಏನೇನೋ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ರ ಶೇಖರ್.....”

“ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಮಗಾನೂ ಒಬ್ಬ ಕಲೆಕ್ಕರೇನಾ ಮಾವ?” ಎಂದ ವಾ ವಿನ ಮಾತಿಗೆ ಭಟೇರನೆ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆದಂತಾಗಿ, ತಕ್ಷಣ ಮಾತನ್ನು ನಿ

